

Giới thiệu Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh

Số chương: 86 chương.

Edit: Tiny Nguyễn

Bìa: Hội Nhiều Chữ

Vấn án 1:

Hồi còn nhỏ, Kiều Trần rất thích cậu nhóc hàng xóm. Thường thường dẫn cậu đi chơi, còn dạy cậu học.

Lớn lên, dường như vì tình cảm đó quá mãnh liệt, hay vì một chút sai lệch, Kiều Trần lại ngủ với cậu bé đó.

Tới khi tỉnh táo lại, cô cảm giác thật sự là mất hết mặt mũi, vì vậy liền bỏ trốn.

Lúc tìm thấy cô, vành mắt cậu đỏ hoe ép cô vào góc tường: "Chị muốn em chết phải không?"

Vấn án 2:

Năm học mới bắt đầu không lâu, trên diễn đàn giấu tên của đại học S bỗng có một bài viết khá nổi "Cảm mến một anh đẹp trai trong trường, nhưng mà...", bài viết kể lại chi tiết tâm trạng phức tạp của người đăng.

L1: Chủ thốt che ảnh quá dở, đã làm rõ ảnh.

L2: Tôi cũng làm được rồi, quả thực, tôi cũng thích.

L3: +1 cho lâu trên

L4: +1 cho lâu trên

.....

Bài đăng tràn ngập +1 bị ai đó hack mất.

Lúc nhìn thấy bài đăng này Kiều Trần chỉ cười cười lướt qua, không ngờ rằng có một ngày cậu nhóc này lại ní non cầu xin bên tai cô với giọng nói khàn khàn: "Chị ơi, chị hãy yêu thương em đi."

[Chú ý trước khi đọc]

1. Tình chị em, cách nhau 4 tuổi

2. Cậu nhóc cổ chấp x Chị gái ôn nhu, 1vs1, song xử.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tham luyện

Edit: Tiny

Thành phố T, cuối tháng sáu thời tiết khá oi bức, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những kẽ lá xanh ven đường, từng tia nắng gắt chiếu xuống hai bên làn đường.

Kiều Trần mặc đầm dài màu da, một tay cầm dù, một tay kéo hành lý, men theo dòng người bước ra khỏi trạm xe khách đi đến ven đường. Vừa đi vừa tìm kiếm biển số xe quen thuộc.

Ngoại trừ những hành khách tay kéo hành lý đứng trên lề, dưới đường có rất nhiều chiếc taxi đậu ở đó, các chú tài xế đứng bên ngoài xe không ngừng mời chào hành khách.

"Cô gái đi đâu vậy?"

"Thị trấn A có đi hay không?"

"Mỹ nữ có muốn bắt xe không?"

.....

Nhìn thấy một cô gái xinh đẹp trên tay kéo hành lý đưa mắt tìm kiếm xung quanh, vài bác tài xế liền đến đây mời chào Kiều Trần.

"Không ạ, cảm ơn." Kiều Trần theo thói quen từ chối bọn họ, cô đi qua khu dày đặc tài xế cuối cùng cũng nhìn thấy được chiếc xe của ba mình.

Cô vội vàng kéo hành lý đến trước chiếc xe. "Ba ba!" Kiều Trần vẫy tay.

Kiều ba cũng nhìn thấy con gái mình liền bước xuống xe nhận hành lý trong tay Kiều Trần bỏ vào cốp xe.

"Ba, con có thể tự về nhà một mình. Ba không cần lần nào cũng phải ra đây đón con như vậy." Chờ hai người lên xe, Kiều Trần lại nói về việc này một lần nữa.

Cô học đại học năm nhất ở thành phố S, vừa mới được nghỉ hè. Thành phố S cách thành phố T không xa. Trong một năm qua mỗi lần có kỳ nghỉ cô liền trở về nhà.

Mỗi lần về nhà, ba hoặc mẹ sẽ có một người ra đón cô. Thời điểm cô nhập học bọn họ cũng tiễn cô đến nhà xe. Tuy cô đã 20 tuổi, nhưng đối với bọn họ cô vẫn là một đứa trẻ.

"Ba không bận. Một mình con còn xách theo một cái hành lý nặng như vậy, thì biết phải làm sao?" Kiều ba nhìn con gái qua gương chiếu hậu, ông không đồng ý với những lời nói vừa rồi của cô. Con gái ông lớn lên xinh đẹp như vậy, tóm lại người làm ba này vẫn không cảm thấy yên tâm.

Kiều Trần rũ mắt, biết thế nào ba mình cũng sẽ nói như thế.

"Đúng rồi, ba. Khi nào tuyến tàu điện ngầm của thành phố chúng ta đi vào hoạt động?"

Kiều ba cười cười, "Nhanh thôi, tám tháng nữa sẽ đi vào hoạt động."

Kiều Trần vui vẻ hẳn lên, "Vậy tốt quá. Lần sau con có thể ngồi tàu trở về trường học."

Thành phố T sớm đã xây dựng tàu điện ngầm, khoảng cách từ đây đến thành phố S chỉ mất một giờ xe chạy. Bởi vì giá vé tàu cao tốc so với giá vé xe khách khá mắc, cho nên cô luôn lựa chọn ngồi xe khách trở về.

Nếu có tàu điện ngầm cô cũng sẽ có thêm nhiều phương tiện để lựa chọn. Kiều ba khẽ gật đầu không nói gì nữa.

Hai ba con nói chuyện với nhau một lúc đã về đến nhà. Ba mẹ Kiều Trần đều là nhân viên công vụ, gia đình bọn họ đã sống ở tiểu khu này mười mấy năm. Lúc trước do phúc lợi của đơn vị nơi bọn họ làm việc, cho nên đã mua căn nhà này với giá cũng khá hợp lý.

Hiện tại nơi này đã quá cũ kỹ lại không có thang máy, cũng không có bãi đỗ xe. Nhưng ba mẹ Kiều Trần luyện tiếc những người hàng xóm ở tiểu khu này, hưởng hỏ từ đây đến nơi làm việc của bọn họ cũng gần, cho nên bọn họ không có ý định dọn đi nơi khác.

Kiều ba cho xe đậu dưới tiểu khu, hai người cùng nhau đi lên tầng ba. Vừa đứng trước cửa, Kiều Trần đã ngửi thấy mùi thức ăn quen thuộc.

Cô hít sâu một hơi, "Thơm quá đi!" Sau đó cô liền gấp gấp lấy chìa khoá mở cửa. Kiều ba xách hành lý đặt trước cửa lên, cười cười đi theo con gái vào nhà.

"Răng rắc" một tiếng đóng cửa vang lên.

Phía nhà đối diện Kiều Trần có một cậu thiếu niên âm thầm đứng sau cánh cửa lưu luyến thu hồi ánh mắt, xoay người tựa lưng vào cánh cửa. Chợt cậu đã trở lại.

Vừa rồi lúc Kiều ba dừng xe ở dưới lầu, Hàn Tư Hành đã nghe thấy âm thanh đó. Cậu đứng trước ban công nhìn Kiều Trần bước xuống từ ghế phụ, cô cùng Kiều ba nói cười vui vẻ bước vào tiểu khu.

Vì thế cậu đã nhanh chân chạy đến đứng chờ trước cửa nhà, hơi cúi đầu nhìn xuyên qua mắt mèo trên cánh cửa quan sát nhà đối diện.

Quả nhiên không đầy hai phút, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Kiều Trần xuất hiện trước tầm mắt cậu.

Cậu tham lam nhìn ngắm cô. Nửa năm không gặp, cô vẫn không có gì thay đổi. Mái tóc dài buông thả rủ xuống đuôi mắt nhìn cô càng cảm thấy lương thiện vô hại. Cô vẫn thích mặc những chiếc áo đầm dài xinh xắn, còn lộ ra một đoạn chân trắng nõn. Đáng tiếc không đợi cậu kịp tỉnh tở nhìn ngắm, cô đã bước vào nhà.

Hàn Tư Hành tựa lưng vào cửa thờ dài. Một lúc sau cậu cảm thấy đói bụng vì sáng này cậu không ăn bữa sáng. Cậu đứng thẳng người lên đi đến phòng bếp nấu nước, dự định ăn mì gói chống đói.

Ấm nước sôi phát ra âm thanh "Tê tê tê", Hàn Tư Hành đứng dựa vào thành bếp, bàn tay đặt trên bếp, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, bất giác lại suy nghĩ đến Kiều Trần.

Tiếng nước sôi càng lúc càng lớn, ấm nước không ngừng tỏa ra hơi nóng nguy hiểm, gương mặt ửng đỏ của cậu thiếu niên ẩn sau làn hơi nước mờ hồ không thể nhìn rõ.

"Cạch." Một tiếng mở cửa tủ thủy tinh vang lên. Hàn Tư Hành lấy ra một gói mì, vừa mới mở bao ra, liền nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Cơ hồ cậu đã đoán ra người gõ cửa là ai. Cậu nhanh nhét gói mì trở lại tủ, nhanh chân sai bước ra ngoài phòng khách.

"Cạch." Tiếng cửa mở vang lên.

Kiều Trần mỉm cười đứng trước cửa, trên người cô vẫn là cái áo đầm ban sáng, trong tay còn bưng một chén canh sườn heo hầm.

Người mà mình ngày nhớ đêm mong đột ngột xuất hiện trước mặt, nơi cổ họng của Hàn Tư Hành như bị thứ gì chặn lại không thể nói nên lời.

Kiều Trần không nhận thấy điều gì bất thường ở cậu, cô đưa chén canh trước mặt cậu, "Em ăn cơm chưa? Chén canh sườn heo hầm chua ngọt này cho em." Giọng nói nhỏ nhẹ tự nhiên mà thân thuộc.

"Chị, chị trở về rồi à." Vất vả lắm cậu mới thốt nên lời, trong giọng nói có vài phần chua xót.

Kiều Trần "Phụ" cười thành tiếng, "Đừng vậy, thi đại học xong em lại gầy như thế sao?"

Hàn Tư Hành nhấp môi, cũng không nhận lấy chén canh mà nghiêng người lui về phía sau một chút.

Đây là có ý muốn mời cô vào nhà. Một lúc nữa mới đến giờ cơm, cho nên cô cũng không cự tuyệt, theo thói quen liền bước vào nhà thay dép.

Hôm nay là thứ bảy, cô đoán tám chín phần Hàn Tư Hành sẽ ở nhà, vì thế cô đem một chén canh sườn heo hầm của mẹ Kiều đến đây cho cậu.

Kiều Trần đặt chén canh lên bàn ăn, xoay người nhìn Hàn Tư Hành, "Bữa trưa em định ăn gì vậy?"

"Mì gói ạ." Hai chữ này phát ra từ trong miệng Hàn Tư Hành không chút gọn sóng.

Kiều Trần nhún mày, cố gắng khuyên nhủ cậu, "Sao lại ăn mì gói? Em phải biết lo cho sức khỏe của mình chứ."

Trước mặt Kiều Trần là cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, thân thể cao gầy. Mái tóc mềm mại phủ qua trán, gương mặt đẹp trai, đôi môi mỏng ngậm chặt, vẻ mặt vô cảm nhìn cô.

Trong lòng Kiều Trần thầm thở dài, nhìn dáng vẻ này của cậu chắc là không muốn nấu cơm rồi. Trẻ con thường hay tùy hứng như vậy, rõ ràng có thể tự mình nấu cơm nhưng vẫn thích ăn mì gói.

Cả hai im lặng nhìn nhau vài phút. Kiều Trần bắt đầu dĩ nhẹ giọng bảo, "Thôi, em hãy đến nhà chị ăn cơm đi."

Cô cầm chén sứ trên bàn lên, từ từ bước về nhà. Phía sau cô là bóng dáng cậu thiếu niên, vẻ mặt vô cảm nhưng trên mặt đã hiện ra một nụ cười khó ai phát hiện được.

Sau khi bước vào nhà, Kiều mẹ nhìn thấy Hàn Tư Hành đứng trước cửa, bà cũng không lấy làm lạ. Bởi vì từ nhỏ đến lớn Kiều Trần vẫn thường xuyên dẫn cậu nhóc này đến đây.

Trong lúc ăn cơm, Kiều mẹ đột nhiên nhớ đến chuyện thi đại học của Hàn Tư Hành.

—————//—————

Editor: sau khi đọc văn án trên Hội Nhiều Chữ, vì quá thích nên đào hố luôn!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Tham luận 2

Edit: Timy

"Đúng rồi, Tư Hành năm nay cháu thi vào đại học nào? Kết quả như thế nào?"

Hàn Tư Hành lắc đầu, "Tối nay 8 giờ mới có kết quả."

Kiều Trần đang ăn miếng sườn heo chưa ngọt, nghe đến việc thi cử của Hàn Tư Hành, cô không nói gì cả.

Trước nay thành tích của Hàn Tư Hành luôn rất tốt, lúc còn học tiểu học và sơ trung cậu luôn nhảy lớp. Tuy cậu nhỏ hơn Kiều Trần bốn tuổi, nhưng chỉ học kém hơn cô một lớp.

Từ nhỏ bọn họ đã học cùng một trường, thành tích học tập của Hàn Tư Hành luôn đứng nhất, lớn lên lại còn đẹp trai như vậy. Mặc dù Kiều Trần học lớp lớn hơn cậu, nhưng vô số lần ở trường luôn nghe người khác nhắc đến đại danh của cậu.

Khi còn học cao trung, năm nào cậu cũng nhận học bổng, còn tham gia nhiều cuộc thi đều luôn giành giải nhất. Tất cả mọi người đều cho rằng cậu sẽ vào nhập học ở đại học B, nhưng lúc ấy cậu đã từ chối lời mời của đại học B, cậu muốn tham gia kỳ thi đại học giống như bao người khác.

Kiều Trần lo lắng cậu sẽ mang tâm trạng không tốt, trước nay không bao giờ nhắc đến chuyện thi cử trước mặt cậu. Tuy rằng bề ngoài cậu luôn tỏ ra không quan tâm nhưng thực sự rất để ý chuyện đó.

Kiều mẹ khen Hàn Tư Hành vài câu về thành tích học tập của cậu, còn nói kỳ thi này nhất định cậu sẽ có kết quả tốt thôi.

Kiều Trần phụ họa liền gật đầu.

"Đúng rồi, Trần Trần, người nhà của đồng nghiệp mẹ cũng học đại học ở thành phố S. Cậu ta cũng học đại học A, còn học hơn con một năm. Mẹ đã cho cậu ta Wechat của con, các con hãy liên lạc với nhau nhé." Đột nhiên Kiều mẹ lại chuyển đề tài lên người Kiều Trần.

"Hà?" Kiều Trần kinh ngạc, "Ai ạ?" Cô cũng từng gặp qua đồng nghiệp của Kiều mẹ, cho nên cô cũng biết những đi làm chung với Kiều mẹ.

"Chính là cháu trai của di Tiết." Kiều mẹ giải thích, cười nói: "Các con là người trẻ tuổi, lại còn là đồng hương, nhớ thường xuyên giao lưu với nhau nhé. Dù sao hiện giờ con cũng chưa có bạn trai mà."

Động tác gấp thức ăn của Hàn Tư Hành chợt ngừng lại.

" Mẹ! " Kiều Trần đưa mắt nhìn Hàn Tư Hành, trước mặt người ngoài nói đến chuyện đó làm gì?!

" Sao nào, mẹ có nói gì sai sao? Chẳng lẽ con đã có bạn trai? " Kiều mẹ không để bụng thái độ của cô.

Trên mặt Kiều Trần có chút không bình thường, cô liền đỏ mặt.

" Không có. " Cô thấp giọng nói. Những biểu tình ngưng ngừng và mắt tự nhiên của cô không tránh khỏi đôi mắt của Hàn Tư Hành.

Cậu nhấp môi, trong nháy mắt không còn tâm trạng ăn cơm.

" Mẹ chỉ mong con quen bạn trai ở thành phố T này, tốt nghiệp xong cùng nhau trở về đây làm việc, không phải rất tốt sao? " Kiều mẹ rất giỏi tính toán.

" Bà xem bà đi, nói chuyện đó làm gì? " Kiều ba từ nãy đến giờ vẫn luôn im lặng, nhin không được liền lên tiếng. " Trần Trần mới học năm nhất, gấp cái gì mà gấp?!"

Kiều mẹ thấy tình huống như thế đành phải tạm ngừng đề tài này, bà lại hỏi đến chuyện thi cử cuối kỳ của Kiều Trần như thế nào.

Dùng cơm xong, Hàn Tư Hành muốn giúp Kiều mẹ rửa chén, nhưng bà một mực không cho phép, bảo cậu cứ ngồi chơi là được rồi.

Kiều Trần và Hàn Tư Hành ngồi trên sofa, trong TV đang chiếu một bộ phim cổ trang, Kiều Trần xem phim rất nhập tâm, ngay cả tiếng điện thoại của mình vang lên cũng không phát hiện ra. Nhưng Hàn Tư Hành lại nhìn thấy.

Là tin nhắn Wechat.

[Học trưởng Chương Du: Về đến nhà chưa?]

Đôi mắt Hàn Tư Hành híp lại, trái tim dường như bị ai đó bóp chặt.

Bạn trai bí mật sao?

Nghĩ đến biểu hiện kỳ lạ vừa rồi của Kiều Trần, cậu nghiêng đầu nhìn người ngồi bên cạnh mình, một bàn tay cô đang đặt trên ghế, tay còn lại đặt trên đầu gối.

" Em muốn uống nước. "

" Há? " Kiều Trần phản ứng quay đầu lại, " Ủ, để chị lấy nước cho em, chờ một chút. "

" Vâng, cảm ơn. "

Nhìn thấy bóng dáng Kiều Trần biến mất ở cửa phòng bếp, Hàn Tư Hành nhanh mở mặt mã điện thoại của Kiều Trần, bấm vào Wechat.

Mặt mã điện thoại chính là ngày sinh nhật của cô, rất dễ đoán ra.

Trên danh bạ Wechat, tin nhắn vừa rồi của người tên là học trưởng Chương Du.

Hàn Tư Hành lại mở đoạn tin nhắn đó lên, nhìn lướt qua một chút. Thời gian cuộc nói chuyện gần nhất là mấy ngày trước, rõ ràng bọn họ vẫn thường xuyên nhắn tin với nhau.

Chủ đề liên quan đến chuyện học tập rồi đến cả hôm nay ăn gì, ngủ có ngon không. Hàn Tư Hành gắt gao nắm chặt điện thoại, cố gắng kiềm chế xúc động muốn đập nát cái điện thoại này.

Không được, không được, hiện giờ Trần Trần còn chưa thuộc về mình. Phải kiềm chế xúc động lại.

Cậu mở đoạn tin nhắn vừa rồi lên, bấm vào biểu tượng xóa bỏ.

[Bạn có muốn xóa tin nhắn này không?]

Hàn Tư Hành không chút do dự bấm vào [Xóa.]

Một giây sau Kiều Trần xuất hiện trước cửa phòng bếp, câu vội trả lại điện thoại về chỗ cũ.

Trần Trần chỉ có thể thuộc về một mình cậu, không ai được phép cướp cô đi.

*

Buổi tối, Kiều Trần nhắn tin Wechat hỏi Hàn Tư Hành đã tra điểm chưa, được bao nhiêu điểm.

Hàn Tư Hành nhắn tin trả lời lại rất nhanh.

[695]

695! Kiều Trần kích động muốn hét lên một tiếng, với số điểm như vậy khẳng định có thể đậu vào hai trường đại học nổi tiếng ở thành phố B.

[Trần Trần: Em muốn học đại học nào?]

Có vẻ như là Hàn Tư Hành không chút suy nghĩ liền nhấn tin trả lời.

[Tư Hành: Ngày mai đến trường nghe tư vấn, trở về sẽ chọn trường.]

Trường cao trung mà Hàn Tư Hành học tập là ngôi trường tốt nhất ở thành phố T, mỗi năm sau khi có điểm thi đại học, trường sẽ tổ chức một hoạt động tư vấn cho học sinh. Những giáo sư đại học khắp cả nước sẽ đến nơi đó, tư vấn cho bọn họ về chuyện chọn trường.

Đối với những học định có thành tích cao, các trường đại học sẽ ưu tiên tư vấn cho bọn họ trước, cũng đồng nghĩa muốn tuyển bọn họ vào trường học tập.

Kiều Trần biết rõ chuyện này, để Hàn Tư Hành đi tham gia tư vấn cũng tốt. Dù sao chuyện chọn trường này cũng phải suy nghĩ thật kỹ càng không được quá vội vàng.

Đang nghĩ ngợi, cô lại nhận được tin nhắn tiếp theo của Hàn Tư Hành.

[Tư Hành: Ngày mai chị đi cùng em nhé.]

Buổi tư vấn sẽ diễn ra lúc 9 giờ, địa điểm là tầng ba. Trong lúc bọn họ đến trường, ở tầng ba ngập trong biển người. Hành lang và hội trường đều đông đúc học sinh và phụ huynh.

Bên trong hội trường có đặt một dãy bàn, trên bàn đều là những tờ giấy tuyển sinh của các trường đại học danh giá.

Phía sau bàn học chính là các giáo sư đại học đang tư vấn cho học sinh và phụ huynh về trường của mình.

Tình cảnh này, năm trước Kiều Trần đã trải qua một lần. Cô biết rõ hai trường đại học tốt nhất sẽ nằm ở cái bàn thứ ba trong hội trường.

"Đến đây." Kiều Trần đi đến bàn thứ ba, liếc mắt liền nhìn thấy cái bảng tên của hai trường đại học nổi tiếng nhất.

Hàn Tư Hành ngoan ngoãn đi theo phía sau cô, vừa bước vào hội trường, cậu đã quan sát một vòng, khẽ nhú mồm. Không có ở đây.

"Lại đây đi!" Thấy Hàn Tư Hành vẫn còn đứng trước cửa, Kiều Trần vội thúc giục cậu.

Hàn Tư Hành chậm rì rì đi tới, Kiều Trần đã đứng yên ở đó.

Trước bàn của thầy giáo đại học B đã có rất đông học sinh và phụ huynh bao quanh.

"Hàn Tư Hành?" Một nữ sinh đeo kiếng nhìn thấy cậu, bất ngờ gọi một tiếng.

Cậu nhìn thoáng qua nữ sinh này, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

"Cậu thi được bao nhiêu điểm? Minh thi được 688 điểm." Nữ sinh này chính là bạn học của Hàn Tư Hành, cũng là một học bá.

"695."

"A! Vậy cậu không cần lo lắng. Vừa rồi thầy giáo đại học B có nói, chỉ cần từ 683 điểm trở lên là có thể ghi danh vào trường. Số điểm cậu lại cao như vậy, hay cậu thử trao đổi với bọn họ một chút đi." Cô bé gấp gấp nói tin tức này cho cậu biết đến không kịp thở.

Kiều Trần đứng một bên nhìn vẻ mặt khẩn trương của cô bé, khoé miệng bất giác cũng cong lên.

Tính huống này chính là cố gắng tìm đề tài để được nói chuyện cùng người mình thầm thích đây mà, đại khái chỉ có các cô gái nhỏ mới thấu hiểu loại cảm giác này.

Trong hội trường không có điều hoà, lại rất đông người. Dù các loại mùi hương thực sự làm Kiều Trần có chút khó thở.

Nhất thời cô không chịu đựng nổi hoàn cảnh đông người và nóng nực như vậy, nghiêm trọng hơn lâu lại cô lại ho vài tiếng.

"Chị đi ra ngoài hít thở không khí một chút, em cứ ở đây đi, một lúc nữa em phải trao đổi thật kỹ càng với thầy giáo về việc chọn trường đấy nhé." Kiều Trần nhìn thấy phía trước mặt phụ huynh đã tụ tập rất đông không có ý định tản ra, cho nên cô dặn dò Hàn Tư Hành vài câu liền đi ra ngoài.

Hàn Tư Hành xoay người nhìn chằm chằm bóng dáng cô bước ra ngoài, lại thầm nhú mồm.

Sắc mặt Kiều Trần có vẻ không tốt lắm.

"Bạn học, bạn học?" Thầy giáo đại học B gọi vài tiếng, Hàn Tư Hành mới hồi thần lại. Nguyên lai là vì đã đến phiên cậu được tư vấn.

"Cậu thi bao nhiêu điểm?" Thầy giáo hoà ái hỏi cậu.

"695." Hàn Tư Hành trả lời.

Trên mặt thầy giáo lộ ra vài phần kinh ngạc, không nghĩ đến cái cậu nam sinh trước mắt này ngoài trừ bề ngoài đẹp trai, ngay cả thành tích học tập cũng tốt như vậy.

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: tuy rằng chỉ mới khai truyện. Hắc hắc

Trước mắt mỗi ngày 9 giờ tối ta sẽ đăng chương, nếu có thay đổi gì sẽ thông báo sau. Vốn dĩ nữ chính và nam chính cách nhau 5 tuổi, sau khi suy nghĩ lại đổi thành cách nhau 4 tuổi.

Hành Hành, coi ta đối với cậu có tốt không?

* Editor: không có ngày up cụ thể, nhưng đảm bảo một tuần sẽ ra đều 5 chương!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Nguyện vọng

Edit: Timy

"Cậu có muốn tôi tư vấn cho cậu không?" Thầy giáo đại học B rất có hảo cảm với cậu.

Hàn Tư Hành cùng thầy giáo trò chuyện với nhau một lúc, cậu lại nói sẽ về suy nghĩ thêm rồi rời đi. Cậu bước nhanh ra ngoài cửa, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Kiều Trần đâu.

Hàn Tư Hành nháp môi. Nói là đi cùng cậu, vậy mà chỉ đến một lúc đã đi rồi sao?

Cậu lại đi đến cánh cửa phụ trong hội trường, theo thường lệ quan sát một vòng, đã nhìn thấy mục tiêu, cậu nhanh chân đi đến bàn của đại học S.

Cậu và thầy giáo đại học S giao lưu một lúc, liền rời khỏi hội trường. Cậu đứng ở hành lang, ngoại hình đẹp trai cao ráo thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của người khác.

Đã là người nổi tiếng trong trường, cho nên cậu sớm đã xem những chuyện này là chuyện bình thường.

Cậu lạnh nhạt đưa mắt nhìn một vòng, vừa lúc nhìn thấy Kiều Trần đang vội vã tiến đến đây.

"Em đi đâu vậy?" Kiều Trần từ trong đám người chen chúc đi về phía cậu. Cô chỉ tranh thủ đi toilet một chút, quay trở về đã không nhìn thấy cậu đâu.

"Tuỳ tiện ra ngoài đi dạo một chút thôi." Khoé môi Hàn Tư Hành cong lên.

"Cùng thầy hướng dẫn nói chuyện như thế nào, đã suy nghĩ kỹ bản thân muốn học trường nào chưa?" Vừa mới trải qua một phen lo lắng, trên trán Kiều Trần đã lấm tấm mồ hôi.

"À, chúng ta trở về trước đi." Hàn Tư Hành âm thầm quan sát sắc mặt cô, đã tốt hơn khi ấy rất nhiều.

"Được, về rồi nói. Nơi này nóng quá." Kiều Trần mặc một cái đầm tay dài màu lam chỉ dài đến đầu gối, nhưng vẫn cảm thấy nóng.

Đôi chân cô lộ ra bên ngoài, thật trắng đến hoa cả mắt. Hàn Tư Hành bất giác nuốt nước bọt, cố gắng dời ánh mắt của mình đi nơi khác. Mùa hè đối với cậu thật là đáng ghét.

Hai người sánh vai đi xuống cầu thang, Hàn Tư Hành che chở Kiều Trần khỏi đám người đông đúc ở đây.

Phía sau lưng có hai nữ sinh đang thấp giọng bàn tán. "Đó không phải là Hàn Tư Hành sao? Quả nhiên cậu ta cũng đến! Cứ tưởng loại người học bá như cậu ta chỉ cần nằm ở nhà cũng biết bản thân mình muốn ghi danh vào đại học nào."

"Ôi mẹ ơi, sau kỳ thi đại học bây giờ mới có thể gặp lại Hàn Tư Hành! May là hôm nay tớ cũng đi đến trường học đấy!"

"Điểm của cậu ta là bao nhiêu nhỉ?"

"Nghe nói là 695 điểm."

"Thủ khoa sao?"

"Thủ khoa năm nay thuộc về Trần Tiêu ban tự nhiên, 697 điểm."

"À!"

"Á!"

Đám nữ sinh đứng xung quanh bắt gặp đều hô lên một tiếng tiếc hận.

"Mình vẫn mong Hàn Tư Hành sẽ là thủ khoa nha! Đến lúc đó báo chí và truyền hình lên tin tức này, mọi người sẽ biết được trường chúng ta có một học bá đẹp trai như vậy!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Học cùng một người ưu tú như vậy, nghĩ lại cũng cảm thấy vinh dự!"

"Hàn Tư Hành thi được 695 điểm? Nhưng vừa rồi mình nhìn thấy cậu ta đến bàn của đại học S đó! Về mặt thầy giáo đại học S tươi như hoa."

"Không thể nào? Với thành tích này khẳng định có thể ghi danh vào đại học ở thành phố B nha!"

"Thật không? Nếu Hàn Tư Hành ghi danh vào đại học S, mình cũng ghi danh trường đó, như vậy bọn tớ có thể tiếp tục làm bạn học với nhau, ha ha."

"Tuy rằng đại học S không tồi, nhưng đa phần học sinh của trường chúng ta ghi danh vào đại học S không nhiều. Số điểm cậu ta lại cao như vậy, không có lý nào lại ghi danh vào đại học S."

"Chắc chắn là có nguyên do khác." Nữ sinh này khó hiểu lên tiếng.

"À, mà cô gái cột tóc đuôi ngựa đi với cậu ta là ai nhỉ? Không phải là bạn gái của cậu ta đấy chứ?"

"Mình cũng nhìn thấy, rất xinh đẹp, đáng người cũng đẹp. Nhìn qua có vẻ thuộc kiểu nữ sinh dịu dàng."

"Sao có thể?! Từ lúc học cao trung cậu ta chưa bao giờ quen bạn gái."

"Nhan sắc thuộc dạng nam thần lại còn là học bá, không yêu đương lúc học cao trung thật là đáng tiếc."

"Cậu ta nhây lóp, nữ sinh trong trường đều lớn tuổi hơn cậu ta, có lẽ cậu ta cảm thấy không vừa mắt." Nữ sinh nhún vai, tỏ vẻ rất am hiểu, cũng may cậu chưa có bạn gái.

"Cô gái vừa rồi nhìn khá quen mắt, hình như là hàng xóm của cậu ta đấy. Lớn hơn chúng ta một tuổi."

Bạn học của Hàn Tư Hành lên tiếng, "Trước kia vào tiết tự học buổi tối, mình có nhìn thấy bọn họ về cùng nhau."

"Lớn hơn chúng ta một tuổi, vậy khả năng không phải là bạn gái."

"Thì sao, tuy rằng cậu ta nhỏ tuổi, nhưng chẳng phải trong trường có rất nhiều nữ sinh yêu thầm cậu ta sao?" Vấn đề tình yêu luôn là đề tài mà đám nữ sinh hứng thú nhất.

"Đúng rồi." Bạn học của Hàn Tư Hành lại nói ra một tin tức nóng hổi, "Các chị học khoá trên luôn thường xuyên kiểm có đi đến ban của chúng ta nhìn lên cậu ta đó. Chỉ là chưa từng nhìn thấy cậu ta thân thiết với nữ sinh nào. À, ngoại trừ chị gái hàng xóm kia."

"Mình cũng muốn làm hàng xóm với cậu ta..."

"Cậu nằm mơ đi, ha ha ha."

*

Trong lúc ăn cơm trưa, Kiều mẹ lại hỏi Kiều Trăn về chuyện sáng nay vào trường học tư vấn như thế nào.

Kiều Trăn lắc đầu nói Hàn Tư Hành còn đang xem xét nên chọn trường nào.

Kiều mẹ có chút bất ngờ, "Cần gì phải xem xét, với số điểm cao như vậy muốn ghi danh đại học nào không được?"

"Dù sao cũng liên quan đến tương lai cả đời, cẩn thận suy nghĩ cũng đúng thôi." Kiều ba nói.

"Cũng đúng, thời điểm con biết điểm thi đại học chúng ta không phải còn xem xét vài trường đại học à." Kiều mẫu nhớ đến chuyện trải qua một năm trước, liền mỉm cười.

"Đưa nhò Tư Hành này cũng thật là tài giỏi." Kiều mẹ lại nổi lên hứng thú khen con nhà người ta, "Từ nhò thành tích học tập luôn tốt, chỉ mới 16 tuổi đã vào đại học. Càng lớn càng đẹp trai."

Bà dừng một chút lại thở dài, "Chỉ đáng tiếc, nó lại có một người mẹ như vậy."

Ba mẹ Hàn Tư Hành ly dị khi cậu còn nhỏ, sau đó cậu sống với mẹ mình. Tám năm trước, hai mẹ con bọn họ mới chuyển đến nơi này, trở thành hàng xóm của Kiều gia.

Có lẽ vì trong lòng còn hận chồng cũ, cho nên Hàn mẹ luôn đối xử với con trai mình không tốt lắm. Bởi vì tiểu khu này cách âm khá kém, bọn họ vừa chuyển đến đây, Kiều Trăn thường xuyên nghe thấy tiếng mắng chửi từ nhà đối diện. Ngoài trừ tiếng la mắng, còn có tiếng đồ vật bị đập nát.

Tuy là âm thanh phát ra ở nhà bên, nhưng Kiều Trăn luôn bị âm thanh này dọa sợ đến mức không dám động dậy. Cô không dám nghĩ đến, nếu một ngày chính mình trải qua hoàn cảnh như vậy, có lẽ cô sẽ khóc rất nhiều. Chỉ là chưa bao giờ cô nghe thấy tiếng trẻ con khóc ở nhà bên đó.

Có một kỳ nghỉ hè, Hàn mẹ nổi con đi nhà giáo huấn Hàn Tư Hành một trận, nhưng cửa nhà lại mở.

"Phanh phanh phanh." Thanh âm từ bên ngoài truyền đến, Kiều Trăn ngồi trong nhà nghe thấy cũng run sợ.

Cô nhin không được liền lên mở cửa, từ khe cửa nhỏ nhìn qua Hàn gia.

"Nhìn thấy gương mặt mày thôi đã nổi nóng rồi!"

"Nói chuyện đi!"

"Mày bị câm à!"

"Này!"

"Còn nhỏ mà tính tình giống y hệt ba mày!"

"Thật là đáng ghét!"

Giọng nói dữ tợn ngày một lớn hơn. Hàn mẹ cầm trên tay một cây sào phơi đồ, không ngừng đánh lên người Hàn Tư Hành.

Cậu bé yếu ớt ngồi xồm sát thành ghế sofa, tay ôm đầu không la khóc, cho dù bị đánh tàn nhẫn như thế nào cũng không kêu lên một tiếng. Trên cánh tay trắng nõn xuất hiện những vết roi rướm máu dữ tợn, nhìn thật đáng sợ.

Kiều Trần nhin không được, liền mở cửa ra gọi một tiếng, "Di ơi."

Hàn mẹ vẫn còn đang đắm chìm trong sự tức giận, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi nhỏ của cô.

Mất thấy bà lại muốn đánh vào người Hàn Tư Hành, Kiều Trần hít sâu một hơi, lấy hết can đảm hô lên một tiếng.

"Di ơi!"

Hàn mẹ có chút bất ngờ liền quay đầu lại, bà nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của cô bé nhà hàng xóm.

"Có chuyện gì?" Hàn mẹ nhướng mắt, giấu cây sào đồ trong tay.

"Cháu.. cháu.." trong lòng Kiều Trần sợ hãi muốn chết. Cô chỉ mới 12 tuổi, trước nay chưa từng nhìn thấy một người dữ tợn như vậy.

Trong một lúc xúc động cô mới hành động như thế, căn bản chưa nghĩ ra mình nên nói gì. Lúc này bị Hàn mẹ hỏi, cứ lắp ba lắp bắp lắp lại hai chữ.

"Cháu..."

Lúc này Hàn Tư Hành đã buông tay xuống, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm chị gái đậm trắng nhà đối diện, trong ánh mắt không phát hiện ra một tia hoảng sợ nào.

Nhìn Hàn Tư Hành dễ thương như vậy, đại não Kiều Trần liền hoạt động, "Cháu ở nhà một mình quá buồn chán, cháu muốn mời em ấy qua nhà, có được không ạ?"

"Nó?" Hàn mẹ cười nhạo một tiếng, "Ba cây roi đánh vào người còn không buồn la lối, có cái gì tốt?"

Kiều Trần nỗ lực phớt lờ lời nói khinh miệt của Kiều mẹ, tiến về phía Hàn Tư Hành, ngồi xồm trước mặt cậu.

"Em trai nhỏ, có muốn qua nhà chị chơi không?"

Hàn Tư Hành chỉ yên lặng nhìn cô, không lên tiếng.

"Nhà chị có rất nhiều đồ chơi nha." Kiều Trần chớp chớp mắt, muốn ra ám chỉ với cậu. Vẫn không lên tiếng đáp lại.

"Nó không đi đâu. Di còn nghi ngờ nó mắc bệnh tự kỷ đấy." Âm thanh lạnh lùng của Hàn mẹ từ trên cao truyền đến.

Có tự kỷ cũng do bà đánh nó mới thành như thế!

Trong lòng Kiều Trần căm giận và bất bình.

"Em có bài tập hè không? Có thể qua nhà chị, chị..."

Kiều Trần còn muốn nỗ lực khuyên bảo, lại kinh ngạc khi thấy cậu bé từ từ đứng dậy, đưa tay đến trước mặt mình.

"Đi." Cậu bé thấp giọng nói một tiếng.

"Vậy đi à, cháu dẫn em ấy qua nhà cháu chơi nhé."

Kiều Trần vội vàng nắm lấy tay cậu, lập tức dẫn cậu đi đến nhà mình, dường như ở phía sau chính là một con thú dữ đang nổi giận.

Từ đó về sau, Kiều Trần thường lấy cớ muốn chơi cùng em trai nhỏ, cho nên luôn đưa Hàn Tư Hành về nhà mình, để cậu có thể tránh xa Hàn mẹ.

Dần dần Kiều Trần phát hiện, tuy Hàn Tư Hành ít nói nhưng lại cực kỳ thông minh. Máy tính của cô có một số trò chơi trí tuệ, trước nay cô đã từng chơi qua, bất quá cô luôn thua cậu nhóc kém mình bốn tuổi này.

Quả nhiên, sau này cậu lại học nhảy lớp, thành thích vẫn luôn đứng đầu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Hàn Tư Hành đã dần trưởng thành, Hàn mẹ không thể đánh mắng cậu như lúc còn nhỏ nữa.

Nhưng bà cũng mặc kệ con trai mình, ngoại trừ cung cấp phí sinh hoạt cho cậu, cơ bản cậu muốn sống như thế nào bà cũng chẳng quan tâm đến.

Bà chỉ lo ăn diện trang điểm lộng lẫy, quen vài người bạn trai, chỉ là vẫn không muốn kết hôn.

Từ nhỏ Hàn Tư Hành đã biết tự chăm sóc bản thân, nấu cơm, giặt giũ mọi việc đều tự mình làm lấy. Có đôi khi Kiều Trần sẽ dẫn cậu về nhà mình ăn cơm. Cậu cũng không từ chối, ngoan ngoãn theo cô về nhà, chỉ ngồi yên lặng ăn cơm, nhìn cậu hiểu chuyện như vậy thực khiến người khác đau lòng.

Chỉ chớp mắt đã trôi qua 8 năm.

"Con ngần ngại gì đấy, mau ăn cơm đi!" Giọng nói của Kiều mẹ đem Kiều Trần từ những hồi ức năm xưa quay về.

"Dạ." Kiều Trần gạt đầu, tiếp tục ăn cơm trưa.

Vài ngày sau, việc ghi danh vào các trường đại học đã kết thúc. Trong khoảng thời gian này, Kiều Trần đã vài lần hỏi xem Hàn Tư Hành chọn trường nào, nhưng cậu vẫn giấu kín như bưng.

Không nói thì không nói, mặc kệ cậu. Thực mau Kiều Trần liền đem chuyện này vớt ra sau đầu. Đến một hôm trên TV đưa tin các trường đại học đã gửi giấy báo trúng tuyển cho học sinh, Kiều Trần mới nhớ đến chuyện này, lại nhắn tin Wechat cho cậu.

[Trần Trần: Em nhận được giấy báo trúng tuyển chưa?]

Không bao lâu, cô đã nhận được tin trả lời.

[Tư Hành: Rồi.]

[Trần Trần: Trường nào? Chuyên ngành gì?]

[Tư Hành: Đại học S, công nghệ thông tin.]

Tay Kiều Trần run lên, điện thoại dường như muốn rớt xuống đất. Cô nhìn chăm chăm tin nhắn, muốn xác nhận mình có nhìn lầm hay không.

Đại học S?

?

???

Quả thực là hồ nháo!!!

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: chương sau là đi học đại học.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cố Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đại học S

Edit: Timy

Kiều Trần từ sofa đứng lên, cầm điện thoại đi đến nhà đối diện.

Hàn Tư Hành vẫn luôn ở nhà một mình. Sau khi nhận xong tin nhắn đó cậu luôn ngồi trên sofa chờ đợi, quả nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa quen thuộc.

Cậu mở cửa cho cô vào, cô quơ quơ điện thoại trong tay, thăm dò hỏi, " Em không nói đùa chứ?"

Hàn Tư Hành yên lặng mở giao diện điện thoại lên, đem kết quả trúng tuyển đưa cho Kiều Trần xem.

Kiều Trần nhìn thoáng qua, không tin mà thốt lên, " Em điên rồi!"

" Điểm của em cao như vậy học đại học S làm gì?! Ngày đó không phải em cùng thầy giáo đại học B đã tư vấn cẩn thận sao?" Về mặt Kiều Trần lộ ra một chút hoang mang, " Chẳng lẽ thầy giáo nói em không đủ điểm vào khoa công nghệ thông tin?"

" Em không nghĩ sẽ học ở thành phố B." Hàn Tư Hành lẳng lặng nhìn cô.

Đôi mắt cô mở to, miệng bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch lên, thấp giọng " Há" một tiếng.

" Chỉ vì lý do này!" Kiều Trần nhủ mày, khó có thể lý giải được lý do này.

" Tuy thành phố B cách xa thành phố chúng ta một chút, nhưng mà... nhưng mà... Nhưng mà chuyện này không quan trọng lắm!"

Nếu lấy tương lai cả đời đem ra so sánh, căn bản nguyên nhân này không đáng bận tâm.

" Em không đi." Hàn Tư Hành nhấp môi, trong giọng nói có vài phần bướng bỉnh.

Kiều Trần biết tính tình của cậu rất quật cường, cho dù lúc nhỏ bị đòn roi đánh vào người cũng không la khóc hay cầu xin Hàn mẹ. Chuyện gì cậu đã quyết định thì không có khả năng thay đổi.

Cô thở dài, " Chị mặc kệ em, cuộc sống của em do em quyết định." Nói xong, cô liền xoay người bước ra cửa.

" Không được." Phía sau lại truyền đến giọng nói nhỏ của Hàn Tư Hành.

Kiều Trần quay đầu lại, về mặt khó hiểu. Hàn Tư Hành dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào cô, trong ánh mắt mang vài phần cố chấp.

" Em muốn học đại học S, chị phải quản cuộc sống của em."

Cậu nghiêm túc sửa lỗi cô nói lúc nãy.

*

Tháng 8, tàu điện ngầm của thành phố T đi vào hoạt động. Hai người bạn họ học chung một trường, lại còn là chị em hàng xóm, tất nhiên Kiều Trần sẽ chiều cố cậu một chút.

Từ nhà của Kiều Trần đi đến trạm tàu điện ngầm chỉ mất 5 phút đi bộ, cô quyết định ngày khai giảng cùng Hàn Tư Hành ngồi tàu điện ngầm trở về thành phố S.

Có Hàn Tư Hành đi cùng, cuối cùng ba mẹ Kiều Trần cũng từ bỏ ý định đưa con gái ra trạm tàu.

Sáng sớm hai người bạn họ đã mang theo hành lý từ nhà xuất phát đi đến thành phố S. Thời gian không sai lệch lắm, buổi trưa bọn họ đã đến nơi.

Hai người dùng cơm trưa ở gần trạm tàu điện, Kiều Trần lại dẫn Hàn Tư Hành ngồi tàu điện ngầm đi đến đại học S, trên tàu đã xuất hiện không ít sinh viên cùng trường.

Sau khi đến trường, Kiều Trần đưa Hàn Tư Hành đến ký túc xá nam, còn dặn dò cậu mấy câu rồi quay trở về ký túc xá của mình, chờ cậu làm xong thủ tục nhập học bọn họ lại cùng nhau đi ăn cơm.

Hàn Tư Hành gạt đầu, đem hành lý lên phòng, làm thủ tục nhập học, sắp xếp đồ đạc trong phòng. Từ nhỏ cậu đã sống tự lập, cho nên những việc này đối với cậu cũng không có gì khó khăn.

Kiều Trần quay về ký túc xá nữ, cả một kỳ nghỉ hè không có ai ở đây cô quyết định dọn dẹp phòng một chút, sau đó lại đăng một tin lên nhóm chat Wechat " Tiểu tiên nữ đại học S phòng 405" của mình.

[Kiều Trần: Mình đã trở về trường học. Các cậu khi nào mới về vậy?]

Trong nhóm chat này đều là bạn cùng phòng của Kiều Trần, Ninh Ngữ Mông là bạn cùng quê với Kiều Trần, ngày thường bọn họ rất có nhiều đề tài để tám với nhau.

[Trái chanh nhò: Mình trở về ngay đây! Chờ mình!!]

[Yến Từ: Có thể buổi tối mới đến nơi.]

[Đan Ngưng: Mình nói này các cậu trở về trường học sớm làm gì? Ngay mai mình mới về.]

Sau đó hai đứa bạn cùng phòng liền nói đề tài khác với Lục Đan Ngưng. Bọn họ nói về đề tài năm nay các đàn em khoá dưới vào nhập học.

Kiều Trần cười cười, gia đình của Lục Đan Ngưng sống ở thành phố S, cho nên có tin tức gì ở trường học mà cô ấy không biết trước.

[Nhất Chanh: Đứng rồi tiểu Trần Trần, học trưởng của chúng ta có bí mật đến đón cậu không. [□][□]]

Kiều Trần bất đắc dĩ, nhấn một tin " Không có."

Chương Du là sinh viên của khoa kinh tế, lại lớn hơn Kiều Trần một tuổi, còn là phó chủ tịch hội học sinh. Lúc Kiều Trần học năm nhất đã tham gia vào hội học sinh, cho nên mới quen biết với anh ta.

Mấy ngày trước Chương Du có hỏi Kiều Trần khi nào trở về trường, anh ta muốn đi đón cô.

Nhưng Kiều Trần muốn đi cùng Hàn Tư Hành trở về trường, không muốn phải phiền anh ta đến đón mình, vì vậy đã từ chối.

[Nhất Chanh: Ai da, với cái tác phong mập mờ này của học trưởng, biết khi nào mới theo đuổi được cậu?]

[Kiều Trần: anh ấy không theo đuổi mình, đừng có nói lung tung.]

[Nhất Chanh: [□□] [□□□]]

Chương Du thỉnh thoảng sẽ nhắn tin cho Kiều Trần, cho nên bạn cùng phòng đều nói anh ta đang theo đuổi cô.

Nhưng Kiều Trần có chút không xác định được, đây có phải là theo đuổi không? Cứ coi như là quan tâm lẫn nhau đi.

Phòng ký túc của Kiều Trần đều là bốn cô nàng đồng thân, chỉ có cô và Tiểu Yến là chưa bao giờ trải qua chuyện yêu đương.

Thời còn học cao trung, Kiều Trần cũng được rất nhiều nam sinh yêu thích. Nhưng không biết vì sao cậu nhóc Hàn Tư Hành luôn biết được chuyện này, mỗi lần cô có chút xúc động muốn yêu đương, cậu luôn hung hăng cảnh cáo: " Chị không được yêu sớm! Nếu không em sẽ đem chuyện nói với dì và chú đây."

Ba mẹ Kiều Trần đã ra một yêu cầu cấm cô không được yêu đương trong lúc học cao trung, tất nhiên cô không dám làm trái ý bọn họ.

Cứ như vậy, Kiều Trần hoàn toàn không còn suy nghĩ về vấn đề yêu sớm một lòng chuyên tâm học tập.

Không ngờ tới cô như vậy mà có thể thi đậu vào đại học S. Nghĩ đến chuyện này, cô vẫn phải cảm ơn Hàn Tư Hành.

Hai ngày sau, hoạt động đón tân sinh viên cũng đã kết thúc. Năm nhất Kiều Trần đã trở thành thành viên của hội học sinh, cho nên cô có nhiệm vụ phải giúp các tân sinh viên làm quen với môi trường mới. Cho nên mấy ngày qua cô luôn bận rộn công việc trong ban cán sự.

Chờ sau khi cô quen với mọi việc trong ban cán sự, thì kỳ học sự mỗi năm của tân sinh viên cũng đã bắt đầu.

Kỳ học quân sự được diễn ra vào đầu năm học, các tân sinh viên sẽ học ở sân thể dục phía Bắc của trường.

Ngày quân sự đầu tiên, sau khi Kiều Trần và bạn cùng phòng lên lớp xong liền cùng nhau quay trở về ký túc xá.

Thời điểm đi ngang qua sân thể dục, liền nghe thấy những khẩu hiệu cứ rần vang lên không ngừng.

Ninh Ngữ Mông nhìn đám tân sinh viên mặc quân phục, nhận không được liền cảm thán: " Tân sinh viên năm nay tốt số thật, thời tiết không đến mức quá nóng. Không giống chúng ta năm trước, phải đứng ngoài nắng gắt đến đen cả người."

Kiều Trần cười, " Nào có khoa trương như vậy."

" Hừ, cậu không bị ăn nắng nên không có tư cách bàn chuyện này." Ninh Ngữ Mông bắt mồm, cô hâm mộ nhất chính là làn da của Kiều Trần, trắng mịn giống như sữa, còn không dễ bị ăn nắng.

" Này, Trần Trần, năm nay có giáo quan nào đẹp trai không, hay có tiểu ca ca nào đẹp không?" Ninh Ngữ Mông đột nhiên hỏi.

" Không chú ý, bọn họ đều đội mũ không nhìn rõ lắm." Làn da các giáo quan đều rám nắng, đội mũ che nửa gương mặt, căn bản cô không nhìn ra ai là ai.

" Không được, cậu hãy dẫn tớ vào sân thể dục xem sao. Mình cảm thấy các cậu nhóc này rất đẹp trai nha."

Ninh Ngữ Mông hưng phấn nói lên, còn khoác vai Kiều Trần đi vào sân thể dục.

Kiều Trần dẫn Ninh Ngữ Mông đến doanh trại của tân sinh viên. Khoa kinh tế nữ nhiều hơn nam, đại khái tỷ lệ 3:1. Thời điểm bọn họ đến đó, vừa lúc giáo quan hô lên thả lỏng tại chỗ.

Nháy mắt các cô bé đều mềm nhũn ngồi xuống đất, đưa tay lau mồ hôi, hoặc dấm vai vài cái. Nhưng vẫn có tiếng nói nhỏ vang lên, " Công nghệ thông tin" những chữ đó lại lọt vào tai Kiều Trần.

Khoa công nghệ thông tin cũng ở đây?

Kiều Trần nhìn về phía doanh trại bên cạnh, phát hiện mình đến đây là một ý tưởng sai lầm. Không phải không nhận ra ai là ai sao, chỉ là chưa đến gần nên không nhìn thấy thôi.

Cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hàn Tư Hành đứng xếp hàng ngay ngắn ở đó.

" Tớ phát hiện có một học đệ rất đẹp trai. Da dẻ trắng y như cậu!" Ninh Ngữ Mông đứng bên cạnh hô lên một tiếng kinh ngạc, " Mau mau, chúng ta đi lên một chút. Đến gần xem sao."

Khoa công nghệ thông tin nhiều hơn nữa, bởi vì Hàn Tư Hành khá cao cho nên đứng cuối hàng. Mặc trên người bộ quân phục càng tôn lên vẻ đẹp trai của cậu.

Cậu đội mũ, tóc mái bị đè gần sát chân mày, không có một chút cảm giác lồi thoi nào, ngược lại càng tôn lên gương mặt đẹp trai. Làn da trắng, đứng trong đám nam sinh da bị phơi đen, cảm giác như hạc lạc trong bầy gà.

Giống ai nhỉ? Kiều Trần bắt gặp nhìn chằm chằm cậu đến phát ngốc.

"Giống Rukawa Kaede! Có phải không?!" Ninh Ngữ Mông đứng bên cạnh kéo Kiều Trần thấp giọng nói, " Ngoài trừ mái tóc không giống, nhưng ngũ quan và khí chất thực sự rất giống nha. Oa! Không biết cậu ta có chơi bóng rổ không. Nếu có thì càng giống, quả thực là đẹp trai quá đi!"

" Có." Kiều Trần thấp giọng nói câu đó. Nhưng Ninh Ngữ Mông vẫn đang thao thao bất tuyệt nên không nghe thấy.

Giống Rukawa Kaede sao?

Khi còn nhỏ Kiều Trần rất thích phim hoạt hình SLAM DUNK, tuy cô không thích hoạt hình nhật bản, nhưng cô lại giống như nữ chính trong phim thích nhân vật Rukawa Kaede.

Cô nhìn gương mặt Hàn Tư Hành, tâm trí đã bay đến phim hoạt hình đó.

Chờ sau khi hồi phục tinh thần, trên mặt trắng nõn của Hàn Tư Hành đã nhiễm một tầng hồng nhạt.

Hả? Nóng quá sao?

Ngay sau đó, cô phát hiện dường như ánh mắt của Hàn Tư Hành hướng về phía mình. Cô nhận thấy, tất nhiên giáo quan cũng nhận thấy.

" Cậu đứng thứ 4 hàng thứ 5 kia! Cậu đang nhìn nơi nào đó!?! Lại nhìn chăm chú như vậy!" Giọng nói của giáo quan rất lớn.

" Ai nha, cái vị giáo quan này thật là, phải đối xử với trai đẹp khoan dung một tí chứ!" Ninh Ngữ Mông đứng một bên lải nhải.

Kiều Trần khẩn trương nhìn chằm chằm Hàn Tư Hành, cô sợ cậu sẽ làm ra chuyện gì đó.

Đánh tiếc, cái gì càng sợ càng xuất hiện.

Ánh mắt Hàn Tư Hành dường như vô ý nhìn về phía Kiều Trần.

Kiều Trần.....

" Cậu! Bước ra khỏi hàng!" Giáo quan nhin không được lên tiếng.

Hàn Tư Hành ngoan ngoãn hô lên một tiếng " Vâng."

" Đứng lên ngồi xuống 100 lần! Làm!"

Hàn Tư Hành cũng không cãi lại, lập tức dang hai chân ra, tay đặt lên đầu.

" Còn ai muốn nhìn nữa không? Nếu còn nhìn đồng nhìn tây thì ra đây làm cùng cậu ta!" Giáo quan đi một vòng qua đám sinh viên, cảnh cáo bọn họ.

Kiều Trần kéo tay Ninh Ngữ Mông, " Chúng ta nên đi thôi."

Cô sợ mình còn đứng ở đây thì cậu sẽ lại bị phạt.

Ăn cơm tối xong, Kiều Trần nghĩ rằng tập huấn cũng đã kết thúc, vì vậy cô liền nhắn tin cho Hàn Tư Hành.

[Trần Trần: Chân em có ổn không? Trong lúc học quân sự không thể nhìn lung tung, phải tập trung lắng nghe lời giáo quan nói.]

Quả thực Hàn Tư Hành đã nhanh nhắn tin lại.

[Tư Hành: Tại sao chị lại bỏ đi?]

[Trần Trần: Sợ làm ảnh hưởng đến em.]

[Tư Hành: Chị nhìn em, em nhin không được phải nhìn lại.]

Kiều Trần hít một hơi, đây là muốn trả đũa sao? Được lắm, cô không thèm đến nhìn cậu nữa.

Ngày hôm sau, thời điểm đi vào sân thể dục Kiều Trần chỉ nhìn thẳng. Lo tập trung nhìn đến chỗ tập huấn của khoa kinh tế.

Buổi tối lúc cô ở trong phòng lại nhận được tin nhắn của Hàn Tư Hành.

[Tư Hành: Hôm nay em bị phạt.]

[Trần Trần: Tại sao lại bị phạt?]

[Tư Hành: Hôm nay chị không nhìn đến em.]

Vừa nhìn thấy tin nhắn này, Kiều Trần cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hiện giờ của cậu, có lẽ đang nhấp môi, bộ dạng mang ba phần chất vấn và bảy phần uỷ khuất.

Không còn biện pháp nào với cậu, Kiều Trần đành nhẫn nại giải thích.

[Trần Trần: Chị sợ làm em lại bị phạt mà.]

[Tư Hành: Nhưng trong lúc em lên nhìn chị đã bị giáo quan phát hiện.]

Hôm qua lúc ở sân thể dục nhìn thấy cô, cậu cực kỳ vui vẻ. Thời điểm thấy cô nhìn đến mình, cậu lại khẩn trương và hưng phấn, còn có chút ngượng ngùng. Cho dù bị giáo quan phát hiện, cậu vẫn cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hôm nay, cô luôn đứng ở chỗ của khoa kinh tế, chỉ đứng yên, ngay cả một ánh mắt cũng bùn xin không cho cậu. Thừa dịp lúc tập đi và xoay người bắt gặp cậu lại lên nhìn cô nhiều lần, cô cũng không phát hiện ra.

Cô chỉ đứng trò chuyện cùng chủ nhiệm khoa. Có rất nhiều chuyện để nói như vậy sao?

Từ lúc đến tới rồi đi cô không liếc mắt nhìn cậu một cái. Thế là cậu nổi giận, thời điểm nhìn cô rồi đi không cẩn thận lại bị giáo quan bắt gặp, vậy là bị phạt chạy 1 cây số.

[Trần Trần:!!! Không phải đã nói với em đừng nhìn lung tung sao?]

[Trần Trần: Ngày mai chị sẽ không đến đó nữa. Em cũng đừng mãi lo nhìn chị, tập trung học quân sự đi. Ngoan ngoãn nghe lời giáo quan đấy.]

[Tư Hành: Không được.]

Kiều Trần đặt điện thoại lên bàn, chống cằm thờ dãi, không nghĩ ra nên trả lời thế nào.

Đầu bên kia dường như có chút lúng cuống, lại nhắn liên tiếp mấy tin nhắn, âm báo điện thoại vang lên không ngừng.

[Tư Hành: Không được, chị phải đến.]

[Tư Hành: Em sai rồi. Sau này em sẽ không nhìn lung tung nữa.]

[Tư Hành: Em đảm bảo sẽ học quân sự thật tốt, sẽ không bị phạt nữa.]

[Tư Hành: Được không?]

[Tư Hành: Chị đến nhé.]

[Tư Hành: Tới nhé!]

Kiều Trần rất hiểu tính tình của cậu, nếu mình không đáp ứng, có thể cậu sẽ trực tiếp đi đến đây tìm cô.

[Trần Trần: Em phải ngoan ngoãn nghe lời, chị sẽ thường xuyên đến đó. Nhưng không phải nhất định mỗi ngày sẽ đến, có thời gian rảnh chị sẽ đến.]

Vài phút sau, Hàn Tư Hành nhấn lại.

[Tư Hành: Em đảm bảo sẽ nghe theo lời chị. Nhưng chị đừng nói không đến nữa nhé!]

—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay có chút ỳ khuất và khản trương cho Hành Hành?!!

* Editor: cảm thấy cậu nhóc này dễ thương làm sao!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cố Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiêu chuẩn chọn vợ, chọn chồng

Edit: Tiny

" Trần Trần, cậu nhấn tin với ai vậy?"

Kiều Trần quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Ninh Ngữ Mông ngồi trên giường như ngơ ngác nhìn mình, nụ cười có chút gian tà.

" Có phải là đang bí mật nhấn tin với học trưởng bí mật kia không? Còn nói chuyện lâu như vậy, xem ra đã có chút tiến triển.

Kiều Trần tắt màn hình điện thoại, bước vào nhà vệ sinh rửa mặt nói: " Không có chuyện đó."

" Này, các cậu tiến triển chậm quá đi! Nghỉ lại phòng 405 của chúng ta, đường đường cũng là 4 tiểu tiên nữ xinh đẹp, vậy mà vẫn là cẩu độc thân, quả thực quá thảm hại!!" Ninh Ngữ Mông than ngắn thở dài.

Lục Đan Ngưng không chịu nổi, liền ném cái gối lên giường Ninh Ngữ Mông. " Lão tử nói chuyện này có cái gì hay ho? Xin đừng lấy tở và hai thiếu nữ ngây thơ kia ra so sánh với nhau." Thiếu nữ ngây thơ tất nhiên là ám chỉ Kiều Trần và Thu Yến.

Quê của Thu Yến là một tỉnh nhỏ ở phương Bắc, cho nên lúc nào trên người cô cũng đeo một cái kính đen, tóc thì cắt ngắn, không bao giờ biết trang điểm là gì.

Nhìn dáng vẻ là đủ biết chính là loại học bá siêng năng. Cho dù đã lên đại học nhưng cô vẫn chăm chỉ mỗi ngày đi đến thư viện, chỉ chuyên tâm nghĩ đến chuyện giành học bổng. Vì vậy cô không quan tâm đến chuyện yêu đương cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng Kiều Trần lại là người phương Nam, lớn lên xinh đẹp, gia cảnh cũng tốt, tính cách lại càng tốt. Các bạn cùng phòng đều thắc mắc một người như cô đến bây giờ chưa có lấy một mối tình nào vắt vai.

" Minh nói này Trần Trần, nếu ba mẹ cậu không cho phép cậu yêu sớm. Vậy cậu lén lút quen không được sao?" Ninh Ngữ Mông tò mò, cô và bạn trai cũ cũng lén yêu nhau 3 năm ở cao trung.

Kiều Trần rửa mặt xong, dùng khăn mềm lau khô.

" Không được đâu, giấu không được. Mình có một người hàng xóm học cùng trường. Mỗi ngày sau khi tan học đều đi về cùng nhau, không có thời gian bàn chuyện yêu đương đâu."

Có một khoảng thời gian tự học buổi tối Hàn Tư Hành về sớm hơn cô một tiết. Nhưng cậu lại không về nhà, mà lại ở lại trường học đợi cô về cùng.

Cậu luôn nghiêm ngặt giám sát, căn bản Kiều Trần không thể có cơ hội " Gian tình" với ai.

" Hàng xóm sao? Là nam hay nữ?" Lục Đan Ngưng cảm thấy có một chút mùi gian tình.

Kiều Trần " Phụt" cười một tiếng, vừa súc kem dưỡng da lên mặt vừa nói: " Hàng xóm của mình nhỏ hơn mình 4 tuổi, là một em trai nhỏ, cậu nghĩ đi đâu vậy?"

" Vậy lên đại học thì sao? Mình nhớ rõ cũng có vài nam sinh theo đuổi cậu mà." Ninh Ngữ Mông suy nghĩ xong liền lên tiếng.

" Ví như cậu bạn Tào khoa chúng ta?" Cô lại lên tiếng nói vài ví dụ.

" Quá thấp và gầy, chỉ sợ cậu ta không đứng tới vai Kiều Trần." Lục Đan Ngưng đáp lời.

" Vậy còn cậu bạn Trần?"

" Quá mập. Cậu muốn cậu ta đè chết Kiều Trần à?"

" Vậy cậu bạn Triệu khoa Vật Lý?"

" Quá ngu ngốc. Sinh viên thiếu cầu tiến nhất đại học S, thi cuối kỳ còn rớt vài môn. Cậu muốn sau này con của Kiều Trần di truyền chỉ số IQ này sao?"

" Minh nói này, Đan Ngưng cậu cũng chẳng phải quá độc miệng rồi sao?" Ninh Ngữ Mông hô to, đem cái gối vừa rồi Lục Đan Ngưng ném qua ném trở lại, " Nào có khoa trương như vậy!"

" Nếu theo như lời cậu nói, toàn bộ nam sinh ở trường này không ai có thể lọt vào mắt à."

" Đúng vậy, cho nên chúng ta vẫn nên độc thân là tốt nhất." Lục Đan Ngưng nhún vai.

" Vậy học trường Quách khoa kiến trúc thì sao? Tướng mạo cũng ưa nhìn, thành tích cũng không tồi." Ninh Ngữ Mông lại nhớ đến chuyện học trường Quách.

" Nhà anh ta ở nông thôn, chưa nói đến gia cảnh không tốt, trong nhà còn có em trai em gái, nếu để Kiều Trần gả đến đó thì rất phiền phức."

" Yêu đương thôi mà, suy tính nhiều như vậy làm gì? Không chừng chưa kịp tốt nghiệp đã chia tay thì sao?" Ninh Ngữ Mông dùng quan điểm của mình chống lại Lục Đan Ngưng.

" Vậy sao cậu không hỏi xem ý kiến của Kiều Trần đi." Lục Đan Ngưng lắc đầu, đúng là quá ngây thơ.

Ánh mắt hai người bọn họ liên tục tập trung trên người Kiều Trần.

Kiều Trần ngẹn lời, "Ách..". Chuyện này cô phải nói thế nào đây.

" Này, cậu cũng cảm thấy gia cảnh anh ta quá nghèo, không môn đăng hộ đối với nhà cậu sao?" Ninh Ngữ Mông nhìn thấy vẻ mặt Kiều Trần có chút khó xử, cô lại suy nghĩ.

" Không phải... không phải vì nguyên nhân này..."

Nhất thời trên gương mặt trắng nõn của Kiều Trần hiện ra một tầng hồng nhạt.

" Cậu đỏ mặt quái gì?" Lão bà Lục Đan Ngưng lập tức nghĩ đến vấn đề sinh lý, " Chẳng lẽ cậu cảm thấy anh ta " Không được"?"

" Cái gì " Không được".... cậu đừng có nói bậy." Kiều Trần xấu hổ đến mức giậm chân tại chỗ, sắc mặt càng đỏ bừng.

" Vậy là vì nguyên do gì? Nói ra đi bọn tớ sẽ tư vấn giúp cậu." Ninh Ngữ Mông nôn nóng nói.

" Ai nha!" Kiều Trần lấy tay che mặt, xấu hổ nói: " Chính là..."

" Minh là người có chút yêu thích giọng nói."

(thanh khổng: yêu thích giọng nói.)

Đối với âm thanh cô luôn có chút thiên vị, đó chính là bí mật nhỏ của cô.

Từ nhỏ cô đã thích đến nhà ông bà chơi. Ông bà cũng không có nhiều sở thích, ngày thường bọn họ chỉ ngồi uống trà ngắm hoa, nghe tin tức trên radio.

Mỗi buổi trưa hè, tiểu Kiều Trần sẽ ngồi cùng bà dưới hiên nhà, nhìn bà chăm chú đọc báo. Dần dần cô cũng quen thuộc với thói quen đó, thỉnh thoảng cô sẽ ngắt đầu hỏi bà một vài câu trong sách, bà liền đeo kính vào, giải thích cho cô câu này có nghĩa là gì.

Trên bàn máy may là một cái radio cũ, thỉnh thoảng sẽ phát ra giọng hát trầm ấm có từ tính của ca sĩ nam. Vang vọng bên tai bài hát xưa, ngẫu nhiên bà sẽ hát theo vài câu.

Chóp mũi thoang thoang mùi mực nhàn nhạt của tờ báo. Bên cạnh lại là một cái quạt máy đứng kiểu xưa, luồng gió mát thổi qua người hai bà cháu trong ngày hè oi bức.

Có đôi lúc nhàm chán không thích đọc báo, Kiều Trần sẽ đi đến giá sách của cô chú lúc trước đã lưu giữ lại, ở đó có đủ các loại sách từ võ hiệp đến ngôn tình.

Ngẫu nhiên bà với giọng già nua trầm ấm kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị khi còn nhỏ của cô chú mình, hay câu chuyện tình yêu của ông, cùng với âm thanh khi lật tờ báo, thế là cô có một kỳ nghỉ hè thật nhàn rồi yên bình.

Không có điều hoà cũng không có TV hay Internet, dần dần cô thích nghi với thói quen sinh hoạt cổ xưa này.

Cho dù qua rất nhiều năm, mỗi lần nhớ về ngày thơ bé thực sự cô rất hoài niệm khoảng thời gian sống cùng ông bà.

Có lẽ vì đã quen với việc nghe radio, dần dần Kiều Trần phát hiện bản thân đối với những người có giọng nói dễ nghe đặc biệt có cảm tình, cô thích nhất những người phát âm rõ ràng, còn có giọng nói trầm thấp đầy từ tính.

Thời điểm học cao trung, cô có thích một nam sinh có giọng nói trầm ấm. Nhưng đáng tiếc có tà tâm mà không gan lớn, bởi vì những lời đe dọa của Hàn Tư Hành luôn ám ảnh trong đầu cô.

Sau đó cậu nam sinh kia đã có bạn gái, vì vậy cô đã hoàn toàn cắt đứt tâm tư muốn yêu đương.

Tuy học trường Quách tính tình khá tốt, nhưng trong giọng nói vẫn mang chút khẩu âm quê nhà, đặc biệt không phát âm rõ chữ. Kỳ thật cái này cũng không phải là khuyết điểm, nhưng đối với một người yêu thích giọng nói như Kiều Trăn thì khó lòng chấp nhận được.

Cô ngại phải nói rõ với anh ta, cho nên luôn uyển chuyển tìm cách từ chối.

Sau khi Kiều Trăn nói bản thân mình là người yêu thích giọng nói, liền tách ngón tay lộ ra đôi mắt thẹn thùng.

Hai người ngồi trên giường nghe thấy nguyên nhân này, biểu tình đều lộ ra vẻ ngạc nhiên. Bất giác không khí trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

"Cái gì? Cậu là người yêu thích giọng nói? Tại sao không nói sớm?" Ninh Ngữ Mông đột nhiên phản ứng lại, "Lúc trước cậu không nên gia nhập câu lạc bộ《tin tức S》giới đó, cậu nên cùng mình tham gia câu lạc bộ phát thanh!"

"Đúng đúng, mình sẽ giúp cậu tìm trong câu lạc bộ của mình. Ở đó mình có vài anh chàng giọng nói rất dễ nghe, để mình hỏi thăm xem bọn họ có bạn gái hay chưa." Ninh Ngữ Mông nói xong chớp chớp mắt, "Yên tâm, khẳng định giọng nói dễ nghe có thể làm cho tai cậu cảm thấy sảng khoái."

Kiều Trăn....

"Không cần tìm đâu Ngữ Mông, chuyện tình cảm phải để tùy duyên. Mình cũng không phải nhất định tìm người có giọng nói êm tai, chỉ cần không quá khó nghe là được." Kiều Trăn cảm thấy chuyện này không cần thiết, giọng nói hay chỉ là một điểm cộng, nhưng nhân phẩm mới là quan trọng nhất.

"Vậy học trưởng bí mật kia thì sao? Anh ta cũng có giọng nói khá dễ nghe." Lục Đan Ngưng nhớ đến chuyện Kiều Trăn có rất nhiều người theo đuổi.

"Đúng đó." Ninh Ngữ Mông cũng gật đầu, "Tuy giọng nói của học trưởng bí mật của chúng ta cũng tạm được, nhưng so với học trưởng Quách tốt hơn nhiều. Trước tiên cậu hãy thử giao lưu với anh ta xem, như vậy mình cũng không cần tìm người cho cậu nữa."

Chương Du sao? Nói cùng anh ta giao lưu, bất quá chỉ là nhấn vài tin nhắn mà thôi. Cách nói chuyện của bọn họ cũng giống như cách nói chuyện của bạn bè thông thường, cũng không có gì đặc biệt.

Mấy ngày nay, Kiều Trăn thường xuyên dành chút thời gian đi đến sân thể dục để xem xét tình hình học quân sự của các tân sinh viên, cũng sẽ giúp lớp trưởng mua nước phát cho bọn họ, thời gian nghỉ sẽ giải đáp thắc mắc về vấn đề học tập ở đại học.

Điều làm cô vui nhất chính là Hàn Tư Hành đã ngoan ngoãn học tập quân sự, không còn xảy ra chuyện bị phạt nữa.

Nhưng cô lại không biết, người mà trong mắt cô xem là nghe lời nhất thật ra tâm tình đang không tốt.

"Hôm nay học tỷ khoa kế toán có đến không?" Trong thời gian nghỉ ngơi, Hàn Tư Hành nghe thấy phía trước có người đang nói chuyện.

Khoa công nghệ thông tin và khoa kế toán học cùng một chỗ, mỗi lần Kiều Trăn đến đây bọn họ đều nhìn thấy.

Thời gian nghỉ, trong lớp có không ít nam sinh bất giác sẽ nhìn đến học tỷ xinh đẹp, chuyện này làm cậu cảm thấy không vui.

"Vì sao ban cán sự của khoa chúng ta đều là nam? Không thể tìm một học tỷ đến sao?"

"Có nha, ban cán sự năm ba có một người là nữ."

"....."

"Cán sự năm ba..... diện mạo so với nam có gì khác biệt?"

"....."

Đám nam sinh ngồi phía trước bàn luận thỉnh thoảng sẽ truyền đến tai Hàn Tư Hành, cậu nắm chặt tay, đôi mắt gắt gao nhìn xung quanh sân thể dục.

Chỉ còn ngày hôm nay là kỳ học quân sự sẽ kết thúc, cho nên cô không có đến. Cả một ngày trời không nhìn thấy cô. Thật là phiền mà, khi nào cô mới có thể thuộc về mình? Cậu nhay hai lớp vẫn kém cô một lớp.

Nếu lúc ấy cậu có thể nhảy thêm một lớp nữa thì tốt rồi. Vốn dĩ trong lúc học ở cao trung cậu muốn nhảy thêm một lớp nữa, nhưng nhà trường lại không đồng ý, vì vậy cậu đành phải bỏ ý định.

Thật vất vả kỳ quân sự cũng đã kết thúc, Hàn Tư Hành lập tức lấy điện thoại gọi cho Kiều Trăn.

"Tư Hành? Có chuyện gì vậy?" giọng nói Kiều Trăn tương đối dịu dàng, mỗi lần nói chuyện cô rất thích dùng những từ à, vậy,..., khẩu âm mang chút thanh âm của người phương Nam.

"Em muốn cùng chị ăn cơm chiều." Hàn Tư Hành cúi đầu, trên người toàn là mồ hôi nên thay quần áo thôi.

"À, được thôi. Chắc em vừa mới kết thúc khóa học quân sự hả?" Kiều Trăn sáng khoái đáp ứng.

"Vâng. Em muốn thay quần áo trước đã." Cậu sợ trên người có mùi.

"Vậy em thay quần áo xong gọi lại cho chị, chị mời em đi ăn ở nhà ăn số hai."

Tuy giá cả của nhà ăn số hai của trường đắt hơn nhà ăn số một, nhưng đồ ăn ở đó rất ngon. Có rất nhiều xã đoàn sẽ lựa chọn làm tiệc liên quan ở đây.

Thời điểm Kiều Trần bước xuống lầu đã nhìn thấy Hàn Tư Hành, cậu mặc áo thun trắng cùng quần đen, đứng tựa người vào bồn hoa. Đến gần mới phát hiện, tóc cậu hơi ướt, trên người còn có mùi sữa tắm.

"Em vừa tắm xong à?" Kiều Trần có chút ngoài ý muốn nhìn cậu. Cậu yêu sạch sẽ đến vậy sao?

Hàn Tư Hành gật đầu.

"Vậy em phải sấy tóc đi, bằng không trúng gió sẽ dễ bị đau đầu đấy. Tuy bây giờ là mùa hè, nếu như là mùa đông sẽ bị cảm...." Kiều Trần dặn dò cậu.

Thân là học tử cộng thêm là hàng xóm, cô cảm thấy bản thân cần phải quan tâm dặn dò cậu một chút.

Hàn Tư Hành rũ mắt nhìn đôi môi cô lúc đóng lúc mở, lời nói đứt quãng không thể nhập vào đầu cậu.

Hôm nay cô mặc đầm dài màu tím nhạt, càng tôn làn da trắng của cô. Lông mi thật dài, cảm nhỏ, cái cổ thon dài, thời điểm ngẩng đầu tạo một đường cong thật là đẹp. Cô không thích mang giày cao gót, cho nên cô chỉ đứng đến vai cậu.

Nếu muốn hôn cô, có lẽ cậu phải cúi người, cúi đầu....

"Có nghe không?" Kiều Trần thấy Hàn Tư Hành không phản ứng, liền ngẩng đầu nhìn cậu, trong ánh mắt mang theo vài phần quan tâm.

Cái gì? Không nghe thấy à.

"Biết rồi." Cậu thu hồi ý tưởng không an phận của mình, trầm giọng nói một câu.

Ừ, vẫn rất biết nghe lời. Kiều Trần tự an ủi mình.

Khi đi đến nhà ăn số hai, người cũng không nhiều lắm. Kiều Trần chọn ba món một canh, sau đó bảo Hàn Tư Hành ngồi xuống bàn đối diện chờ gọi tên. Một lúc sau, ở cửa vào của nhà ăn truyền đến một trận ồn ào.

Kiều Trần nhìn qua đó, thì ra là câu lạc bộ đến đây liên hoan, có mười mấy người cả nam lẫn nữ.

Trong đó còn có bạn cùng phòng của cô Ninh Ngữ Mông. Cô biết rõ câu lạc bộ kia chính là câu lạc bộ phát thanh.

Đang suy tư, không biết bọn họ ngồi ở đâu, Hàn Tư Hành đã đứng dậy đi lấy đồ ăn.

"Trần Trần!" Ninh Ngữ Mông vừa vào cửa đã nhìn thấy bạn cùng phòng của mình đi cùng một nam sinh đến đây dùng cơm, hơn nữa nam sinh kia thực sự rất đẹp trai. Vì thế liền hưng phấn chạy đến chào hỏi.

"Người đó là ai vậy?" Ninh Ngữ Mông thấp giọng hỏi.

Vừa lúc Hàn Tư Hành lấy thức ăn bước ra, cảm khay đồ ăn tiến về phía này. Ninh Ngữ Mông mở to miệng vì kinh ngạc, "Đẹp trai vậy! Đây, sao mình vẫn cảm thấy có chút quen mắt?"

Kiều Trần hạ giọng, "Cái người cậu nói giống Rukawa Kaede."

"Há! Đúng há!" Ninh Ngữ Mông cũng nhớ tới chuyện lúc trước, "Các cậu quen nhau sao?"

Kiều Trần nhẹ gật đầu.

"Vậy mà cậu không nói với mình! Hừ!"

"Hiện giờ cậu cũng đã biết rồi, đi đi chúng ta về nói chuyện sau." Mắt thấy Hàn Tư Hành đang đến gần bọn họ, Kiều Trần vội nói nhỏ. Còn giục nhẹ áo Ninh Ngữ Mông ý bảo cô ta rời đi.

"Hi!" Ninh Ngữ Mông đứng lên, nhìn về phía Hàn Tư Hành mỉm cười chào hỏi.

Hàn Tư Hành gật đầu, nhìn về phía Kiều Trần.

"À.... Đây là bạn cùng phòng của chị...." Kiều Trần đơn giản giới thiệu tên của hai người bọn họ với nhau.

"Học đệ học chuyên ngành gì vậy?" Ninh Ngữ Mông không có một chút ngượng ngùng nào, trực tiếp nói chuyện.

"Công nghệ thông tin."

"Không tồi, có tiền đồ. Trường chúng ta ngành này rất tốt nha!"

"Trong lớp cậu có bao nhiêu nữ sinh?"

"8 người."

.....

Ninh Ngữ Mông cười tủm tỉm hỏi vài vấn đề nữa, sau đó đi vào vấn đề chính.

" Câu lạc bộ của mình đang tuyển người, cậu có muốn gia nhập không? Chị cảm thấy giọng nói của cậu rất hay, hay là gia nhập câu lạc bộ phát thanh của chị đi!"

Về mặt Kiều Trần kinh ngạc nhìn đến Ninh Ngữ Mông.

Hoá ra cậu ta luôn nói không ngừng là vì muốn nghe giọng nói của Hàn Tư Hành sao?

Ninh Ngữ Mông vỗ vai Kiều Trần, rồi nhìn Hàn Tư Hành nói: " Cậu về suy nghĩ cho kỹ nhé. Nếu có ý muốn gia nhập thì đến sân trường lấy giấy ghi danh. Không quấy rầy các cậu ăn cơm nữa."

Nói xong Ninh Ngữ Mông liền đi đến nhóm người của mình.

Kiều Trần hỏi Hàn Tư Hành có muốn tham gia câu lạc bộ nào trong trường không.

Cậu lắc đầu, " Không có hứng thú."

" Năm nhất cũng không có nhiều việc, nếu muốn giao lưu bạn bè hay rèn luyện chính mình, có thể suy nghĩ đến việc tham gia một câu lạc bộ nào đó."

Động tác Hàn Tư Hành chợt dừng lại, dường như đang suy nghĩ cái gì, " Tính sau đi."

Vừa dứt lời, điện thoại đặt trên bàn của Kiều Trần vang lên một tiếng.

Kiều Trần mở lên thì ra là Ninh Ngữ Mông nhắn tin.

[Không phải cậu thích người có giọng nói dễ nghe sao? Trước mắt cậu có một người kìa, nhớ phải nắm chắc đấy [□] [□]

[Hắc hắc hắc]

[Nhất định giọng nói trầm ấm dịu dàng này sẽ làm cậu mềm chân [□] [□]

Tin nhắn sau đó là một icon hình ảnh khá nhạy cảm.

Có một luồng khí nóng vọt tới đỉnh đầu, cô lại đỏ mặt.

Cái người này, đang suy nghĩ cái gì vậy?

Buổi tối, sau khi trở về phòng Kiều Trần không tránh khỏi bị Ninh Ngữ Mông tra hỏi một phen.

Kiều Trần đem lý lịch của Hàn Tư Hành kể rõ, còn cường điệu nói cậu năm nay chỉ mới 15 tuổi, là em trai nhỏ cách bọn họ 4 tuổi.

" Mới 16 tuổi?" Ninh Ngữ Mông tiếc hận, " Giọng nói cậu ta rất hay, không lẫn một chút khẩu âm nào cả, còn trầm ấm như vậy. Theo nhiều năm kinh nghiệm làm việc trong câu lạc bộ phát thanh của tớ, chỉ cần để cậu ấy nói chuyện trên microphone sẽ rất dễ nghe. Trần Trần mau khuyên cậu ấy gia nhập câu lạc bộ của mình đi! Chúng tớ đang cần một học đệ đẹp trai như vậy."

" Nói đến chuyện giọng nói, mình lại nhớ đến trước kia mình có quen một người bạn trai phương Bắc, kết quả trong lúc lên giường cậu ta đột ngột nói lên một câu, thiếu chút nữa mình cười thành tiếng!" Lục Đan Ngưng đột nhiên nổi lên hứng thú kể chuyện ngày xưa.

" Sau đó thì sao?" Ninh Ngữ Mông mở to hai mắt tò mò.

Lục Đan Ngưng nhìn thoáng qua đôi mắt đen nhánh của Ninh Ngữ Mông, môi đỏ khẽ mở, " Hắn không lên được."

" Phụt."

" Khụ khụ." Kiều Trần đang uống nước thiếu chút nữa bị sặc.

Thu Yến ngồi một bên làm bài tập không tham gia vào đề tài này, nhưng trên mặt cô cũng xuất hiện vài phần không tự nhiên, bắt giác đỏ mặt.

" Cho nên cùng nam sinh giọng nói dễ nghe lên giường có phải rất có cảm giác?" Ninh Ngữ Mông lại nổi lên sự tò mò hỏi.

" Ừmm...." Lục Đan Ngưng hơi nhú mắt, suy nghĩ câu trả lời, " Cũng tốt. Bất quá là...."

Đột nhiên Lục Đan Ngưng lại nở một nụ cười tà ác, " Đối với người yêu thích giọng nói, phòng chừng chỉ cần thờ dốc một cái của người đàn ông đó cũng có cảm giác, hả?"

" Cái, cái gì...." Kiều Trần lắp bắp, mặt đỏ như máu, " Minh, mình không nghĩ đến chuyện đó. Các cậu không cần hỏi những chuyện xấu hổ như vậy được không...."

Chỉ vì mình thích những giọng nói dễ nghe, liền bị bà cô Lục Đan Ngưng này nói thành những sắc nữ trong truyện như vậy?

Thấy Kiều Trần sắp không biết tìm lối nào để chui, bạn cùng phòng liền thu hồi tâm tư đùa giỡn với cô.

" Mà nói thật này, Trần Trần, cậu không phát hiện cậu em trai hàng xóm này ngoại trừ nhỏ tuổi một chút, nhưng thực sự rất phù hợp với tiêu chuẩn người yêu của cậu sao?" Ninh Ngữ Mông hỏi.

Kiều Trần hơi giật mình. Giọng nói của Tư Hành sao?

Từ lúc cậu từ nhỏ đến lớn lên, kể cả lúc bắt đầu bước vào thời kỳ thiếu niên vỡ giọng, lại đến bây giờ....

Cô vẫn luôn nghe giọng nói của cậu trong 8 năm đã quá quen thuộc, tất nhiên chưa từng chú ý để sự biến hoá trong giọng nói của cậu....

Kiều Trần bắt đầu có chút tò mò, liền hỏi, " Thời kỳ vỡ giọng của nam giới khi nào kết thúc?"

—————//———//—————

*Tác giả có lời muốn nói:

- Hành Hành: Em cảm thấy em đã trở thành đàn ông chân chính, cũng đã vỡ giọng rồi.

- Trần Trần: Không, em không phải. Em không phải.

* Editor: nhiều lúc xem bản cv mình không biết đâu là đầu chương đâu là kết thúc luôn á!! ☐☐ Tuần này up đủ 5 chương rồi nhen bà con cô bác!!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phỏng vấn

Edit: Timy

Khai giảng của đại học S chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên trường sẽ chào đón những tân sinh viên trong hai ngày. Tiếp theo sẽ là các câu lạc bộ trong trường sẽ tổ chức chiêu mộ thành viên mới, diễn ra trong hai ngày.

Thời điểm Kiều Trần học năm nhất có tham gia vào câu lạc bộ báo chí của đại học S và hội sinh viên, hiện giờ cô đã là hội phó câu lạc bộ ấy. Bởi vì thời gian rảnh năm hai quá hạn hẹp, cho nên cô đã rời khỏi hội học sinh.

Câu lạc bộ báo chí là câu lạc bộ có số lượng thành viên lớn nhất ở đại học S, mỗi tuần sẽ họp một lần. Ngoại trừ đưa tin tức trong trường, còn sẽ đưa tin những câu lạc bộ hay những sinh viên ưu tú của trường. Đương nhiên, câu lạc bộ này cũng có tin tức về văn nghệ linh tinh.

Sau này trào lưu sử dụng báo giấy đã không còn thịnh hành, vì vậy câu lạc bộ báo chí cũng không thể dùng cách in ấn báo nữa. Cho nên từ sử dụng cách truyền thống chuyển thành trang web mạng, đồng thời cũng thành lập nhóm chat cộng đồng.

Công việc của Kiều Trần chủ yếu phụ trách mảng tin tức.

*

Lần đầu tiên đảm nhận vị trí hội phó, Kiều Trần không thể từ chối trách nhiệm chiêu mộ thành viên mới.

Vì thế sau khi học xong hai tiết buổi sáng, cô liền đi đến sân trường. Nơi đó chính là nơi các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới.

Thời điểm buổi trưa cũng là thời gian nghỉ giải lao của khoa học quân sự, các tân sinh viên vẫn mặc quân phục đi đến đây.

Đương nhiên khu của hội học sinh được xếp hàng đầu, thoạt nhìn bọn họ cũng không có những hành động như vẫy tay mời chào.

Khu chiêu mộ thành viên của câu lạc bộ phát thanh Ninh Ngữ Mông cũng không cách xa khu của Kiều Trần lắm, cho nên cô một mình đi đến tìm Kiều Trần.

"Trần Trần, cuối tuần này câu lạc bộ leo núi hoạt động có đi hay không?"

"Leo núi nào?" Kiều Trần hỏi.

"Núi Nguyên Sơn cạnh đại học của chúng ta đó."

Đại học S nằm gần vùng ngoại ô thành phố, gần trường có một ngọn núi, có thể tham quan miễn phí. Luôn là nơi sinh viên đại học S ưu tiên lựa chọn đến tham quan.

"Có thể tớ không có thời gian rảnh." Kiều Trần cầm một xấp giấy ghi danh quơ quơ, "Trước mắt còn bận công việc chiêu mộ thành viên mới cho câu lạc bộ, còn phải giới thiệu cho thành viên mới về câu lạc bộ, hơn nữa nhóm chat của câu lạc bộ cũng sắp nâng cấp."

Ninh Ngữ Mông lộ ra ánh mắt không đồng tình, "Vậy thì. Cậu không đi tớ cũng không đi."

Kiều Trần chính là người dẫn Ninh Ngữ Mông tham gia vào câu lạc bộ leo núi, lúc ấy Ninh Ngữ Mông nói cần rèn luyện bản thân mình một chút, cho nên cô muốn tìm một câu lạc bộ hoạt động ngoài trời.

Có một lần ngọn núi gần trường xảy ra một sự cố tương đối nghiêm trọng, từ đó về sau nhà trường liền yêu cầu câu lạc bộ leo núi phải quản lý nghiêm ngặt thành viên của mình.

Nhưng câu lạc bộ leo núi luôn lựa chọn những ngọn núi tương đối không quá cao và đường đi không quá hiểm trở. Leo những ngọn núi đó khá thấp lại đặc biệt khá an toàn. Tất nhiên trong mắt những người yêu thích leo núi ngọn núi đó chỉ là "Ngọn núi thấp".

Leo núi mà không có tính khiêu chiến, cho nên rất nhiều thành viên đã dần dần rút lui khỏi câu lạc bộ leo núi. Hơn nữa hội trưởng câu lạc bộ này đặc biệt là người "Phật tính", cũng không yêu cầu các thành viên phải tham gia hoạt động điều đặn.

Ninh Ngữ Mông đặc biệt thích những người có tác phong như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn trúng hội trưởng câu lạc bộ "Tuỳ duyên" này. Vì thế luôn lôi kéo Kiều Trăn cùng cô tham gia các hoạt động của câu lạc bộ leo núi.

Trong một năm nay, hai người bọn họ tham gia hoạt động trong câu lạc bộ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

*

"Ai da, bắt quá hội trưởng câu lạc bộ đã sớm nói với tớ. Chờ thời điểm câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới chúng ta phải đến giúp đỡ, tăng thêm phần thể diện. Đến lúc đó cậu nhất định phải đi đấy."

"Được." Kiều Trăn nhanh đáp ứng, về việc chiêu mộ thành viên mới bản thân vẫn có thể hỗ trợ được.

"Đừng rồi, cậu có giúp tớ khuyên cậu em hàng xóm của cậu gia nhập câu lạc bộ phát thanh của tớ không?" Ninh Ngữ Mông oán niệm sâu sắc, "Cả một buổi sáng tớ chưa được nhìn thấy bóng dáng của một anh chàng đẹp trai nào."

"Mình không thể khuyên được em ấy." Kiều Trăn bất đắc dĩ nói, nếu có thể khuyên cô sớm đã khuyên cậu ta đến thành phố B học rồi.

"Hơn nữa, em ấy còn học quân sự ở sân vận động phía Tây, muốn đi đến đây cũng không nhanh vậy đâu."

"Đừng há." Ninh Ngữ Mông lại bắt đầu cháy lên một tia hy vọng, "Tớ luôn miệng khen cậu ta với người trong câu lạc bộ, còn nói rằng trước đó tớ có gặp được một học đẹp trai giống Rukawa Kaede. Các nữ sinh trong câu lạc bộ đều vui sướng muốn chết, luôn đứng chờ cậu ta đến."

"....."

"Vậy các nữ sinh trong câu lạc bộ của cậu có khả năng phải thất vọng rồi." Kiều Trăn hài hước nói, nhưng lời chưa nói xong liền nhìn thấy phía trước có bóng dáng một nam sinh xuất hiện.

Ninh Ngữ Mông cũng nhìn theo hướng mắt của cô.

"Ha ha ha, cậu nhóc học đệ của chúng ta đã đến! Tớ đi trước đây!" Trong giọng nói vẫn không thể che giấu được sự hưng phấn và đắc ý.

Thực sự Hàn Tư Hành đã đi đến nơi này, còn đang nghiêm túc quan sát xung quanh.

Kiều Trăn nhìn Hàn Tư Hành, cậu vẫn đứng ở đó, xung quanh sân trường còn có nhiều người nhiệt tình chào đón, sau đó Ninh Ngữ Mông cũng đi đến.

Hàn Tư Hành và Ninh Ngữ Mông nói với nhau mấy câu, sau đó cậu liền đi đến khu của Ninh Ngữ Mông ghi danh.

Ninh Ngữ Mông nhận lấy giấy điền của Hàn Tư Hành, cười khanh khách nhìn về phía Kiều Trăn còn gờ ngón tay cái.

Ngay sau đó, ánh mắt Kiều Trăn nhìn về phía Hàn Tư Hành. Trong đôi mắt bình tĩnh của cậu chợt hiện lên một tia kinh hi.

Cậu bước nhanh đến chỗ Kiều Trăn. Cô đứng dậy, nhìn cậu cười cười, "Em muốn gia nhập vào câu lạc bộ phát thanh sao?"

Hàn Tư Hành gật đầu.

"Chị ăn cơm chưa?" Cậu hỏi.

Kiều Trăn lắc đầu, "Chưa ăn. Cộng sự của chị đi ăn trước rồi, chờ cô ấy trở về chị mới được đi ăn."

"Vậy em ở đây chờ với chị." Hàn Tư Hành nói xong liền đứng qua một bên, yên lặng đứng chờ Kiều Trăn.

Bạn học đứng bên cạnh Kiều Trăn hiếu kỳ hỏi: "Các cậu quen nhau sao?"

Kiều Trăn gật đầu. Cô ta lại nói nhỏ bên tai Kiều Trăn: "Mời cậu ta vào câu lạc bộ chúng ta đi! Đẹp trai như vậy! Không chiêu mộ cậu ta vào đây thật là lãng phí."

Kiều Trăn lắc đầu, "Em ấy không thích hợp đâu."

Ngày thường Hàn Tư Hành rất ít nói, cô không dám tưởng tượng đến tình cảnh cậu cầm theo camera đi phỏng vấn.

Huống hồ, từ nhỏ đến lớn cậu ghét nhất chính là môn văn. Vất vả lắm lên đến đại học cậu không còn có khả năng gặp lại môn đó nữa.

Cộng sự của cô ngắm Hàn Tư Hành vài lần, càng nhìn càng cảm thấy tiếc hận. Chờ đến khi người bạn kia ăn cơm trở về, Kiều Trăn và Hàn Tư Hành cùng nhau đi đến nhà ăn.

Trên đường, ngoại trừ những tân sinh viên bắt gặp nhìn Kiều Trăn vài lần, còn có một vài thành viên của câu lạc bộ khác.

Cô đã nhiều lần hỏi Hàn Tư Hành có muốn tham gia thêm một câu lạc bộ nào nữa không.

"Chị có tham gia câu lạc bộ khác không?" Hàn Tư Hành không trả lời mà hỏi lại.

"Chị và Ngữ Mông có tham gia câu lạc bộ leo núi."

"Vậy em cũng sẽ tham gia câu lạc bộ đó." Hàn Tư Hành không chút nghĩ ngợi liền trả lời.

*

Hai ngày sau hoạt động chiêu mộ thành viên mới đã kết thúc, sau đó chính là vòng thi viết và phỏng vấn.

Những ngày đó Kiều Trần và Ninh Ngữ Móng trở về phòng ký túc xá khá muộn, đến sau khi vòng phỏng vấn kết thúc, hai người bọn họ mới được nhân rỗi một chút.

Hội trưởng của câu lạc bộ mà Kiều Trần tham gia chính là một học tỷ năm ba, trên cơ bản chức vụ hiện tại của cô ta chỉ bề ngoài, cô ta đã đem hết mọi công việc ném cho hai hội phó.

Còn một hội phó khác cũng là sinh viên năm hai khoa báo chí, tên là Liêu Xuân Viên.

Vì vậy vòng phỏng vấn do đích thân Kiều Trần và Liêu Xuân Viên đảm nhận, chỉ cần phỏng vấn hai người nữa thì vòng phỏng vấn này sẽ kết thúc, sau đó sẽ lập danh sách thành viên mới.

Theo sau, các thành viên mới sẽ gặp mặt giao lưu với những thành viên cũ trong câu lạc bộ. Nhằm mục đích để các thành viên mới sẽ quen dần những công việc ở câu lạc bộ.

Những tin tức đáng chú ý trong thời gian quy định, căn bản sẽ do những thành viên năm hai đảm nhận. Còn những thành viên mới gia nhập, sẽ đi cùng những thành viên cũ đi lấy tin tức.

Mảng tin tức mà câu lạc bộ báo chí phụ trách bảo gồm nhân vật, những hoạt động của các câu lạc bộ khác trong trường.

Kiều Trần là người phụ trách cả hai mảng này. Những nhân vật được phỏng vấn đa phần là những nhân vật văn phong, giống như các sinh viên giỏi nhận được học bổng của các trường đại học ngoài, hay những sinh viên gây dựng sự nghiệp thành công khi còn học ở ghế nhà trường, hoặc được đài truyền hình phỏng vấn trong một tiết mục nào đó, có đôi khi cũng sẽ phỏng vấn các bạn sinh viên ưu tú vừa tốt nghiệp.

Hiện giờ vẫn chưa xác định sẽ phỏng vấn ai, hội trưởng Hạ Quý hiếm thấy xuất hiện vậy mà lại điện thoại cho Kiều Trần.

"Kiều Trần, nhân vật kỳ báo này đã chọn được rồi sao?"

"Chưa chọn được."

Trước mắt có hai đối tượng được chọn, Kiều Trần có khuynh hướng muốn dùng đề tài gây dựng sự nghiệp trong 4 năm còn học ở trường.

"Vừa đúng lúc." Hạ Quý nhanh chóng quyết định nói, "Trên ban giáo sư đã chỉ định lần này sẽ phỏng vấn một tân sinh viên. Chỉ sẽ đưa phương thức liên hệ của cậu ta cho em."

"Được, học tỷ." Kiều Trần đáp ứng.

Trong câu lạc bộ báo chí S có giao tiếp khá nhiều các giáo sư trong trường, có đôi khi giáo sư sẽ chỉ định một số nội dung cho bọn họ viết. Chỉ là trước nay chưa có tiền lệ phỏng vấn tân sinh viên.

"Tân sinh viên này lợi hại như vậy sao?" Kiều Trần nhin không được có chút tò mò.

"Cậu ta và Thủ khoa tỉnh chỉ kém nhau có 5 tuổi, em nói như vậy có lợi hại không?" Hạ Chí cũng nghe được tin tức này từ vị giáo sư kia, "Khi còn học cao trung đã vượt ba bốn cấp trong kỳ thi năng lực ngành máy tính, năm nào cũng đạt hạng nhất. Là thành viên của trường nằm trong danh sách AT, là tân sinh viên duy nhất được hiệu trưởng trao học bổng...."

Hạ Quý lưu loát nói một đồng chuyện, Kiều Trần càng nghe lại càng cảm thấy quen quen, đặc biệt thời điểm học cao trung...

"Học tỷ, tân sinh viên đó tên là gì?"

Quả nhiên, một cái tên quen thuộc lọt vào tai Kiều Trần.

"Hàn Tư Hành."

Kiều Trần: "!!!!" Thì ra là cậu.

*

Lần công tác này Kiều Trần dự định sẽ để cho hai sinh viên năm nhất phụ trách, nhưng cô sợ Hàn Tư Hành không phối hợp, cuối cùng đành tự mình phụ trách.

Kiều Trần đưa những bản thảo mấy kỳ trước cho hai thành viên mới tham khảo, còn dặn dò các cô phải hỏi những vấn đề nào với Hàn Tư Hành, sau khi trở về phải chỉnh sửa lại bài viết của mình như thế nào.

Hai cô bé này quả là thông minh, chỉ cần chỉ dẫn một chút đã có thể hiểu rõ. Qua vài lần đặt câu hỏi, đã hiểu vấn đề nằm ở đâu. Bởi vì Hàn Tư Hành còn phải học quân sự, cho nên buổi phỏng vấn sẽ diễn ra lúc 8 giờ tối, địa điểm là một cửa tiệm trà sữa ở gần khu phía Tây.

Ký túc xá của tân sinh viên nằm ở khu phía Tây, cho nên chọn địa điểm gần đó là thích hợp nhất.

Thời điểm Kiều Trần đến nơi, Hàn Tư Hành đã ngồi bên trong, nhưng hai cô bé năm nhất vẫn chưa đến.

Đầu tiên cô dặn dò cậu vài câu, bảo cậu phải ngoan ngoãn phối hợp với hai cô bé đó. Chưa nói dứt câu, hai người bọn họ đã đến đây.

" Các em muốn uống gì không? Chị mời." Kiều Trần đưa menu cho các cô.

" Trà sữa trân châu! Cảm ơn học tỷ."

" Lục trà trân châu, cảm ơn học tỷ!"

Kiều Trần vui vẻ đồng ý, còn nhìn về phía Hàn Tư Hành, " Còn em?"

" Trà chanh hoàng kim."

Kiều Trần gật đầu, đi đến bàn gọi thức uống sau đó quay trở lại chỗ ngồi ý bảo có thể bắt đầu phỏng vấn.

Đại khái bọn họ đều là tân sinh viên, hai cô bé này tính tình khá hoạt bát, nháy mắt các cô đã mình một câu cậu một câu hỏi Hàn Tư Hành.

Kiều Trần cười khanh khách ngồi một bên nhìn, vui mừng không thôi. Nhưng sau đó, hai cô bé bắt đầu hỏi lệch vấn đề.

Vấn đề từ " Cậu có thể chia sẻ phương pháp học của cậu cho mọi người biết không" chuyển thành " Cậu cao bao nhiêu? Có bạn gái chưa?"

Hàn Tư Hành: "....."

Cậu nhìn về phía Kiều Trần, cô một chút phản ứng cũng không có.

Được thôi, cô muốn mình phải ngoan ngoãn phối hợp cùng bọn họ kia mà.

Hàn Tư Hành lạnh mặt, cứng rắn trả lời: " 1m82, không có bạn gái."

Hai cô bé càng hưng phấn, đang muốn hỏi tiếp, thì người phục vụ đã đem trà sữa đến.

Kiều Trần nhìn thấy ly trà sữa đậu đỏ của mình, cô đưa tay cầm lấy ly, chỉ là thời điểm cầm ly lại bị một bàn tay trắng nõn đoạt lấy.

Kiều Trần hơi giật mình, nhìn về phía Hàn Tư Hành. Bàn tay cậu thật đẹp, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, lòng bàn tay lại mềm mại khi nắm lấy tay cô, cảm giác thật ấm áp.

Hàn Tư Hành dùng tay một lúc, đem ly trà sữa từ trong tay cô đến chỗ mình, còn đặt ly trà chanh hoàng kim đến trước mặt cô.

" Em muốn uống cái này."

" Bây giờ chị uống thứ này tối sẽ không ngủ được." Hàn Tư Hành giải thích.

Kiều Trần nhấp môi, cô biết cậu luôn nói đúng, nhưng có đôi khi cô rất thèm nhịn không được vẫn muốn uống.

" Học tỷ, các người quen nhau sao?" Một cô bé kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

" Ừ." Kiều Trần rầu rĩ hỏi phục tinh thần, bắt đầu đi lấy ống hút ghim vào ly trà chanh hoàng kim. Hút một hơi, quả là không ngọt chút nào.

*

Thời điểm cuộc phỏng vấn kết thúc cũng đã gần 10 giờ tối. Kiều Trần dặn dò 3 người bọn họ nhanh trở về ký túc xá, còn cô đứng lên chuẩn bị một mình quay về khu ký túc xa phía Bắc.

Hiện giờ khắp nơi trong trường thực yên tĩnh, người cũng thưa thớt, ngẫu nhiên trên đường đi cũng bắt gặp vài sinh viên đi ngang qua, ánh đèn đường mờ nhạt, một bóng người có vẻ hết sức cô đơn.

Trường đại học S rất lớn, phía bên khu Tây Bắc có một con đường tắt, nhưng khá hẹp lại trải đá xanh, ở đó tối tăm rất dọa người.

Kiều Trần tự an ủi chính mình, cố gắng đi nhanh hơn một chút. Cô vừa đi được hai bước, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Kiều Trần chợt dừng lại, quay đầu về phía sau, quả nhiên là Hàn Tư Hành đứng ở phía sau, ánh đèn chiếu lên người cậu thật mờ ảo.

" Sao em còn không quay về ký túc xá vậy?" Nơi này cách ký túc xá của cậu khá gần.

" Nhìn thấy chị sợ hãi như vậy, để em đưa chị về." Ánh mắt Hàn Tư Hành nặng nề nhìn cô, môi mím khe khẽ nhấp, trong lời nói tuyệt đối không cho phép người khác cự tuyệt.

Kiều Trần sững sốt.

" Cái gì mà sợ hãi... Chị không còn là một đứa trẻ." Kiều Trần thấp giọng nói thầm

" Rõ ràng là sợ hãi, sợ tối sợ ma thật giống với mấy đứa nhỏ." Hàn Tư Hành nhìn thấy cô không muốn thừa nhận cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Sợ thì cứ nói là sợ, cậu có thể đi cùng cô mà.

"....."

Căn bản cậu ta cũng biết bản thân mình sợ tối, kia.....

" Trước kia sau giờ học buổi tối em đợi chị cùng về, là vì biết chị sợ bóng tối sao?" Kiều Trần giật mình, bất tri bất giác nói.

Hàn Tư Hành gật đầu, "Ừ."

Giống như nhớ đến chuyện gì buồn cười, khoe môi cậu lại kiêu lên, " Cũng không biết là ai, buổi tối khi lên cầu thang đều cảm thấy sợ hãi."

Buổi tối mỗi lần đi lên lầu, cô đi rất vội vã dường như có ai chạy ở phía sau đuổi giết cô vậy.

Kiều Trần: "....."

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay là ngày vui về ^ _ ^

Cảm ơn "Ha ha Reenee" địa lỗi, (づ 3 づ)

* Editor: ai đó hãy cho tui một em trai nhỏ như Hành Hành đi □□

_ Trong lúc có tên tiếng hoa mình không rõ, bạn Mei Mei có giúp mình giải nghĩa một chút□□

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cố Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lão tài xế*

Edit: Timy

Từ nhỏ Kiều Trần đã sợ bóng tối, nhà của mình lại nằm trong tiểu khu cũ kỹ, buổi tối trên đường hầu như rất ít người, đèn đường cũng mờ, con đường trở về nhà tối om nhìn thực đáng sợ.

Khi còn nhỏ do hiếu kỳ nên đã tìm đọc không ít chuyện trinh thám. Nơi cầu thang thường là địa điểm dễ có chuyện xảy ra nhất, hơn nữa cầu thang nơi tiểu khu cô ở lại khá nhỏ hẹp, đặc biệt phù hợp với những miêu tả trong những quyển truyện trinh thám.

Mỗi lần sau giờ tự học buổi tối trở về nhà, khi đi lên lầu trong lòng cô đều cảm thấy run sợ, ba bước đi còn hai bước, đi bằng tốc độ nhanh nhất về nhà mình.

Dọa người nhất chính là có một hôm sau khi tan học buổi tối, theo thường lệ cô đi lên lầu, không chú tâm nhìn phía trước. Kết quả vừa lên đến lầu 3 liền phát hiện trước mắt mình có một bóng người, cô ngẩng đầu nhìn lên thấy người đàn ông nọ mặc nguyên bộ đồ đen còn đội mũ lưỡi trai đứng trước cửa nhà đưa lưng về phía cô.

Thiếu chút nữa đầu cô đã va vào lưng người đó, cô sợ đến mức lui về sau hét lớn một tiếng.

" Cô bé, đây có phải nhà của XXX không?" Người kia hỏi, giọng nói có chút đáng sợ.

Kiều Trần sợ đến mức cơ thể đứng thẳng cũng run rẩy, ấp a ấp úng trả lời.

" Không, không phải."

Người kia " Vậy à" một tiếng rồi rời đi.

Kiều Trần đứng ngây ngốc ở đó chưa thể hoàn hồn, vẫn là mẹ nghe thấy tiếng la của cô mà mở cửa ra, sắc mặt cô tái nhợt bước vào nhà.

Cứ như vậy, sau khi cô học lớp 11 đã có Hàn Tư Hành đi về cùng cô, từ đó cô không còn sợ hãi nữa.

*

Thời điểm Kiều Trần trở về phòng, đã thấy ba bạn cùng phòng đang tụm đầu vào trước máy tính của Ninh Ngữ Mông, còn nhìn màn hình lăm băm bàn tán chuyện gì đó.

Nhìn thấy Kiều Trần đã về, Ninh Ngữ Mông vội bảo cô lại đây xem.

" Trần Trần, mau đến nhìn xem đây có phải là Hàn Tư Hành không?"

Kiều Trần vừa đi đến đã nhìn thấy trên màn hình là những hình ảnh các tân sinh viên học quân sự.

Trong bức ảnh cuối cùng giữa một tập thể tân sinh viên có một người được mực đỏ khoanh tròn. Sau khi phóng to hình ảnh lên, có thể nhận ra nam sinh này có giá trị nhan sắc cao hơn những bạn nam xung quanh.

Kiều Trần hơi hí hửng, " Đúng vậy. Là em ấy."

Ninh Ngữ Mông hưng phấn, " Các cậu nghe chưa, tớ đã nói là cậu ta mà! Muốn nghe giọng nói của cậu em đẹp trai này không? Xin mời chú ý đến câu lạc bộ phát thanh

của chúng mình, cảm ơn."

Lục Đan Ngưng "Hừ" một tiếng, "Tớ đối với trẻ vị thành niên không có hứng thú."

"Đúng vậy, cậu chỉ thích những người đàn ông trưởng thành thôi." Ninh Ngữ Mông bĩu môi.

"Đàn ông trưởng thành có gì không tốt? Muốn tiền có tiền muốn kinh nghiệm có kinh nghiệm." Lục Đan Ngưng nhún vai.

Nhìn hai người bọn họ đầu võ mồm, Kiều Trần lắc đầu, khoé môi nhin không được xuất hiện một nụ cười.

"Đây chính là...." cũng muốn không tham gia vào đề tài này, đột nhiên Thu Yến lại do dự nói, "Không phải đàn ông trưởng thành thể lực luôn không tốt sao?"

"Ha ha..." Ninh Ngữ Mông bật cười, "Người như Yến Từ mà cũng biết hỏi đến loại vấn đề này!"

Thu Yến bị cô ghẹo một câu, bất giác lại đỏ mặt.

"Nào nào, chúng ta phải giải đáp cho học bá vấn đề này thôi!" Ninh Ngữ Mông đẩy đẩy Lục Đan Ngưng

Lục Đan Ngưng đưa mắt nhìn người bên cạnh, "Để tớ tốn hết nước bọt phổ cập một khoá cho các cậu."

Kiều Trần cũng nhìn đến Lục Đan Ngưng, yên lặng đóng cửa phòng lại. Loại chuyện như vậy nếu bị người khác nghe thấy thì không tốt.

"Ai nha, vẫn là Kiều Trần tinh mắt." Lục Đan Ngưng đưa bàn tay với những móng tay sơn đỏ xoắn một lọn tóc của mình, ho nhẹ hai tiếng.

"Nào, các học trò mau ổn định chỗ ngồi, để cô nghiêm túc giảng cho nghe!"

"Trong chuyện này, kỹ thuật so với vấn đề thể lực quan trọng hơn." Lục Đan Ngưng nuốt nước bọt nói tiếp, "Nhiều người thường nói thời gian khi làm thường rất lâu, nhưng phần lớn thời gian chỉ dành cho màn dạo đầu, thực sự thời gian vận động chỉ có 10 phút."

"10, 10 phút?" Ninh Ngữ Mông mở to đôi mắt, "Cái này không phải quá chênh lệch so như trong sách nói sao!?"

Lục Đan Ngưng hơi híp mắt, "Thời gian lâu như vậy phụ nữ cũng cảm thấy không thoải mái."

"Đúng rồi, căn bản sẽ không có một phụ nữ nào chịu nổi." Ninh Ngữ Mông vẫn luôn yên lặng lại thốt lên một câu.

"Cho nên, chỉ cần kỹ thuật tốt là có thể làm cậu thoải mái, còn về những chuyện như kích cỡ lớn nhỏ, thời gian đều không quan trọng."

Ninh Ngữ mông: "....."

Kiều Trần: "....."

Cả Thu yến: "....."

Nhìn ba người trước mặt hoá đá, Lục Đan Ngưng tỏ ra lo lắng, "Có phải tớ đã nói quá nhiều rồi không?"

"Không! Là cậu đã phá hủy ảo tưởng của chúng tớ về chuyện này!" Ninh Ngữ Mông bị thống không thôi.

"Có cái gì tốt mà ảo tưởng, đến lúc đó cậu sẽ biết. Có thể lực hay không có cũng không quan trọng lắm đâu."

Lục Đan Ngưng nói xong, cả phòng lại lâm vào trạng thái im lặng.

"À, đúng rồi, các cậu bảo bức ảnh kia có vấn đề gì?" Lúc này Kiều Trần đột nhiên mới nhớ chuyện bức ảnh vừa rồi bạn cùng phòng nhìn thấy.

"À, đúng rồi." Ninh Ngữ Mông vỗ đùi, "Bị cô giáo này làm gián đoạn, tớ xem đã quên mất chuyện này."

"Cậu nhìn xem," cô mở tấm ảnh đó lên một lần nữa, "Hàn Tư Hành nhà cậu sắp nổi tiếng."

"Cái gì mà nhà tớ?" Kiều Trần lắc đầu, bất mãn nói. Cô lại nhìn về phía máy tính, nguyên lai là có người ẩn danh đăng bài viết.

Trên trang web của đại học S có một cái diễn đàn, nhưng ở đại học S vẫn có một trang diễn đàn ẩn danh khá nổi tiếng.

Theo như mọi người đồn đại cái diễn đàn này đã có từ 4 năm trước, do một đại thần khoa công nghệ thông tin làm ra để giải trí. Bởi vì đăng bài ở đây đảm bảo sẽ không bị lộ IP người đăng mà dần trở nên nổi tiếng.

Trường học không tài nào tra được IP người đăng trong diễn đàn này, vì vậy mọi người có thể thoải mái ở đây đăng tin bất quái.

Cái diễn đàn này dần dần còn nổi tiếng hơn cả diễn đàn của trường, trở thành nơi sinh viên giao lưu tụ tập.

Sau này vị đại thần đó tốt nghiệp, diễn đàn giao lại cho sinh viên khoa công nghệ thông tin điều hành.

Vừa mở giao diện lên, đã nhìn thấy một tiêu đề bài viết [Anh chàng kia là ai, có ai biết anh ấy là ai không???]

"Chỉ trong vòng 10 phút, tớ phải biết được lai lịch của cậu tân sinh viên này!!!"

Phía dưới dòng bình luận chính là một loạt hình ảnh, có hai tấm chụp trong giờ học quân sự, mà trong tấm ảnh có một vòng tròn đỏ khoanh vào một người, tất nhiên Kiều

Trần nhận ra người đó là ai.

Kiều Trần cười, " Trong hình đồng người như vậy, mà cô ta cũng phát hiện ra sao?"

Ninh Ngũ Mông một bên nói tiếp, " Cậu đây là đang xem thường khả năng phát hiện trai đẹp của nữ sinh hả? Đúng rồi, tớ có thể trả lời được không?" Cô không có chút ý tốt nào hỏi.

" Có thể chứ." Kiêu Trần nghịch ngợm chớp chớp mắt, " Nhưng nếu để em ấy biết được chuyện này có khả năng sẽ rời khỏi câu lạc bộ phát thanh nha."

Ninh Ngũ Mông vừa muốn cười nháy mắt lại cứng đờ, " Vậy thôi."

Vốn dĩ ảnh chụp cũng không rõ lắm, cũng không thể nhìn rõ mặt Hàn Tư Hành.

L1: thấy không rõ.

L2: Tớ chỉ nhìn ra được đó là nam sinh, dường như nhan sắc không tồi.

L3: Chiều cao cũng không tồi nha, giám định hoàn tất.

L4: lầu trên khẩu khí tại sao lại khôì hài như vậy, xin hỏi cậu định làm tổng tài bá đạo sao?

.....

L66: Một giờ trôi qua, đáng thương cho chủ bài đăng vẫn không thể tìm ra được đáp án mà cô ấy cần.

L69: Chủ bài bằng chân tình như thế sao? Không bằng cậu treo giải thưởng đi?

.....

L100: Hai giờ qua đi, vẫn không có ai thương tình cho chủ bài đăng sao?

L101: Tớ nhìn người này có chút quen mắt.

Chủ bài đăng: bắt lấy L101! Là ai?!! Nói cho tớ mau!!

L103: À..... người này sao.... Vậy có cảm kích tớ không?

Kiều Trần nhú mày, lại bấm reset lại một lần. Bài đăng biến mất.

*

Khu ký túc xá nam năm nhất ở phía Tây, tại phòng 203, Hàn Tư Hành tắt laptop đặt lên bàn.

" Mẹ kiếp, tại sao bài đăng không thấy nữa?" Lư Hoài An la lên một tiếng, " Lão tử vừa mới chuẩn bị xem tin nóng thôi mà."

Một nam sinh vừa đeo tai nghe chơi game liếc mắt nhìn cậu ta, " Nhảm chán."

" Này, chơi game không nhảm chán sao? Còn không bằng lên diễn đàn cùng một em gái tâm sự."

" Vậy cậu nhìn xem có phải lão tử của chúng ta vừa làm việc tốt hay không." Liễu Thừa Chu vừa chết một mạng liền nhìn đến giao diện trên laptop của Hàn Tư Hành.

" Há? Không phải chứ?" Lư Hoài An không tin, " Cậu làm sao?"

Nhìn bóng dáng Hàn Tư Hành biết mất ở cửa toilet, Lư Hoài An cảm thấy tôn nghiêm của lão đại đã chịu đã kích.

" Cậu, cậu đây là ý gì?" Lư Hoài An chỉ vào phòng toilet, bất mãn nói.

Lão nhị Lư Mục của phòng bước đến, đặt cánh tay đang chỉ vào phòng toilet của cậu ta xuống.

" Cậu ta nói cậu nhảm chán."

" Tớ đánh đấy."

" Nào cậu tới đây." Lư Mục tránh sang một bên, kiêu ngạo xoay mông lại.

Lư Hoài An làm bộ muốn cởi quần áo, " Cậu đó, nhớ tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ tớ!"

" Tớ sợ quá há," Lư Mục đi đến bên Liễu Thừa Chi, giả bộ sợ hãi.

Liễu Thừa Chu không nhịn được nữa, đeo tai nghe vào, ngón tay liên tục gõ bàn phím.

" Tớ nói các cậu đùa đủ rồi, đừng như vậy nữa. Trong phòng chúng ta có trẻ vị thành niên đấy."

" Ai mà không từ trẻ vị thành niên trưởng thành? Sơ trung lão tử đã có bạn gái rồi." Lư Hoài An chẳng hề để ý nói.

"Tớ không tin lão tử chưa từng mộng xuân khi nhìn thấy Aoi-seisei." Lư Hoài vừa nói vừa nhìn thấy ánh mắt Hàn Tư Hành lạnh như băng.

Tuy rằng cậu ta là người lớn tuổi nhất trong phòng ký túc xá, nhưng thời điểm Hàn Tư Hành lạnh mặt không nói lời nào, quả thực cậu ta có chút sợ Hàn Tư Hành. Cảm thấy nếu cứ đắc tội với cậu thực sự sẽ chết thảm.

"Lão tử, lão đại của chúng ta vừa mới nói về cậu... u u....." Lư Mục vừa mới mở miệng nói đã bị Lư Hoài An bịt miệng lại.

"Tớ chỉ đang nói cậu hẳn là có... Có thích người khác." Lư Hoài An vội chuyển đề tài.

Liễu Thừa Chi nghe vậy cười một tiếng, bí bách quá liền chuyển đề tài như vậy.

"Cậu đây là thay đổi lời nói." Lư Mục kéo tay của Lư Hoài An ra.

"Cũng không nhất định là thế. Trong trường này lão tử lại nổi bật như vậy, nếu có người trong lòng thì cũng đâu đến mức bây giờ vẫn là một câu độc thân?" Lư Hoài An lập tức lại đánh nhẹ lên mặt mình.

Động tác mở laptop của Hàn Tư Hành khựng lại. Liễu Thừa Chi cũng vừa mới chú ý bọn họ nói chuyện, trong game cậu ta lại chết một mạng, đơn giản tắt game, xoa đôi mắt có chút mỏi.

"Ai cậu đừng phân bác, lão đại khó có khi nói được mấy câu chính xác như vậy."

"Vậy là sao... lời nói này của cậu có ý gì!?"

"Lão tử cậu nói xem, có phải cậu thích em gái nhỏ nào không?" Lư Mục không cam lòng.

Hàn Tư Hành vẫn tiếp tục làm công việc mã hoá số liệu trên laptop, không muốn để ý bọn họ, đây là chuyện riêng tư của cậu cần gì phải nói với bọn họ.

"Đúng vậy, nếu cậu có nhìn trúng ai bọn tớ sẽ bày cách giúp cậu theo đuổi em ấy." Liễu Thừa Chi phú nhị đại vừa mua được một cái ghế ngồi trên tao bao không biết bao nhiêu tiền. Giờ phút này cậu ta dựa lưng vào ghế, thể hiện dáng vẻ quý công tử lười biếng.

"Theo đuổi?" Ngón tay gõ bàn phím của Hàn Tư Hành khựng lại, chần chừ hỏi: "Theo đuổi như thế nào?"

Cậu vô cùng tin tưởng tình cảm của mình dành cho Kiều Trăn, cả đời này ngoại trừ cô ra ai cũng không thể. Nhưng cô vẫn luôn xem cậu là cậu em hàng xóm, thân mật cũng như không thân mật.

Làm thế nào mới khiến Kiều Trăn thích mình, ngoại trừ thường xuyên xuất hiện trước mặt cô, cậu không thể tìm ra cách nào khác.

"Ai da chuyện này à, tớ biết cả!" Lư Hoài An hưng phấn giống như mình vừa có bạn gái vậy.

"Thực sự là có sao? Ai vậy? Chúng ta có quen biết không?" Lư Mục cũng tò mò.

"Chúng ta vừa mới vào đại học, làm sao có thể biết người đó là ai, khẳng định là bạn học thời cao trung." Liễu Thừa Chi phân tích.

Hàn Tư Hành cũng không muốn nói quá nhiều tin tức liên quan đến Kiều Trăn, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, có chút không kiên nhẫn, "Rốt cuộc phải theo đuổi như thế nào?"

"Vậy là cậu hỏi đúng người rồi!" Lư Hoài An vô cùng tự đắc, "Lúc tớ học nhà trẻ đã biết nắm tay, lên sơ trung đã là cao thủ tán gái đấy! Đảm bảo sẽ theo đuổi được!"

"Thật sao?" Hàn Tư Hành nhìn Lư Hoài An bằng ánh mắt không có lòng tin.

"Thật hơn cả tiền!" Lư Hoài An vỗ ngực đảm bảo, "Tớ không có yêu cầu gì khác, về sau có nhiều bài tập cho tớ mượn sao chép là được."

Hàn Tư Hành nửa tin nửa ngờ, trực giác cái quân sư quạu mo này không đáng tin cậy chút nào.

"Cậu mà theo đuổi không được, tớ sẽ ăn con chuột máy tính này!" Lư Hoài An hạ lời thề son sắt đảm bảo, Hàn Tư Hành liền nhắn cho Kiều Trăn một tin nhắn Wechat.

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Chín giờ tối còn đăng một chương ^_^

* Editor: thực sự những người bạn của Kiều Trăn quả là ba chấm... xin lỗi em còn lứa tuổi học sinh trong sáng ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tình địch

Theo như cách nói của Lư Hoài An, chuyện tình cảm không thể gấp gáp, phải từng bước tiến tới, phải dùng cách nước ầm nấu ếch xanh.

(Nước ầm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun

lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ.)

Nếu tùy tiện tỏ tình có khả năng sẽ bị người ta trực tiếp từ chối, đến mức bạn bè cũng không thể làm. Chủ yếu phải từ từ tiến vào cuộc sống sinh hoạt của đối phương, chờ đến lúc cô ấy có hảo cảm, liên tỏ tình lập tức sẽ thành công.

"Bước đầu tiên, cậu phải cùng cô gái đó nói chuyện phiếm. Yêu đương mà không trò chuyện với nhau còn thì làm cái gì? Ngày thường phải quan tâm cô ấy nhiều hơn, hỏi han ân cần. Chờ sau khi cô ấy đã hình thành thói quen nói chuyện phiếm cùng cậu, cậu lại tỏ ra lạnh nhạt với cô ấy một chút. Một đoạn thời gian cứ như gần như xa, đảm bảo sẽ hiệu quả."

"Này, cậu cũng có nhiều chiêu như vậy hả!" Lưu Mục mờ to đôi mắt, quả thực không thể trông mặt mà bắt hình dong. Tuy lão đại của bọn họ bề ngoài là tên to con đen thui ngốc nghếch, không nghĩ tới lại am hiểu nhiều chuyện như vậy.

"Cứ dùng cách đó đi, lão tử đã thử qua với ít nhiều đối tượng rồi." Lư Hoài An đắc ý.

"Có thể nha, quả thực cách này của An ca nhà chúng ta không tệ." Liễu Thừa Chi vỗ vai Lư Hoài An nói.

.....

Nói chuyện phiếm....

Hàn Tư Hành lập tức nhớ đến vị học trưởng bí mật thường cùng Kiều Trần nhắn tin.

Không được, không thể để bọn họ sinh ra hảo cảm với nhau. Hàn Tư Hành lo trái nghĩ phải liền nhắn tin Wechat cho Kiều Trần.

[Tư Hành: Ngày mai có đến sân thể dục không?]

Khoá học quân sự cũng đã sắp kết thúc, công việc của Kiều Trần lại tương đối nhiều, hiện tại không thể đến.

Kiều Trần lập tức nhắn lại.

[Tura mai chị sẽ đi qua, cùng nhau ăn cơm trưa nhé, đúng lúc chị có chuyện muốn nói với em.]

*

Buổi trưa hôm sau, Hàn Tư Hành chờ đến khi buổi học quân sự kết thúc cũng không thấy Kiều Trần đâu.

"Lão tử đi ăn cơm thôi." Bạn cùng phòng gọi cậu.

"Không đi, có việc rồi." Cậu nhú mày, gọi điện cho Kiều Trần lần nữa, vẫn không bắt máy.

Cô không đến tìm cậu, cậu cũng không có tâm tình nào đi ăn cơm, ngồi ngầy ngốc dưới trụ bóng rổ. Mặt trời chiếu trực tiếp vào người cậu, tạo nên một vầng sáng nhạt.

Một lúc sau tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Tư Hành nhìn thấy trên màn hình cái tên quen thuộc.

"Xin lỗi nha Tư Hành, chị có việc không đến được." Di động truyền đến giọng nói chân thành xin lỗi của Kiều Trần.

"Không sao."

"Em đi ăn chưa?"

"Chưa ăn."

"Đi ăn mau đi, sao em lại không chịu đi ăn?"

"Chị nói muốn cùng nhau ăn cơm." Hàn Tư Hành nhú mày, nếu cô đã nói như thế cậu sẽ chờ.

Thực giống như một đứa trẻ đối với món đồ chơi mà mình yêu thích, khi cậu bé nhận được món đồ chơi đó sẽ gất gao ôm lấy nó không buông.

Kiều Trần bị lời nói này làm cho thất thần, sau một lúc cô mới hồi thần.

"Không lẽ em vẫn còn ở sân thể dục đợi chị hả?" Cô cẩn thận hỏi.

"Ừ." Ngắn gọn một chữ, lại mang nửa phần ủy khuất.

"Vậy em đi đến khu nhà ăn phía Bắc đi, chúng ta gặp nhau ở cửa, bây giờ chị sẽ đến đó."

Kiều Trần nói vài câu với người bên cạnh, vội vã đi đến khu nhà ăn.

Đứa nhỏ này, như thế nào vẫn giống như trước kia ngốc nghếch như vậy?

Kiều Trần vừa đi đường vừa suy nghĩ. Thời điểm cô học sơ trung, có một lần hứa dẫn Hàn Tư Hành ra ngoài chơi. Kết quả ngày hôm đó cô nhận được điện thoại của thầy giáo muốn cô đến trường hỗ trợ. Vì thế cô đi đến trường trước còn dặn mẹ, nếu Hàn Tư Hành có đến bảo cậu chờ một chút.

Vốn dĩ cho rằng một hai tiếng sẽ xong việc ai ngờ lại kéo đến tận buổi chiều mới làm xong. Khi đó Kiều Trần còn chưa có điện thoại di động, chờ sau khi trở về nhà đã là 5 giờ chiều.

Cô vừa vào cửa, Kiều mẹ bắt đắ dĩ nói Hàn Tư Hành đã ở trong phòng đợi cô suốt một ngày, cơm trưa cũng không chịu ăn.

Thời điểm Kiều Trần vào phòng, Hàn Tư Hành đang ngồi ở ghế bàn học, ôm cái cặp nhỏ trong lòng, cúi đầu không biết đang suy tư chuyện gì. Nhìn bộ dạng đáng thương giống như vật nuôi bị chủ nhân vứt bỏ.

Nghe được tiếng mở cửa phòng, cậu ngừng đầu nhìn thấy Kiều Trần, lập tức cậu nở nụ cười, trong mắt tràn đầy sự vui sướng, "Chị trở về rồi."

Kiều Trần có chút động lòng nhưng lại tức giận, "Chị không trở về em định sẽ chờ ở đây mãi sao? Không biết đi ăn cơm trưa hả? Em không cảm thấy đói à."

Cô nói những lời trách cứ này làm cậu cười trên mặt Hàn Tư Hành chợt biến mất. Cậu nhấp môi, trong ánh mắt dần dần thể hiện sự cố chấp và quật cường, lời nói vô cùng đáng thương: " Là chị bảo em chờ mà."

Sau đó cậu kéo nhẹ áo cô, trong mắt ẩn chút nước mắt, " Em nghe lời chị, chị đừng giận nữa mà."

.....

10 tuổi mà Hàn Tư Hành đã như thế, 6 năm sau vẫn không thay đổi. Ngốc oi là ngốc.

*

Thời điểm Kiều Trần đi đến nhà ăn, bên trong đã không còn ai. Trong thời gian ăn cơm, Kiều Trần nói về kỳ nghỉ lễ quốc khánh, vốn dĩ cô muốn bàn bạc cùng Hàn Tư Hành chuyện này.

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh sẽ tổ chức buổi tiệc đón mừng tân sinh. Người của Hội học sinh biết trước kia cô có học nhảy, cho nên muốn cô tham gia một tiết mục.

Kiều Trần không quen từ chối người khác, hơn nữa bản thân mình quả thực cũng biết nhảy, vì thế đã đồng ý.

Vì vậy kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, cô muốn ở lại trường tập tiết mục vũ đạo, không thể về thành phố T.

" Cho nên, ngày đó em phải trở về một mình thôi. Muốn mua vé tàu phải mua sớm một chút." Kiều Trần nói xong kế hoạch của mình, còn dặn dò Hàn Tư Hành.

" Chị không về, em về làm gì?" Hàn Tư Hành nghe xong, lẳng lặng nhìn thoáng qua cô.

Kiều Trần: "....."

*

Cuối cùng kỳ nghỉ Quốc Khánh cũng trôi qua, nháy mắt đã đến buổi tiệc chào đón tân sinh viên.

Buổi tiệc được tổ chức ở hội trường trung tâm phía Tây đại học S. Ninh Ngữ Mông nói Kiều Trần có lên, rồi cũng đi vào hội trường xem biểu diễn.

Tiết mục Kiều Trần tham gia do chính hội trường văn nghệ biên đạo và phụ trách, cải biên từ một vũ đạo nổi tiếng của một nhóm nhảy Hàn Quốc.

Ngay cả y phục múa cũng là phong cách Hàn Quốc, áo vét cùng tông với quần short ngắn.

Thời điểm Ninh Ngữ Mông ở hậu đài nhìn thấy Kiều Trần, khoa trương kêu một tiếng: "OMG!"

Cô cẩn thận quan sát khuôn mặt được trang điểm kỹ càng của Kiều Trần, " Quả là giao cho người chuyên nghiệp trang điểm có khác! Thật là quá đẹp?!"

Kiều Trần có gương mặt đẹp, vẻ đẹp của cô thuộc loại tiêu chuẩn, không phải quá sắc sảo. Ngũ quan không phải là quá đặc biệt, nhưng gương mặt cô trắng nõn càng nhìn càng cảm thấy hết sức hài hoà. Dễ nhìn lại không quá kinh điển.

Thoạt nhìn gương mặt cô chính là loại gương mặt đại chúng, cả khuôn mặt cùng ngũ quan tuy không có khí chất sắc sảo, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác đặc biệt nhu hoà, tính tình cũng tốt.

Nếu trên đường đi, Kiều Trần sẽ là đối tượng của những kẻ đòi tiền thay, hay vay tiền mua xe, phát tờ rơi viện thẩm mỹ nhắm đến. Không sai, những kẻ lừa đảo thích nhất là tìm những người có tướng mạo như cô.

Nhưng hiện tại, mắt được trang điểm kiểu khói càng tôn lên đôi mắt to tròn, còn kẻ đường mắt màu đen, có vài phần sắc sảo. Hai má được điểm xuyến bởi màu hồng nhạt, làm sáng lên khuôn mặt cô.

Trang phục sân khấu lại quá trang trọng, nhưng nó lại rất thích hợp với Kiều Trần. Tôn lên cả nét đẹp trên người cô, mềm mại mà động lòng người.

Hai người bọn họ nói với nhau vài câu, Ninh Ngữ Mông liền đi ra ngoài ngồi chờ đến tiết mục của Kiều Trần.

Có mặt trong hội trường này còn có Hàn Tư Hành. Trong khoảng thời gian này, cậu đã làm theo chiều thích của Lư Hoài An, thường xuyên nhắn tin trò chuyện với Kiều Trần.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy không có bất kì chuyện gì tiến triển. Cậu tìm cô, cô cũng sẽ gặp. Cậu không tìm cô, thì cô cũng không có ý định tìm mình.

Hàn Tư Hành càng cảm thấy chiều thích này của Lư An Hoài không có gì hay ho.

Cậu biết tối hôm nay có tổ chức tiệc chào đón tân sinh viên, vì thế sau khi học xong buổi tự học, ăn cơm chiều xong liền trà trộn vào đây.

Giờ phút này, cậu ngồi ở một góc gần sân khấu, trong tay cầm một lịch trình biểu diễn. Tiếp theo sẽ là tiết mục của Kiều Trăn.

Người dẫn chương trình vừa giới thiệu xong, tiết mục vũ đạo đã bắt đầu. Sáu người nữ sinh mặc quần short ngắn xuất hiện, nháy mắt bên dưới sân khấu vang lên từng tiếng hò hét vỗ tay.

Âm nhạc vang lên, sáu nữ sinh trên sân khấu bắt đầu biểu diễn, những động tác thân thể thuần thực thể hiện sức sống của tuổi trẻ. Trên người các cô quần áo thực ngắn, cơ hồ một động tác thôi cũng sẽ lộ ra một vòng eo thon, đôi chân dài không ngừng di chuyển, làm người khác hoa cả mắt.

Ánh mắt Hàn Tư Hành gắt gao đặt trên người Kiều Trăn, máu nóng trong cơ thể dâng trào, có một luồng khí nóng chạy thẳng lên đầu cậu.

Đặc biệt khi cậu nhìn thấy động tác khiêu vũ của Kiều Trăn, thỉnh thoảng lại lộ ra vòng eo, mặt cậu nóng bừng. Cái vũ điệu này cần gì phải mặc trang phục hở hang như vậy!

Cậu chỉ muốn lấy áo trùm cô lại không muốn cho ai nhìn thấy cơ thể cô, nhưng cậu không có tư cách gì làm như vậy. Chỉ có thể đứng chỗ này ngơ ngác nhìn, ngay cả câu phản đối cũng không thể nói ra.

Dáng người Kiều Trăn thực cân xứng, ngực to eo thon chân dài, hơn nữa làn da cô rất trắng, cho dù đứng giữa 6 người vẫn có thể nhìn thấy rõ.

"Học tỷ khoa chúng ta thật xinh đẹp." Hàn Tư Hành nghe thấy phía trước có người đang bàn tán.

"Đúng vậy! Học tỷ đứng đầu chính là hội trường văn nghệ, nghe nói là hoa khôi của khoa chúng ta." Cậu nam sinh bên cạnh hưng phấn nói.

"Múa dẫn đầu cái gì? Tớ cảm thấy người đứng đầu bên phải càng xinh đẹp!"

"Tớ cũng cảm thấy như vậy, đặc biệt là dáng người. Hắc hắc hắc."

"Coi đầu óc cậu đen tối chưa kìa, cười như vậy thật đáng khinh."

"Người đó là học tỷ khoa chúng ta, cậu không được có ý nghĩ đen tối với chị ấy!"

"....."

Nghe! Không! Hạ màn đi!

Vì sao tiết mục này vẫn còn chưa chịu kết thúc!

Ánh mắt Hàn Tư Hành không thể nào rời mắt khỏi Kiều Trăn, vòng eo thon trắng nõn mềm mại cùng đôi chân thẳng tắp không ngừng xuất hiện trước mắt cậu.

Cậu không muốn nghe thấy những nam sinh xa lạ bàn luận về dáng cười của Kiều Trăn, cậu cảm thấy vô cùng giận dữ. Đúng là những kẻ nhảm chán suy nghĩ nông cạn.

Cậu đứng dậy, đi đến phía sân khấu, muốn đi vào bên trong hậu trường. Nhưng khi bước đến gần sân khấu, cậu lại dừng bước.

Bởi vì cậu nghe thấy một cái tên quen thuộc, "Tớ nói này, tại sao cậu không theo đuổi Kiều Trăn?"

Nơi góc sân khấu, có hai nam sinh cao ráo đứng ở đó, một người trong tay còn cầm một bó hoa.

Bước chân Hàn Tư Hành chợt chậm lại, đi đến gần hai người nọ.

"Nào có dễ dàng như vậy?" Nam sinh cầm hoa nói.

"Tớ nghĩ là cậu không chịu bỏ tâm sức thôi? Các bạn cùng phòng nói cậu còn chưa chết tâm với hoa khôi trường ta." Một nam sinh khác nói.

Chương Du cười nhạo một tiếng, xem như cam chịu.

"Quả thực Kiều Trăn trang điểm lên rất xinh đẹp, dáng người so với hoa khôi trường ta tốt hơn. Cậu không biết sao."

"Dáng người quả thực không tồi, hôm nay tớ mới phát hiện." Chương Du gật đầu tán đồng.

Hàn Tư Hành đứng một bên, nắm chặt tay, gân xanh cũng hiện lên. Cậu nỗ lực kiềm chế xúc động muốn tiến lên đánh hai cái tên ngốc này một trận.

Không được, không thể gây phiền phức cho Trăn Trăn.

Lúc này, âm nhạc trên sân khấu cũng đã dừng, dưới sân khấu tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, đủ thấy mọi người yêu thích màn biểu diễn này như thế nào.

Kiều Trăn đang bước xuống sân khấu, Hàn Tư Hành cũng đứng gần đó. Cậu muốn tiến lên đón cô, nhưng lại có một người giành trước một bước.

Chương Du đem bó hoa tặng cho Kiều Trăn, còn khen cô: "Hôm nay em thật xinh đẹp, nhảy cũng rất tốt."

"Cảm ơn." Đã lâu rồi Kiều Trăn không khiêu vũ, với tiết tấu của bài nhạc vừa rồi cô có hơi thờ ơ.

"Hiện giờ em về ký túc xá sao? Để anh đưa em về." Chương Du quan tâm đưa cho cô một chai nước khoáng.

"Vâng. Chờ một chút, em đi lấy áo khoác." Buổi tối thường có gió nhẹ, Kiều Trăn đã đem theo một cái áo khoác len mỏng, để che đi quần áo ngắn trên người.

"Được." Chương Du mỉm cười gật đầu.

Kiều Trần gửi áo khoác ở chỗ Ninh Ngữ Mông, cô đi đến đó, Ninh Ngữ Mông cười hi hi đưa áo khoác cùng túi xách cho Kiều Trần, "Tớ nhìn thấy hết rồi! Mau cùng học trường đi đi. Tớ ở lại đây xem một lúc nữa."

Kiều Trần thấp giọng nói cảm ơn, khoác áo lên người. Thời điểm cùng Chương Du rời khỏi hội trường, Kiều Trần nhìn thấy bóng dáng Hàn Tư Hành đang đứng ở bậc thềm trước cửa.

"Tư Hành? Sao em lại đến đây?" Kiều Trần bước đến hỏi.

"Đến xem chị diễn." Giọng nói Hàn Tư Hành có chút giận dỗi, trong bóng tối không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt cậu.

"Vậy hả." Kiều Trần ngượng ngừng cười cười, "Chị diễn xong rồi."

"Em biết, em đã xem." Cậu dừng một chút, đem ánh mắt di chuyển về phía Chương Du.

Chương Du rất có phong độ tránh sang một bên, "Các em hãy nói chuyện đi, anh chờ em." Nói xong còn gật đầu với Kiều Trần.

"Chị... chị muốn về cùng anh ta sao?" Hàn Tư Hành cảm thấy thực khó khăn khi nói ra những lời này.

Kiều Trần gật đầu, "Đúng vậy, nơi bọn chị ở điều nằm ở khu Bắc, vừa lúc lại cùng đường."

Hàn Tư Hành muốn nói cô đừng đi cùng anh ta, cậu có thể đưa cô về.

Nhưng cậu chỉ đành thờ dãi, thấp giọng nói một câu, "Vậy à. Vậy chị mau trở về ký túc xá đi đừng đứng ở đây nữa sẽ dễ bị cảm lạnh đấy."

Sau đó cậu chỉ đành trơ mắt nhìn hai người bọn họ cùng nhau rời đi, một bóng dáng cao một bóng dáng thấp dần dần biến mất trong màn đêm.

Kiều Trần vui vẻ cùng Chương Du quay về khu ký túc xá. Trên đường đi, cô cảm thấy hôm nay Hàn Tư Hành có chút kỳ lạ, dường như cậu không vui.

Cô nhin không được quay đầu nhìn thoáng về phía sau, Hàn Tư Hành vẫn đứng ở đó nhìn cô rời đi.

Cậu đứng một mình ở hoà vào bóng đêm, càng giống một động vật nhỏ cô đơn.

"Kiều Trần?" Giọng nói của Chương Du kéo suy nghĩ của Kiều Trần trở về.

"Hả?" Cô quay đầu, cười xin lỗi: "Thật ngại quá, anh vừa nói cái gì?"

"Người đó là ai vậy?"

"Là hàng xóm của em, năm nay vừa học năm nhất."

"À, khó trách thoát nhìn còn trẻ như vậy."

.....

*

Trên đường, Kiều Trần lại từ chối để Chương Du đưa mình trở về, cô trực tiếp một mình trở về ký túc xá.

Khi cô vừa vào phòng việc đầu tiên làm chính là tháo trang sức ra, sau đó là đi tắm rửa thay quần áo. Làm xong mọi việc, cô cảm thấy thân thể nhẹ nhõm vô cùng, cô lại ngồi vào bàn chuẩn bị đọc sách.

Vừa mở sách ra, di động lại vang lên.

"Tư Hành, có chuyện gì vậy?"

"Em đứng ở dưới ký túc xá của chị, chị mau xuống đi." Kiều Trần cho rằng cậu tìm cô cũng không phải chuyện gì lớn, vì vậy không thay đồ trực tiếp mặc váy ngủ xuống lầu.

Vừa bước đến cửa ký túc xá, Kiều Trần đã nhìn thấy Hàn Tư Hành đứng ở bồn hoa, thân hình cao ráo, khí chất sạch sẽ, chỉ là đứng trong bóng đêm thoát nhìn có vài phần cô đơn.

"Tư Hành, chuyện gì vậy?" Kiều Trần tiến đến, nhẹ giọng hỏi.

Kiều Trần mặc một cái váy hồng nhạt, xoa tóc để mặt mộc tiến về phía cậu, cậu cảm thấy đầu óc mình có chút ngưng trệ.

"Tư Hành?" Kiều Trần càng cảm thấy cậu có điểm kỳ lạ.

"Em làm sao thế..." bởi vì hành động của Hàn Tư Hành khiến lời nói cô phải ngừng lại.

Cậu đột nhiên đưa tay vén lọn tóc bị gió thổi bay của cô ra sau tai.

Ngón tay cậu nhẹ lướt qua khuôn mặt cô, ảm áp lại mang theo vài phần thô ráp. Nơi bị cậu chạm vào có một cảm giác ngứa ngứa.

Sau đó, cậu cúi đầu, nhỏ giọng trầm thấp bên tai cô mà nói: "Chị không thể thích người kia."

-----//-----//-----

* Editor: Hành Hành ơi! Em muốn chị sống sao!?!?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mộng xuân

Edit: Timy

Kiều Trần bị giọng nói lạnh lùng này làm cho hoảng sợ, cô lui về sau một bước, khiếp sợ đến không nói nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn cậu.

Hàn Tư Hành hừ nhẹ một tiếng, lại tiến lên một bước kéo gần khoảng cách của hai người. Váy ngủ của Kiều Trần thuộc dạng bảo thủ, nhưng vẫn lộ ra một phần da trắng nõn ngay trước ngực, tóc cô xoã dài. Cả người còn mang hương thơm sữa tắm.

Thậm chí khi Hàn Tư Hành cúi đầu vẫn có thể nhìn thấy một ít cảnh xuân lấp ló, quả thực giống núi đồi nhấp nhô.

Cậu giờ tay xoắn nhẹ một lọn tóc của cô, thoạt nhìn chúng rất mềm mại.

Kiều Trần nghiêng đầu, nhìn cậu trầm mặc ngắm nhìn lọn tóc của mình, môi khẽ nhếch lên dường như muốn nói điều gì đó.

Khuôn mặt cậu thiếu niên trước mắt trở nên tối sầm, lại mở miệng, "Tôi hy vọng, một nửa sau này của tôi sẽ có dáng vẻ trưởng thành, lại là người thông minh tài giỏi, tốt nhất cũng có giọng nói dễ nghe. Anh ấy không cần quá đẹp trai, nhưng cũng không thể quá thấy hay quá mập. Quan trọng nhất chính là phẩm chất phải tốt..."

"Tôi hy vọng, anh ấy không phải yêu tôi vì vẻ bề ngoài. Mà là vì bị con người bên trong của tôi hấp dẫn..."

Hàn Tư Hành chậm rãi thấp giọng nói, giống như là đang ngân nga một bài giảng.

Ngày từ đầu Kiều Trần không rõ nguyên nhân, nhưng càng nghe càng cảm thấy quen thuộc....

Đây, đây không phải là nội dung trong quyển nhật ký của mình đã viết trước kia sao?

Cô mờ to mắt, khuôn mặt bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng ửng hồng.

"Em đừng nói nữa." Kiều Trần quay mặt đi. Đây chính là những câu trong quyển nhật ký hồi sơ trung của cô, nhất thời bị người khác đọc ra như vậy, cô thẹn hoá quá ghê, "Em nói cái chuyện này làm gì vậy?!"

Kiều Trần không ngờ tới Hàn Tư Hành vẫn còn nhớ rõ những câu trong quyển nhật ký trước kia của mình, càng không hiểu vì sao cậu lại đột nhiên nhắc đến.

Hàn Tư Hành bỏ tay khỏi tóc cô, ánh mắt chuyển đến vành tai ửng hồng của cô.

Dừng một lúc, thực lâu sau giọng nói trầm thấp vang lên: "Anh ta không phù hợp với tiêu chuẩn của chị, chị đừng thích anh ta."

.....

Kiều Trần mang khuôn mặt đỏ bừng xoay người bước lên lầu, vừa vào phòng liền leo lên giường của mình.

Ba người bạn cùng phòng vẫn đang chuyên tâm lo lắng chuyện của mình, không ai chú ý đến hành động kỳ lạ của Kiều Trần.

Còn có chuyện xấu hổ nào hơn chuyện nhật ký của mình bị người khác đọc được?

Kiều Trần lấy tay che mặt, ảo não không thôi, lại nhớ đến hồi ức kỳ nghỉ hè năm 17 tuổi.

*

Khi ấy cô có thói quen thích viết nhật ký, bởi vì viết vào giấy luôn tạo cảm giác chân thật nhất, cho nên cô luôn kiên trì mỗi ngày viết nhật ký.

Lúc ấy, cô có đọc một quyển sách ngôn tình, trong sách có một đoạn gây ấn tượng khá sâu sắc.

"Khi anh quen biết em, vĩnh viễn luôn nhớ đến dáng vẻ của em. Khi ấy, em vẫn còn trẻ tuổi, mọi người đều khen em xinh đẹp. Hiện giờ, anh sẽ nói với em một bí mật, đối với anh mà nói, anh cảm thấy trong năm năm đã qua bây giờ em mới là xinh đẹp nhất, nếu phải so sánh diện mạo lúc em còn là cô gái trẻ tuổi với bây giờ, anh càng yêu diện mạo bị tháng năm tàn phá này của em."

Kiều Trần biết rõ diện mạo khi trưởng thành của mình tương đối không tệ, đối với chuyện tình yêu và hôn nhân càng hiểu rõ, cô lại càng lo lắng đến tương lai sau này. Cô hy vọng, người chồng của mình sau này không phải vì vẻ ngoài xinh đẹp mà yêu cô, chỉ mong đến lúc bạc đầu anh ấy vẫn sẽ yêu cô như lúc ban đầu.

Hiện giờ xem ra, bản thân mình năm 17 tuổi đã lo nghĩ quá nhiều. Dáng vẻ bên ngoài và nội tâm bên trong cũng chỉ là một người, không ai có thể chia thành hai người cả.

Nhưng khi đó, đọc những tác phẩm văn học lại làm mình đa sầu đa cảm. Tuy rằng ở độ tuổi dậy thì cô không thể yêu sớm, bắt quá đối với chuyện bạn trai cũng có chút mơ mộng.

Đêm hôm đó, Kiều Trần suy nghĩ rất nhiều, còn viết nhật ký đến tận 12 giờ đêm. Buổi sáng hôm sau, Hàn Tư Hành đến tìm cô.

Lúc ấy cô đang ăn bữa sáng, vì vậy bảo cậu vào phòng mình ngồi chờ.

Sau khi Hàn Tư Hành vào phòng không lâu, Kiều Trần đột nhiên nhớ đến chuyện nhật ký của mình còn đặt trên bàn chưa cất đi!

Cô không màng dùng bữa sáng, vội vàng chạy về phòng.

"Phanh" tiếng cửa mở vang lên, bởi vì cô dùng quá sức mà tạo ra âm thanh lớn như vậy.

Hàn Tư Hành nghe thấy liền quay đầu lại, cậu vẫn đứng ở đó, quyển nhật ký của Kiều Trần mở ra nằm yên trên bàn.

Kiều Trần khẳng định cậu đã nhìn thấy hết nội dung bên trong, thẹn quá hoá giận, muốn mắng cậu không lẽ phép đã tự tiện đụng vào đồ của người khác.

Nhưng khi nhìn đến đáng vẽ của Hàn Tư Hành, lời trách mắng lại kẹt ngay cổ họng, làm thế nào cũng không thể thốt ra.

Bởi vì cậu khóc, đó là lần đầu tiên Kiều Trần nhìn thấy cậu khóc, còn cố kiềm nén không phát ra tiếng.

Đôi mắt cậu đen nhánh yên lặng nhìn về phía cô, khoé mắt đỏ hoe, nước mắt không ngừng rơi xuống trên khuôn mặt trắng nõn, lại biến mất.

Kiều Trần kinh ngạc nhìn về cậu bé đứng đối diện, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

"Em... em khóc cái gì?" Một lúc sau, Kiều Trần mới tìm lại được thanh âm của mình. Cô còn chưa khóc, mà cái cậu nhóc phạm lỗi này đã khóc trước.

Hàn Tư Hành đưa tay lau nước mắt trên mặt mình. Cậu vừa lau một ít, thì nước mắt lại vẫn rơi xuống, cậu lại lau..

Qua vài lần như vậy, trên tay và mặt cậu đều là nước mắt, căn bản lau cũng không sạch.

Thực sự Kiều Trần không chịu được nữa, đi lấy khăn giấy đưa cho cậu, "Đừng khóc."

Cậu không khóc nữa, đem đôi mắt ảm nước mắt nặng nề nhìn cô.

Cô bất đắc dĩ phải giúp cậu lau nước mắt trên mặt, "Chị không trách em nữa được không?"

Cậu nhìn trộm nhật ký của mình là không đúng, nhưng cô cảm thấy bản thân mình cũng có một phần trách nhiệm, cư nhiên để quyển nhật ký trên bàn mà không cất đi.

Tính tình của Kiều Trần rất tốt, sau khi giải thích mình không còn tức giận nữa liền yên lặng giúp cậu lau nước mắt.

Hàn Tư Hành ngưng khóc, gất gao nắm lấy tay áo cô không buông, suy nghĩ rất lâu mới nhỏ giọng nói một câu, "Thực xin lỗi."

Kiều Trần sờ đầu cậu, cậu lập tức cứng rắn nói thêm một câu, "Nhưng chị không thể yêu sớm."

Kiều Trần: "....."

*

Hiện tại, nằm trên giường Hàn Tư Hành cũng nhớ về một đoạn quá khứ này.

Lúc ấy cậu mới 13 tuổi, vừa lên sơ trung. Trong khối đã có vài đôi học sinh yêu nhau.

Cậu ở trường chính là nhân vật nổi tiếng, thường xuyên có các nữ sinh học sơ nhất, sơ nhị đưa thư tình cho cậu. Nhưng tất cả cầu đều ném đi.

Cậu đối với loại chuyện này không có hứng thú, càng không có hứng thú với những nữ sinh đó.

Trên thế giới này, cậu chỉ thích Kiều Trần. Từ năm 8 tuổi cậu đã thích, đến chết mới thôi.

Năm cậu 8 tuổi, thường xuyên bị mẹ đánh đập. Cậu sớm đã quen với chuyện bạo lực gia đình này, đòn roi đánh lên người tuy có đau đớn, nhưng nội tâm cậu không có một tia dao động.

Chỉ là đột nhiên một ngày, trước cửa nhà vang lên một giọng nữ, đòn roi dừng lại.

Thân thể đau đớn ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn thấy trước cửa nhà có một thân ảnh màu trắng.

Là cậu gặp phải ảo giác sao? Bằng không làm sao có thể nhìn thấy thấy tiên nữ hạ phàm?

Đằm dằm màu trắng, gương mặt xinh đẹp, giọng nói mềm mại, còn muốn dẫn cậu rời khỏi đây, người này không phải tiên nữ thì là ai?

Cậu nhìn ra tiên nữ cũng e sợ mẹ mình, lúc nói chuyện trong giọng nói có chút run sợ, nhưng cô vẫn quật cường đi đến trước mặt cậu, muốn dẫn cậu đi.

Đương nhiên cậu nguyện ý đi cùng cô, mặc kệ đi đến nơi nào, mặc kệ đi bao lâu.

Kiều Trần là một cô gái ngoan ngoãn, vẫn luôn nghe theo lời ba mẹ. Cậu biết, cô không dám yêu sớm.

Nhưng ngày đó, trong lúc vô tình nhìn thấy quyền nhật ký của cô, lần đầu tiên cậu biết cảm giác trái tim tan nát là đau đớn như thế nào.

Cô thích người trưởng thành sao? Còn phải lớn tuổi hơn mình? Vậy cậu phải làm sao đây?

Nội tâm lo sợ không biết phải làm như thế nào, phản ứng của cơ thể lại đi trước một bước.

Thời điểm bị mẹ đánh sắp chết cũng không khóc, bị bạn bè cười nhạo không có ba cũng không khóc. Cậu cho rằng bản thân không dễ rơi nước mắt.

Nhưng không phải, cậu không ngờ mình lại có nhiều nước mắt như vậy.....

Hàn Tư Hành sờ vào mặt mình lau đi nước mắt. Tựa hồ cậu có thể ngửi được hương vị của nước mắt.

Buổi tối, cậu lại nằm mơ. Trong giấc mơ có một Hàn Tư Hành nhỏ bé khác xuất hiện trong thân thể cậu, trong nội tâm không ngừng vang lên một giọng nói: "Mau trưởng thành, phải mau trưởng thành!"

Cái tư tưởng này giống như gông xiềng, cho dù như thế nào cậu cũng không thể thoát khỏi. Cơ thể có thứ gì đó căng cứng lên, nội tâm cậu phiền loạn khó chịu.

Cảnh tượng lại thay đổi, cậu đã trưởng thành. Cậu mơ thấy mình và Kiều Trần Hôn môi, khuôn mặt cô như đóa hoa đào, ngoan ngoãn ngồi trong lòng ngực cậu, lông mi nhẹ nhàng run như bướm bay lượn.

Cậu đỡ cái ót cô, từ từ tiến gần đến đôi môi hồng nhuận của cô. Thời điểm hai môi chạm vào nhau, trái tim cậu như muốn nhảy ra ngoài.

Nụ hôn từ nhẹ nhàng đến kịch liệt. Ban đầu vẫn nhẹ nhàng dần dần mất khống chế trở thành mưa rền gió dữ.

Có một con dĩa thú đang tàn sát trong cơ thể cậu, dục vọng không ngừng cháy bỏng. Thứ gì đó vẫn luôn nghẹn trong cơ thể rồi cuộc cũng được xuất ra, vui sướng mà phun trào....

Buổi sáng hôm sau, Hàn Tư Hành nhú mảy nhìn quần lót của mình, yên lặng đi vào toilet thay quần và giặt sạch.

*

"Này, các cậu có muốn tham gia đại hội thể thao không?" Lư Hoài An nằm trên giường nghịch điện thoại đột nhiên hỏi, lớp trưởng vừa gửi thông báo sang.

"Không tham gia." Liễu Thừa Chi không chút nghĩ ngợi mà từ chối.

"Lão đại sao cậu không tham gia đi! Tớ nhìn thể hình cậu cũng khá tốt, là kỳ tài thể thao, nhất định sẽ có thể đại diện cho khoa công nghệ thông tin của chúng ta giành thành tích tốt nhất, rước được em gái xinh đẹp về, cậu sẽ là vinh dự của phòng 203 chúng ta." Lưu Mục ngồi trên giường ôm laptop, trên màn hình đang chiếu một bộ phim điện ảnh.

"Em gái cái đầu cậu, tớ chỉ thích chơi bóng rổ thôi." Lư Hoài An cự tuyệt.

"Lão tứ đâu rồi? Một mình ở trong đó làm gì?" Lư Hoài An thò đầu từ trên giường ra.

"Mẹ nó, cậu lại đi giặt đồ sao! Cậu ở sạch sẽ quá rồi đấy!"

Trong trường học có nam sinh nào mà không để đồ nhiều một lần rồi đi giặt, cái cậu em học bá này vì sao lại không gia nhập vào hàng ngũ "Nam sinh ở bẩn" như bọn họ?

Lên lớp thì đẹp trai, học tập thì giỏi, lại còn có tính sạch sẽ! Có để những người như bọn họ sống nữa không!

Hàn Tư Hành không để ý đến cậu ta, yên lặng đem quần lót ra ban công phơi.

"Tớ không nhìn lắm chứ? Cậu giặt quần lót?" Lưu Mục mờ to đôi mắt, chẳng phải tối qua cậu ta đã tắm tiện giặt luôn rồi sao?

Liễu Thừa Chi cười nhạo một tiếng, "Chúng tớ hiểu mà! Ôi, tuổi trẻ thật là tốt!"

"Mẹ nó! Ha ha ha! Lão tứ cậu...."

Lư Hoài An cũng phản ứng lại, cười không ngừng.

"Ai da tớ đau bụng quá, ha ha ha...."

"Câm miệng!" Hàn Tư Hành bực tức, đi đến bàn học mở laptop lên.

"Không sao không sao, tình lực dồi dào thì phải làm sao...." Người từng trải Lưu Mục an ủi nói.

"Tự giải quyết lấy, ha ha ha...." Rốt cuộc Lư Hoài An cũng phát hiện Hàn Tư Hành vẫn còn là "Người bình thường", hết sức vui mừng.

Hàn Tư Hành lạnh lùng liếc qua, cậu ta lập tức nghiêm túc trở lại.

"Rốt cuộc cậu cũng không tham gia đại hội thể thao sao?"

"Không tham gia." Hàn Tư Hành tức giận nói. Vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại của cậu lại vang lên.

Ba người kinh ngạc phát hiện, người phía trước mặt đang gập dứ một khắc liền thay đổi, biểu tình trở nên ôn hoà hơn.

Chỉ nghe thấy cậu nhận điện thoại, " Vâng, vâng" hai tiếng, theo sau có chút nồn nóng mà nói: " Em sẽ đi với chị!"

" Trong đại hội thể thao tới sẽ tham gia cuộc thi chạy bộ."

Ba người còn lại????

.....

Ai vừa mới nói không tham gia nhĩ?

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: # ở ký túc xá nằm mơ bị phát hiện phải làm sao bây giờ# □ ▯ | |

* Editor: cậu nhóc trưởng thành rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Gọi quot; Chị quot;

Edit: Timy

Hàn Tư Hành vừa nhận điện thoại của Kiều Trần. Trong lúc nói chuyện cô vô ý nói đến việc cuối kỳ mình có một kỳ thi chạy 800 m, từ hôm nay trở đi cô phải rèn luyện chạy bộ.

Vì muốn luyện tập cùng cô, Hàn Tư Hành đành phải tham gia hạng mục chạy tự do nam 1500 m. Cho nên, sau mỗi giờ tự học buổi tối, cậu để balo ở phòng, trực tiếp đi đến sân vận động khu Bắc.

Đi gần đến nơi, cậu đã nhìn thấy Kiều Trần mặc bộ quần áo thể thao màu trắng đứng nói chuyện cùng một nữ sinh.

Hành Tư Hành bước nhanh về phía bọn họ. Cậu nhận ra nữ sinh này chính là thành viên mới trong câu lạc bộ báo chí S, lần trước cô ta cũng là người phỏng vấn cậu.

Nữ sinh nhìn thấy Hàn Tư Hành, vui vẻ chào hỏi cậu, " Xin chào."

Kiều Trần xoay người lại, nhìn cậu cười cười, " Em đến rồi à."

" Ồ, các người có hẹn với nhau sao?" Trần Mạt Mạt nhìn bọn họ kinh ngạc hỏi.

" Đúng vậy, hẹn nhau cùng tập chạy bộ." Kiều Trần trả lời.

" Vậy à, em về trước nha học tý!" Trần Mạt Mạt nhìn Hàn Tư Hành cười cười, " Hẹn gặp lại."

Hàn Tư Hành gật đầu.

Nhìn thấy Trần Mạt Mạt đi khá xa, Kiều Trần lại nhìn đến Hàn Tư Hành.

Cậu mặc bộ đồ thể thao màu đen trên áo có dòng chữ nhỏ, tay bỏ vào trong túi quần, biểu tình nhàn nhạt, đôi mắt đào hoa cũng không thèm nhìn đến cô bé Trần Mạt Mạt xinh đẹp kia.

" Lên đại học, có thể giao lưu với rất nhiều bạn nữ." Kiều Trần nhin không được liền đề nghị.

Thái độ của cậu đối với nữ sinh vẫn luôn lãnh đạm như vậy, sau này làm sao có thể quen bạn gái? Dựa theo cốt truyện như trong tiểu thuyết, sẽ có một cô gái giống như mặt trời nhỏ theo đuổi cậu. Sau đó sẽ làm cho toà băng sơn này tan chảy, hai người tâm đầu ý hợp ở bên nhau.

Kiều Trần cảm thấy, Trần Mạt Mạt cũng không tồi. Vừa xinh đẹp lại đáng yêu, tính cách cũng hoạt bát. Hơn nữa, dường như cô ấy rất có hảo cảm với Hàn Tư Hành.

Có dịp hôm nay bọn họ ngẫu nhiên gặp nhau, Kiều Trần nhìn không ra một chút dấu hiệu tiến triển nào như trong tiểu thuyết đã miêu tả.

" Cái gì?" Đôi tay đặt trong túi quần của Hàn Tư Hành nắm chặt lại, cau mày có chút không tin hỏi: " Ý của chị là gì?"

" Chị chê em làm phiền chị, muốn đá em đi phải không?"

Cậu nghĩ đến khả năng Kiều Trần cảm thấy mình phiền phức, trái tim lại đập nhanh kịch liệt, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Trong giọng nói cậu mang theo vài phần chất vấn làm Kiều Trần ngạc nhiên, cô giải thích: " Không phải."

" Không phải sao? Tối hôm qua em đã nói như vậy, khẳng định chị cảm thấy em nhiều chuyện, muốn em tránh xa chị một chút, không muốn em quan tâm đến chuyện của

chị nữa." Hàn Tư Hành suy đoán nói, cậu rũ mắt, thanh âm cũng thấp xuống.

Quả thực, tối hôm qua nhất thời trong lúc xúc động mới nói như vậy, nhưng cậu không thể trở mắt nhìn Kiều Trần và cái tên Chương Dù kia càng ngày càng thân thiết với nhau. Cậu không biết phải làm gì, đành dùng những lời trong nhật lý của cô ra ngăn cản.

Kiều Trần nghe thấy giọng nói trầm thấp của cậu lại cảm thấy có chút mát mát, nội tâm khẽ rung động.

Hàn Tư Hành không có nhiều bạn bè, từ nhỏ đã thích dính lấy cô. Nếu sau này cô có bạn trai, tất nhiên sẽ không còn nhiều thời gian quan tâm đến cậu.

Cậu không vui cũng là chuyện bình thường. Hôm qua khi cậu nói những lời nói đó, kỳ thật Kiều Trần cũng có chút bất mãn.

Bản thân mình đã học đại học năm hai, có bạn trai cũng là điều hết sức bình thường. Huống hồ cô không biết Hàn Tư Hành vì điều gì mà chần chừ Chương Du vì vẻ ngoài mà tiếp cận cô.

Nhưng buổi tối trước khi đi ngủ, cô cẩn thận suy nghĩ, từ phương diện nào đó cũng có thể lý giải tâm tư của Hàn Tư Hành. Cô quen biết cậu từ nhỏ đến lớn, nhân phẩm cậu thế nào cô cũng hiểu rõ.

Kiều Trần có thói quen giúp người khác tìm lý do. Cô nghĩ, Hàn Tư Hành đối với mình, đại khái giống như một đứa trẻ không muốn chia sẻ "Món đồ chơi" yêu thích của mình cho người khác. Chờ sau khi cậu kết giao nhiều bạn bè, lại có bạn gái, tự nhiên sẽ không chú ý đến cô nữa.

Nghĩ như vậy, Kiều Trần tốt tính dịu dàng an ủi cậu: "Không phải như thế. Chị hy vọng em ở đại học có thể kết giao thêm nhiều bạn bè. Nếu thích cô gái nào thì cứ việc theo đuổi."

"Chị cảm thấy em có thể theo đuổi sao?" Hàn Tư Hành đột nhiên giương mắt lên, vui sướng nói.

Kiều Trần nhìn thấy ánh mắt cậu sáng chói như một ngôi sao, nháy mắt cô liền hồi thần. Diện mạo cậu thật đẹp.

"Đương đương nhiên là có thể." Cô gật đầu.

"Vâng, em biết rồi." Vẻ mặt Hàn Tư Hành sung sướng, "Chúng ta bắt đầu thôi."

"Hả??"

"Em nói là chạy bộ." Hàn Tư Hành cười rộ lên, nụ cười sạch sẽ lại thuần khiết.

"....."

*

Buổi tối, trở về phòng ký túc xá Kiều Trần nhận được tin nhắn Wechat của Trần Mạt Mạt.

[Học tử, chị mau vào bảng tin Wechat nhìn xem. Số lượt xem của chúng ta sắp bùng nổ!]

Kiều Trần bị tin nhắn này làm cho bật cười, mở bảng tin [Tin tức S] lên.

Thời điểm xế chiều hôm nay bảng tin tức sẽ đăng bài mới, đưa bài viết về bốn nhân vật được phỏng vấn và giới thiệu các câu lạc bộ.

Tất nhiên bài phỏng vấn của Hàn Tư Hành cũng sẽ được Trần Mạt Mạt đăng lên.

Bảng tin [Tin tức S] tuy rằng cũng được xem là bảng tin chính của nhà trường, nhưng rất nhiều sinh viên không cảm thấy hứng thú về nó nên thường không chú ý đến, cho dù chú ý cũng không nhất định mở lên xem.

Chỉ cần một ngày số lượng xem ở năm ở mức 2000 là được. Vượt qua 3000 thì thành tích cũng không tồi. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi số lượng xem đã đột phá đến 5000, hơn nữa dường như không ngừng tăng lên.

Tình huống gì đây?

Nghi vấn của Kiều Trần thực mau đã được trung tâm báo chí Ninh Ngữ Mông giải đáp.

"Trần Trần, mau lên diễn đàn!" Ninh Ngữ Mông vừa nói vừa không nhịn được cười, "Hàn Tư Hành nhà cậu lại nổi tiếng. Ha ha ha, tớ ước cười muốn chết."

"Buồn cười lắm sao?"

"Buồn cười chứ! Bài đăng lần trước cậu không cho tớ trả lời. Lần này chính các cậu lại tự mình đưa cậu ta nổi tiếng nha! Ha ha ha."

Kiều Trần lười mở máy tính, trực tiếp xem trên máy tính của Ninh Ngữ Mông.

Tiêu đề bài đăng nổi bật đang đứng ở đầu trang [a a a a a! Cậu tân sinh viên này quá đẹp trai đi!!!!]

Vừa mở bài lên, mọi người đều yêu cầu đưa thông tin của người đó.

"Mọi người có xem bảng tin hôm nay của [Tin tức s] chưa? Ta mệnh lệnh các cậu phải mau đi xem!!! Cậu tân sinh viên này hoàn toàn giống với miêu tả của nam chính trong truyện nha!!!"

Bên dưới một bộ phận công chúng bình luận vào nội dung này, sau đó còn đăng ảnh Hàn Tư Hành lên.

Có hai tấm ảnh, một tấm là ảnh trong giấy chứng nhận, do cậu cung cấp. Tấm còn lại chính là lần phỏng vấn vừa rồi đám người Trần Mạt Mạt chụp, lúc ấy Hàn Tư Hành đang nói chuyện với Kiều Trần, bọn họ đã lên chụp sườn mặt cậu. Dưới hoàn cảnh ánh sáng không được tốt, những tấm ảnh vẫn hiện rõ sườn mặt với đường cong thật đẹp khiến người khác động tâm.

L1: A a a, đẹp trai! Mắt lấp lánh.

L2: Hình trên giấy chứng nhận cũng thực quá đẹp trai! Khá giống với Trình Nam nhà tớ!

Trình Nam là một tiểu thớt tuổi vừa mới nổi tiếng trong giới giải trí, còn nhỏ tuổi đã diễn không ít vai, khoảng thời gian trước khắp nơi đều là tin tức cậu ta thi đậu vào Học viện kịch ký.

L3: Chẳng phải thành tích của cậu ta còn giỏi hơn Trình Nam sao?

L4: Mình cũng cảm thấy Hàn Tư Hành đẹp trai hơn, lại còn là học bá toàn năng.

.....

L32: Loại người như vậy không phải mỗi năm trường ta đều có sao? Thế nào mà năm nay lại giỏi như vậy!

L33: Mỗi năm đều có! Mời cậu tìm ra một người xem, cảm ơn!

L34: Tuy rằng bề ngoài không đẹp trai cho lắm, nhưng trường học vẫn luôn không thiếu những học bá giỏi sao?

L 35: Lâu trên đối với nữ sinh có hiểu lầm gì không? Các cô ấy chính là thích trai đẹp nha!

.....

Kiều Trần tắt bài đăng, không muốn xem nữa. Trách không được lại có nhiều lượt người xem như vậy, nguyên nhân là vì bài đăng trên diễn đàn.

Không chỉ có Trần Mạt Mạt vui vẻ, ngay cả ban biên tập cũng đăng tin lên Wechat, tán thưởng việc các cô trong kỳ báo này đã tìm ra một nhân vật xuất sắc, về phía hậu kỳ cũng nhấn tin báo bài đăng hôm nay đã lập nên kỷ lục lịch sử.

Kiều Trần cười khỏ, thực sự là quá khen. Người được phỏng vấn lần này cũng do chính giáo sư chỉ định.

Lúc này đại khái Hàn Tư Hành cũng đã biết chuyện này, cậu nhấn một tin nhắn.

[Tư Hành: Em có thể đem bài viết trên diễn đàn xóa đi không?]

[Trần Trần: Em là quản trị viên sao?]

[Tư Hành: Không phải.]

[Trần Trần: Em có thể xóa bài đăng này sao?]

[Tư Hành: Vâng.]

Kiều Trần nhớ đến bài đăng lần trước, chẳng lẽ cũng là cậu làm?

Trong thời gian cô ngần ngợ suy nghĩ, cậu lại nhấn một tin nhắn nữa.

[Tư Hành: Nếu chị muốn giữ lại, em sẽ không xóa.]

Cô giữ lại làm gì? Vì muốn tăng số lượt xem của bài báo vừa rồi sao?

Kiều Trần lập tức nhấn lại, bảo mình không sao cả, cậu muốn xóa thì xóa đi.

Hàn Tư Hành nhấn lại một chữ "Được" không nói thêm gì nữa.

Chờ Kiều Trần tắm rửa xong lên giường, trên diễn đàn đã không còn nhìn thấy bài đăng đó nữa.

Kiều Trần không khỏi tò mò, lại nhấn tin Wechat cho Hàn Tư Hành.

[Trần Trần: Em xóa rồi sao?]

[Tư Hành: Vâng.]

[Trần Trần: Người ta nói cái diễn này là của đại thần khoa công nghệ thông tin làm, sẽ không dễ bị hack, không lộ IP sao?]

[Tư Hành: Cũng có chút khó khăn, nhưng không phải là không làm được.]

Kiều Trần cố lý giải lời nói này của cậu, đây chẳng phải là gián tiếp tự khen bản thân mình sao?

[Trần Trần: Vậy nếu em muốn biết người đăng bài là ai, cũng có thể tìm ra sao?]

Cô đối với chuyện này tò mò rất lâu, thực sự trường học không biết trong diễn đàn có những ai sao?

[Tư Hành: Diễn này đã làm mã hoá xử lý, không phải chỉ có một cá nhân, muốn giải mã cần thời gian rất dài.]

À, thì ra là vậy. Xem ra nhà trường bình thường cũng không muốn tốn thời gian quản mọi người. Chỉ cần mọi người không đăng những bình luận có tính công kích, thì bọn họ vẫn có thể bình yên.

[Tư Hành: Chị muốn biết người đăng là ai sao? Em có thể tra giúp chị.]

[Trần Trần: Vừa rồi không phải em nói sẽ tốn thời gian rất lâu sao?]

[Tư Hành: Vâng. Nhưng nếu chị muốn, em sẽ làm.]

Ngón tay đánh chữ của Kiều Trần chợt ngừng lại, rồi nhấn tiếp.

[Trần Trần: Không có, chị không muốn biết.]

[Tư Hành: Vâng.]

Thế nào là loại cảm giác mất mát không thể diễn tả bằng lời?

Kiều Trần lắc đầu, nhất định là bản thân suy nghĩ quá nhiều.

*

Buổi tối hôm sau chính là cuộc họp định kỳ của câu lạc bộ báo chí. Hội trường đặc biệt vui vẻ, còn không ngừng khen ngợi các thành viên.

Thực vất vả lắm cuộc họp mới kết thúc, Kiều Trần vội vã chạy đến sân thể dục gặp Hàn Tư Hành.

Sau khi chạy mấy vòng trong sân thể dục, Kiều Trần thở hồng hộc, trên người cũng toát một tầng mồ hôi mỏng.

Ngược lại Hàn Tư Hành vẫn mang một dáng vẻ thoải mái, hô hấp vững vàng giống như bình thường.

" Trần Trần, cho chị." Không biết từ đâu Hàn Tư Hành lấy ra một chai nước khoáng, mỉm cười đưa cho Kiều Trần.

" Cảm ơn." Kiều Trần nhận lấy, đột nhiên nghe cậu gọi nữ danh của mình, cô có chút không quen.

" Em hẳn phải gọi chị là chị Trần Trần hoặc là học tỷ." Kiều Trần cau mày nói.

Khi còn nhỏ cậu vẫn luôn đi theo phía sau mình gọi " Chị ơi" " Chị à", cũng không biết từ bao giờ, cậu không còn gọi nữa. Mà sẽ gọi thẳng tên cô, hoặc gọi là " Trần Trần"

" Không gọi." Hàn Tư Hành nhấp môi, lập tức cự tuyệt.

" Em gọi đi! Đã lâu rồi em không gọi chị là chị Trần Trần nữa." Trong ánh mắt Kiều Trần mang theo vài phần tình nghịch và ý cười, hiển nhiên là đang nói đùa.

" Không gọi không gọi." Hàn Tư Hành cau mày càng chặt, chính là không muốn mở miệng gọi.

Kiều Trần nhìn thân ảnh cao lớn bước đi phía trước, nổi lên tâm tư trên đầu, cố ý ở phía sau nhỏ giọng nói, " Em nha, vẫn là khi còn bé đang yêu hơn. Trước kia em luôn gọi như vậy, hiện giờ trưởng thành bướng bỉnh lại không gọi chị là chị Trần Trần nữa...."

Đột nhiên cậu dừng bước xoay người lại, cô không chú ý lèn va vào. Lồng ngực thiếu niên cứng rắn, đầu cô va vào có chút đau.

Mắt thấy cô bị đụng theo quán tính lui về sau, bước chân lảo đảo. Hàn Tư Hành vội ôm lấy eo cô, một lần nữa cô lại rơi vào lồng ngực cậu.

Tức khắc quanh quần nơi chóp mũi Kiều Trần là mùi mồ hôi của thiếu niên trẻ tuổi. Không hỏi, ngược lại còn mang theo hương vị hormone nam tính.

Hàn Tư Hành vẫn còn ôm eo cô, cô xấu hổ đến đỏ mặt.

" Em, em buông ra."

Kiều Trần quay người lại, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay đang đặt trên eo mình. Nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua lớp quần áo bao bọc cả người, càng làm sắc mặt cô đỏ bừng.

" Không buông. Trừ phi chị không bắt em gọi chị là chị Trần Trần nữa."

" Được, không gọi thì không gọi. Em mau buông ra." Kiều Trần khó xử, trước nay chưa từng cùng phái nam tiếp xúc gần gũi như vậy, giờ phút này chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Hàn Tư Hành cúi đầu, hơi thở ấm áp kề vào tai cô, " Muốn em gọi cũng có thể, nhưng sẽ gọi lúc...."

Trên giường.

Cậu chỉ nói khẩu hình miệng, không phát ra âm thanh.

" Cái gì?" Kiều Trần nghe không rõ, hơi thở và giọng nói của cậu khiến tai cô tê dại.

" Không có gì." Hàn Tư Hành buông tay mình ra, " Về sau chị sẽ biết."

-----//-----

* Tác giả có lời muốn nói: Sau này.

Hành Hành: Còn muốn nghe anh gọi chị nữa không?

Trần Trần: Không muốn. QAQ

- Cảm ơn "Mộng tưởng đệ nhất" địa lòi (づ 3 づ)

* Editor: chắc tui chết với Hành Hành!!!

.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đại hội thể thao

Thời gian trôi qua, cứ mỗi năm vào mùa thu đại hội thể thao sẽ bắt đầu.

Giờ thi đấu của Hàn Tư Hành là buổi sáng hôm sau, cậu sớm đã dặn dò Kiều Trần nhất định phải đến xem.

Sáng sớm, Kiều Trần đã lấy trong tủ quần áo ra một cái đầm dài màu lam nhạt mặc vào người, cột tóc đuôi ngựa, mang một đôi giày đế bằng màu xám rồi khoi ký túc xá.

Không đợi cô đi đến sân thể dục, đã nghe thấy bên trong truyền đến những tiếng hò hét hoan hô ồn ào.

Đại diện của Hội Học Sinh đã đặt một cái bàn dài và một cái ghế dài bên cạnh sân thể dục, còn chuẩn bị cả đồ ăn thức uống cung cấp cho các vận động viên.

Kiều Trần đi ngang qua một cái bàn dài, tìm kiếm bảng tên của khoa công nghệ thông tin. Thời điểm đi ngang qua cái bàn của hội học sinh, cô bị gọi lại.

" Kiều Trần, em đến đây phỏng vấn sao?" Chương Du mặc sơ mi trắng, đeo một cái mắt kính, đứng lên cười chào hỏi Kiều Trần. Thân làm phó chủ tịch của hội học sinh, anh ta cũng đến đây trực ban.

Anh ta biết Kiều Trần là thành viên của câu lạc bộ báo chí S, cho rằng cô đến đại hội thể thao vì lấy tin tức.

Kiều Trần lắc đầu, cười giải thích: " Không phải. Bạn của em hôm nay thi, em đến xem."

Cô cười rộ lên đôi mắt hơi cong, môi lộ ra một đường cung đẹp, nhìn đặc biệt ấm áp.

Chương Du có chút thất thần, trước kia vì sao anh ta lại không phát hiện Kiều Trần xinh đẹp như vậy?

" À, đúng rồi. Anh có biết khoa công nghệ thông tin ngồi ở đâu không?" Kiều Trần nghĩ thời gian Hàn Tư Hành bắt đầu thi đấu không còn xa nữa, nên thuận miệng hỏi.

" Công nghệ thông tin?" Chương Du sững sốt, " Người bạn của em... là Hàn Tư Hành sao?"

Mấy ngày qua, quả thực tân sinh viên này chính là nhân vật phong vân trong trường, ngay cả nữ sinh trong khoa của Chương Du cũng bàn luận về cậu.

Chương Du tò mò cũng tìm hiểu một chút về nhân vật này, sau đó anh ta liền nhận ra đây chính là người đã đứng chờ Kiều Trần trước cửa hội trường ngày ấy.

Không phải anh ta không nhận ra năng lực của người này, kỳ thực diện mạo cậu quả là làm người khác có ấn tượng sâu sắc, khó mà quên được.

" Đúng vậy." Kiều Trần gật đầu, " Anh cũng biết à." Cô nghĩ Chương Du hẳn cũng nhận ra cậu là người khá nổi tiếng.

" Ở nơi đó." Chương Du áp chế sự khó chịu ở trong lòng, vẻ mặt vẫn tươi cười chỉ chỗ cho Kiều Trần.

Kiều Trần nói cảm ơn liền đi về hướng đó. Chương Du nhìn thân ảnh của cô, eo thon chân dài, dáng vẻ thướt tha. Cánh tay và cổ chân của cô lộ ra dưới ánh mặt trời trắng đến hoa cả mắt.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Nhưng Hàn Tư Hành, cậu....Cũng có suy nghĩ như thế sao?

*

Còn chưa đi đến nơi của khoa công nghệ thông tin, Kiều Trần đã nhìn thấy phía xa xa Hàn Tư Hành đứng trước bàn của khoa bọn họ, không ngừng tìm kiếm xung quanh.

Có một nữ sinh đi ngang qua, không ngừng nhìn trộm cậu. Nhưng cậu không phát hiện.

Nhìn thấy Kiều Trăn, cậu chạy nhanh đến chỗ cô, có chút oán giận, "Sao bây giờ chị mới đến, sắp đến phần thi của em rồi."

"Vừa mới cùng bàn học nói mấy câu nên đến trễ, xin lỗi nha." Kiều Trăn tốt tính giải thích.

"Vậy một lúc nữa chị phải hô em cổ lên đó." Hàn Tư Hành cúi đầu, tới gần mặt cô.

"Được thôi." Kiều Trăn gật đầu, "Vẫn đi đến đây cổ vũ cho em mà."

"Một lúc nữa cổ động viên của khoa em hô thế nào thì chị phải hô như vậy, được không?" Khoé miệng Hàn Tư Hành có chút ý cười.

"Được thôi." Kiều Trăn đáp ứng. Không phải đội cổ động chỉ hô cổ lên hay sao? Dù sao âm thanh của cô cũng xen lẫn trong đó cũng không thể nghe rõ được.

"Được. Chị nói được phải làm được." Đột nhiên sắc mặt Hàn Tư Hành có chút cổ quái, tựa hồ mang theo vài phần hưng phấn và chờ mong.

Kiều Trăn mở miệng muốn nói điều gì đó, phát thanh viên đã thông báo những vận động viên tham gia cuộc thi chạy bộ nam 1500 m bước vào sân.

Hàn Tư Hành dẫn Kiều Trăn tiến về phía trước vài bước, bảo cô đứng ở chỗ của đội cổ động viên.

"Đứng chỗ này không có nắng, chị hãy đứng ở đây chờ em." Nói xong, cậu liền muốn đi nhanh xuống chỗ tập hợp.

"Tư Hành." Cậu vừa đi vài bước. Kiều Trăn gọi cậu.

"Há?" Cậu quay đầu lại, hơi nhướn mày. Ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt đen nhánh của cậu, vô cùng chói mắt.

"Cổ lên nha!" Kiều Trăn cười nói, nỗ lực nâng cao giọng nói lên một chút.

"Được." Hàn Tư Hành cười xán lạn. Một thân đồng phục thể dục màu trắng khoác lên người, càng tôn lên vẻ tuổi trẻ thuần khiết.

Sau khi Hàn Tư Hành rời đi, Kiều Trăn vẫn tiếp tục yên lặng đứng ở nơi đây. Chỉ là cô có cảm giác thỉnh thoảng có những ánh mắt đặt trên người mình, làm cho cô có chút không tự nhiên.

Cô quay đầu nhìn qua, thì ra là những cô bé cổ động viên của khoa công nghệ thông tin. Phát hiện hành động nhìn lên của mình đã bại lộ, bọn họ lập tức thu hồi ánh mắt, không nhìn Kiều Trăn nữa. Mặt khác lại thấp giọng thủ thủ với nhau, có một cô bé cổ động viên đi đến hỏi Kiều Trăn.

"Xin hỏi, cậu là bạn gái của Hàn Tư Hành sao?" Cô bé ăn mặc khá mát mẻ, gương mặt được trang điểm xinh đẹp.

"Không phải, không phải." Kiều Trăn liên tục xua tay. Hiểu lầm lớn như vậy, khó trách các cô không ngừng nhìn vào mình.

"Hiện giờ cậu ấy có bạn gái không?" Cô bé ngẩng đầu, hỏi thêm một câu.

"Theo như tôi được biết là không có nha." Kiều Trăn tức cười, hiện nay các cô gái trẻ đều bạo dạng như vậy sao.

"Vậy à, cảm ơn." Cô bé cười nói cảm ơn.

"Không phải là bạn gái nha!" Cô bé rời đi không ngần ngại sự hưng phấn, "Hiện giờ cậu ấy vẫn còn độc thân!"

Kiều Trăn nghe thấy các cô nói như vậy, lại khẽ cười.

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!" Đột nhiên người đứng bên cạnh hô lên.

Kiều Trăn nhìn về phía vạch xuất phát, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh Hàn Tư Hành đang đứng ở đó.

Một lúc sau, tiếng súng vang lên, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Kiều Trăn gắt gao nhìn về phía Hàn Tư Hành, tim đập liên hồi, khẩu trương không kiềm được.

Đội cổ động viên nữ đứng bên cạnh vô cùng hưng phấn, không ngừng hô to: "Hàn Tư Hành, cổ lên! Hàn Tư Hành, cổ lên!"

Một vòng, hai vòng, bà vòng.....

Hàn Tư Hành luôn đứng ở vị trí thứ hai, cậu cố gắng bám sát người chạy thứ nhất, ở phía sau cậu vẫn còn một người nữa.

Thời điểm bước vào vòng đua cuối cùng, tất cả mọi người đều dồn hết sức lực.

Kiều Trăn nhìn thấy khoảng cách của Hàn Tư Hành cùng người chạy đầu tiên càng ngày càng gần, dường như trái tim sắp nhảy đến cổ họng.

"Em phải cổ lên cho chị." Kiều Trăn nhớ đến lời Hàn Tư Hành từng nói, thời điểm cậu sắp chạy ngang qua nơi này, cô hô to cùng với các cổ động viên: "Hàn Tư Hành..."

"....Cổ lên!"

"... Tớ yêu cậu!"

????

Kiều Trần đen mặt, kinh ngạc nhìn về phía các cổ động viên đang hưng phấn.

Không phải trước đó vẫn luôn hô cổ lên sao? Nhưng vì sao bây giờ lại biến thành "Tớ yêu cậu"?

Âm thanh bọn họ thấp dần, nhưng âm thanh của Kiều Trần lại phát ra.

Thời điểm Hàn Tư Hành lướt qua, cô nhìn thấy tựa hồ trên mặt cậu có một chút ý cười. Sau đó cậu giống như cung tên được bắn ra chạy nhanh về phía trước.

"A a a! Vượt qua rồi, vượt qua rồi!" Tiếng hoan hô vui vẻ của nữ sinh đứng bên cạnh vang lên. Theo sau khoảng cách của hai người bọn họ càng lúc càng gần, cơ hồ Hàn Tư Hành đã nắm chắc phần thắng.

"Các cậu có nhìn thấy gì không? Vừa rồi cậu ta chạy ngang qua đây dường như có nở nụ cười!"

"Tớ cũng thấy nha! Siêu cấp đẹp trai!"

"A a a, về sau ai làm bạn gái cậu ấy cũng quá là may mắn không phải sao? Mỗi ngày đều được nhìn thấy trai đẹp."

.....

Ánh mắt của Kiều Trần luôn đặt trên người Hàn Tư Hành, nhìn thấy cậu vượt qua người đứng vị trí thứ nhất, chạy thẳng về vạch đích.

Sau khi vượt qua vạch đích cậu chạy chậm lại, từ từ dừng lại, nhìn về phía Kiều Trần.

Cách nửa vòng sân thể dục, rõ ràng biết cậu không thể nhìn thấy biểu tình của mình, nhưng Kiều Trần nhìn không được liền nở nụ cười rạng rỡ, còn giơ ngón tay cái lên.

Hàn Tư Hành từ từ tiến lại đây, trên trán đã ướt đẫm mồ hôi, còn có mồ hôi từ gương mặt chảy xuống cằm, rồi đến cổ cậu.

Kiều Trần vội vàng mở túi ra, chuẩn bị đưa nước cho Hàn Tư Hành.

Nhưng cô chưa kịp lấy ra, đã có người giành trước một bước đem chai nước khoáng đưa đến trước mặt Hàn Tư Hành.

"Hàn Tư Hành, cho cậu này." Nữ sinh mặt ửng hồng, giọng nói cũng nhỏ.

"Không cần, tôi có rồi." Hàn Tư Hành đi lướt qua nữ sinh đó, tiến đến trước mặt Kiều Trần. Sau đó, giơ tay đến trước mặt cô.

Kiều Trần khẽ thờ dài, cô biết cậu muốn gì. Vì vậy lấy chai nước từ trong túi đưa cho cậu, còn nói: "Chúc mừng nha!"

Hàn Tư Hành cười nhận lấy nước, ngửa đầu "Ừng ực ừng ực" uống hết nước trong chai, yết hầu nhấp nhô không ngừng. Gương mặt Kiều Trần lại nóng lên, dòi mắt đi.

"Trần Trần." Hàn Tư Hành uống nước xong gọi một tiếng.

"Hả?" Kiều Trần quay đầu lại, nhìn Hàn Tư Hành đóng nắp chai nước rồi, ném vào thùng rác.

"Chị nói lời không giữ lấy lời." Trong giọng nói của cậu có vài phần oán hận.

"Cái gì?" Kiều Trần khẽ nhếch miệng, ánh mắt mang theo vài phần mờ mịt, thực giống một chú hamster nhỏ không biết làm gì.

"Chị đã đồng ý với em sẽ hô khẩu hiệu giống với đội cổ động viên." Ánh mắt cậu gắt gao nhìn cô, dường như đang muốn chỉ trích cô.

Kiều Trần nháy mắt liền hiểu rõ mọi chuyện, "Này sao được..." Cô ngập ngừng nói.

"Tại sao không được? Bọn họ đều hô như vậy." Hàn Tư Hành chất vấn cô.

"Đột nhiên bọn họ lại sửa....." Kiều Trần giải thích, lại ngẩng đầu lên nhìn thấy trong ánh mắt cậu có ý cười, buồn bực nói: "Em cô ý làm vậy có phải không?"

Khẳng định cậu đã biết trước tình huống này sẽ xảy ra, cho nên cố ý chơi mình.

"Em không có, chị đừng nghi oan cho em." Hàn Tư Hành không thừa nhận.

"Không phải sao?" Nhìn thấy thái độ cậu kiên quyết như vậy, Kiều Trần cũng không xác định được.

"Trần Trần, chị không cổ vũ cho em thì thôi, còn lại nghi oan cho em..." Cậu cau mày, khẽ cắn môi dưới, thoát nhìn rất ủy khuất.

"Được rồi được rồi, là chị trách lầm em." Kiều Trần cũng không so đo, "Chị cũng hô cổ lên mà, em không nghe thấy sao?" Âm thanh của cô cũng không tính là nhỏ, hẳn là vẫn có thể nghe thấy.

"A.... là cổ lên." Hàn Tư Hành khẽ cười, "Chính là giọng nói nhỏ như tiếng mèo kêu ấy hả."

Âm thanh của các nữ sinh khác vang dội như vậy, hô to đến mười phần. Ngược lại, giọng nói của cô lại giống tiếng kêu của một động vật nhỏ, âm thanh mềm mại xen lẫn trong tiếng ồn ào đặc biệt rõ ràng, thời điểm nghe thấy cậu nhìn không được liền mỉm cười.

Kiều Trần: "....."

*

Đại hội thể thao diễn ra trong hai ngày, buổi chiều cũng không có nhiều hạng mục.

Thành viên mới phụ trách mảng tin tức đại hội thể thao lần này, trong buổi tối đã giao bản thảo cho Kiều Trần.

Kiều Trần ngồi trên bàn nghiêm túc xem xét bản thảo, dự định chỉnh sửa vài lỗi trong bài viết, sau đó sẽ giao cho thành viên trong ban biên tập.

Thu Yến đi đến thư viện còn chưa trở về, Lục Đan Ngưng đang đeo tai nghe xem phim, Ninh Ngữ Mông cũng đang ôm máy tính đánh chữ.

Ba người tập trung làm chuyện của mình, trong phòng ngoại trừ tiếng gõ bàn phím ra thì đều yên tĩnh.

Ai ngờ đột nhiên Ninh Ngữ Mông "A" một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Cậu muốn hù chết người sao?" Lục Đan Ngưng tháo tai nghe ra, bất mãn nói.

"Hắc Hắc." Ninh Ngữ Mông ngượng ngùng cười cười, "Tớ vừa nhìn thấy một tin tức bất quá chán động, nhện không được muốn chia sẻ cùng các cậu!"

Sau đó, cô nhện không được liền nói ra tin nóng hổi, "Trên diễn đàn lại có người đăng tin tỏ tình cùng soái ca của chúng ta!"

—————//———//—————

* Editor: Hành Hành thực là gian xảo!!! Nhưng chị thích rồi đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thổ lộ trên diễn đàn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiny

"Lại là cậu ta?" Lục Đan Ngưng khá bất ngờ lên tiếng, "Quả thực trường học của chúng ta đúng là có minh tinh lưu lượng nha."

"Vốn dĩ là vậy mà! Sinh hoạt trong trường quá nhàm chán, ngoại trừ ngắm trai xinh gái đẹp và hóng chuyện bất quá, còn có chuyện gì đáng để đại gia đây hứng thú hả?" Ninh Ngữ Mông gật đầu.

"Học tập nha! Cậu xem Yến Tử kia. Đối với những người hay những chuyện phàm phu tục tử này không hề có hứng thú." Lục Đan Ngưng đeo tai nghe lên, tiếp tục xem phim.

"Hừ hừ...." Ninh Ngữ Mông làm mặt quỷ với Lục Đan Ngưng.

Kiều Trần bất đắc dĩ lắc đầu, mở diễn đàn lên. Một cái tiêu đề "Hot" xuất hiện ngay trang chủ [Đề ý một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai trong trường, nhưng cậu ta vẫn còn là vị thành niên thì phải làm sao?]

"Như cái tiêu đề. Chuyện là như vậy vào ngày khai giảng tới đến trường rất sớm, sau đó đi đến chỗ báo danh, tại nơi đó đã gặp một nam sinh. Không sai, đó chính là nam thần. Cậu ấy đang cúi người điền đơn. Lúc ấy tớ chỉ nhìn thoáng qua sườn mặt đã cảm thấy người này lớn lên quá đẹp trai! Đương nhiên khi cậu ấy điền đơn xong ngẩng mặt lên, quả thực giống y như nhân vật thiếu niên đẹp trai trong truyện bước ra!

A a a a! Sao lại cao ráo đẹp trai như vậy! Khuôn mặt thì lạnh lùng! Vai rộng eo thon chân dài! Tớ còn nhớ rõ cậu ấy mặc áo phông trắng cùng quần đen, đeo balo cũng là màu đen. Lúc ấy trái tim nhỏ của tớ bắt đầu có con nai chạy loạn.

Đáng tiếc cậu ấy chẳng thèm liếc mắt tới tớ một cái liền bỏ đi mất rồi, ô ô ô ~~~

Thời điểm điền đơn tớ có lên nhìn thấy tên họ và ngành học của cậu ấy, tớ đã âm thầm nhớ kỹ. Khoảng thời gian sau, tớ đã biết lai lịch của cậu ấy. Nam thần của tớ không chỉ lớn lên đẹp trai, lại còn là học bá, thể thao cũng giỏi [icon che mặt].

Nam thần cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có một khuyết điểm..... cậu ấy còn chưa trưởng thành, hơn nữa còn chưa đủ 18 tuổi. Vấn đề là như vậy, tớ nên làm gì bây giờ?"

Có lẽ tiêu đề bài đăng quá mức chán động, nhanh chóng đã có một đám người kéo vào bình luận.

L1: Làm cái gì là làm cái gì? Can đảm theo đuổi thôi.

Chủ bài đăng: Tuổi tác cậu ấy quá nhỏ, cảm thấy không hạ thủ được nha.

L3: Nói rất đúng, nếu như cậu xuống tay không biết chừng sẽ nắm chắc phần thắng ~~~ ha ha ha.

L4: Không sao đâu, đều đã vào đại học. Yêu đương là chuyện bình thường, cháu trai của tớ học tiểu học đã có bạn gái....

L5: Căn cứ theo cách dùng ký hiệu của chủ bài đăng, cảm giác cậu không nên nghĩ đến tình yêu kiểu Platon....

(Tình yêu kiểu Platon là một kiểu tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục, đừng chạm xác thật.)

Chủ bài đăng: [icon che mặt] vậy là sao.....

L7: Học sinh cao trung cũng đã biết quan hệ, hiện giờ ai mà quản cậu?

L8: Khoang đã! Hình như tớ đã biết người chủ bài đăng nói là ai rồi! Nghe nói thời điểm biết tin cậu ta nhập học, các học tỷ vui mừng đến phát điên.

L9: Thông tin của chủ bài đăng quá ít, tớ cũng biết nha. Tiện thể nói một câu, tớ cũng thích cậu nam thần này.

L10: + 1 cho lầu trên.

L11: + 1 cho lầu trên.

L12: + 1 cho lầu trên.

L13: Mẹ nó, lầu trên các người đang nói cái bí mật gì vậy, tớ không hiểu?

L14: L13 phá hư đội hình, + 1 cho lầu trên nữa.

.....

L181: Nữ sinh trường chúng ta đều biết sao? Xin cho tớ hỏi một câu ngu muội, người mà các cậu nhắc đến là nam hay nữ?

L182: Chỉ có tớ là không biết nam thần của chủ bài đăng là ai sao?

L183: Không thể nói, nếu không bài đăng sẽ bị hack mất. Mấy bài đăng lần trước đã bị hack mất tiêu rồi.

L184: Hả! Vì sao không thể nói? Chẳng lẽ nam thần của chủ bài đăng là chúa tể Voldemort sao?

(Đây là chân dung chúa tể Voldemort trong Harry Porter.)

L185: Voldemort..... Ta giết, tại sao ngươi có thể suy nghĩ như vậy?!

L186: Ha ha ha ha, chúa tể Voldemort đúng là chọc ta mắc cười. Ha ha ha ha.....

L187: Không được rồi....Cái cậu bình luận chúa tể Voldemort kia đứng lại! Cậu đi với tớ xếp hàng 1 tiếng đồng hồ mua com chiên nào!!!!

L188: Chủ bài đăng đâu? Tại sao không thấy nói gì?

L189: Chủ bài đăng đã bị vị huynh đài L184 chọc tức, đến mức phải vào bệnh viện cấp cứu rồi, xin đại gia niệm tình thông cảm.

L190: ha ha ha..... Tôi nay đọc được bài đăng này, cười chết tở!

L191: ha ha ha ha ha ha

.....

Tức khắc những bình luận về sau chỉ là icon mặt cười, tất cả đề là ha ha ha ha, kéo dài đến mấy trăm bình luận.

L755: Xin đại gia đừng cười nữa! Ta tới giải đáp thắc mắc đây! Hãy đến bài báo của [tin tức S] sẽ tìm thấy câu trả lời.

L756: Ta cũng đến giải đáp thắc mắc của chủ bài đăng, nam sinh đạt hạng nhất trong cuộc thi chạy bộ tự do của đại hội thể thao.

.....

Trong khoảng thời gian ngắn ở phần bình luận của bài đăng đã có hơn một ngàn bình luận, có thổ lộ, có nghi vấn còn có những bình luận ha ha ha ha. Tóm lại là trăm hoa đua nở, cực kỳ náo nhiệt.

" Ha ha ha, má tôi oi, tở cười chết mất." Ninh Ngữ Mông ngồi bên cạnh Kiều Trần xem phần bình luận của bài đăng, nhin không được lại vỗ bàn cười to.

" Chúa tể Voldemort cũng thực quá khôi hài không phải sao? Ha ha ha..... Không được, tở phải giữ lại bài đăng này, lúc không vui sẽ mở lên xem."

Kiều Trần cũng cảm thấy buồn cười, bất quá vẫn nhắc nhở Ninh Ngữ Mông, " Cậu phải nắm chắc thời gian cười vui về này đi, chờ bài đăng bị xoá đi cậu muốn đọc lại tìm niềm vui cũng không có đâu."

" Vậy hả." Ninh Ngữ Mông cũng nghĩ đến, " Mặc kệ đi, nó còn xuất hiện một ngày tở lại đọc tìm niềm vui một ngày."

Theo như sự hiểu biết của Kiều Trần đối với Hàn Tư Hành, phỏng chừng một lúc nữa cậu sẽ làm bài đăng này biến mất.

Nhưng chuyện cô không nghĩ tới chính là, thẳng đến buổi chiều ngày hôm sau cô vừa dùng bữa xong, bài đăng vẫn nằm nổi bật trên đầu trang của diễn đàn không hề biến mất, hơn nữa số lượng người bình luận càng không ngừng tăng lên.

Kiều Trần khó hiểu, dự định buổi tối sẽ gặp Hàn Tư Hành hỏi một chút.

*

Tuy rằng đại hội thể thao đã kết thúc, nhưng Hàn Tư Hành vẫn nói muốn cùng Kiều Trần tập chạy bộ. Có người chạy cùng, Kiều Trần cũng không có lý do gì để từ chối, vì thế bọn họ vẫn hẹn thời gian địa điểm như cũ.

Nhưng trước buổi hẹn chạy bộ lại phát sinh một sự kiện, khiến cho Kiều Trần hoàn toàn quên mất chuyện bài đăng.

Gần đây Lục Đan Ngưng có quen một người bạn trai ngoài trường, sớm đã đi ra ngoài hẹn hò. Còn Thu Yến đã đến thư viện để tự học, Ninh Ngữ Mông cũng nói phải đi đến câu lạc bộ phát thanh có chút việc.

Vì vậy trong phòng chỉ còn có một mình Kiều Trần. Đột nhiên, Ninh Ngữ Mông từ bên ngoài trở về, đặt một xấp thư lên bàn.

Kiều Trần kinh ngạc, " Đây là gì?"

Ninh Ngữ Mông bĩu môi, " Đây là thư tình viết cho Hàn Tư Hành."

" Tở còn tưởng câu lạc bộ xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, thì ra là nhận được nhiều thư như vậy. Kết quả vừa nhìn thấy, tất cả đều gửi cho Hàn Tư Hành! Tở lấy đưa cho cậu ta, cậu ta sống chết không nhận. Tở đành phải cầm trở về phòng."

Kiều Trần nhớ đến tình cảnh lúc còn học cao trung, cười nói, " Em ấy là như vậy, chưa bao giờ đọc thư tình của nữ sinh gửi cho mình. Tất cả đều bị ném vào thùng rác."

" Cũng thật lạnh lùng nha." Ninh Ngữ Mông cảm thán, " Không chừng những nữ sinh thích cậu ta nội tâm đều tan nát nhỉ?"

Kiều Trần nhún vai, " Không còn cách nào khác."

" Đây, cậu và Hàn Tư Hành quan hệ tốt như vậy, nếu nhờ cậu đưa thư này cho cậu ta được không? Cậu ta sẽ đọc không?" Đột nhiên đôi mắt Ninh Ngữ Mông tỏa sáng, như tìm ra được cách giải quyết.

" Không được, không được." Kiều Trần liên tục xua tay, " Đừng có hại tở!"

Loại sự tình này không phải trước kia Kiều Trần chưa làm qua, lúc ấy bộ dạng tức giận của Hàn Tư Hành vẫn khắc sâu trong trí nhớ của cô.

Đó là thời điểm học cao trung, có một học muội giao tình rất tốt với Kiều Trần thích Hàn Tư Hành. Cô ấy biết Hàn Tư Hành không bao giờ đọc thư tình, vì thế đem hết hy vọng đặt lên người Kiều Trần, còn ủy thác Kiều Trần đưa bức thư đó giao cho Hàn Tư Hành, còn bắt cậu phải xem.

Bức thư tình này cô ấy đã phải suy nghĩ thật lâu mới viết được, tình cảm chân thành tha thiết, lời văn động lòng người, cô ấy không tin Hàn Tư Hành đọc xong mà không có cảm giác xúc động nào.

Kiều Trần vì giao tình của hai người, cho nên đã đồng ý. Vì thế, sau tiết tự học buổi tối, Kiều Trần và Hàn Tư Hành theo thường lệ trở về cùng nhau. Đến lúc sắp chia tay, Kiều Trần lại gọi Hàn Tư Hành, lấy thư tình trong cặp đưa cho cậu, bảo cậu về nhà xem.

Thời điểm Hàn Tư Hành nhận được bức thư rất vui vẻ, sau đó nhìn chăm chăm bìa thư ánh mắt lại trầm xuống, biểu tình càng ngày càng khó coi. Hành lang thật tối, nhưng sắc mặt cậu còn tối hơn.

Kiều Trần nhìn thấy khuôn mặt cậu trở nên tối tăm, trong lòng bất giác kinh hãi. Không đợi cô nói gì, đôi mắt đen nhánh của cậu đã nhìn chăm chăm vào cô, không nói lời nào đem bức thư xé thành từng mảnh nhỏ.

Kiều Trần vô cùng kinh ngạc, bất giác nói: " Tư Hành...."

Cậu với gương mặt âm trầm đem những mảnh vụn nhét vào tay Kiều Trần, hơn nữa còn lạnh lùng nói nhỏ một câu vào tai cô.....

" Cậu ta nói cái gì?" Ninh Ngữ Mông tò mò hỏi.

Sắc mặt Kiều Trần đỏ lên, " Không có gì. Chỉ là nói những lời uy hiếp tở thôi. Cậu không biết bộ dạng lúc đó của em ấy có bao nhiêu đáng sợ đâu, nói tóm lại tở sẽ không bao giờ làm loại việc đưa thư tình này nữa."

Kiều Trần lắc đầu, tên nhóc thối tha kia sẽ lại đe dọa mình.

" Ừ....." Ninh Ngữ Mông thất vọng, chỉ vào xấp thư tình hồng nhạt, " Vậy chúng phải làm sao bây giờ?"

" Chỉ có thể vứt đi." Kiều Trần tỏ vẻ thương cảm mà không thể giúp được gì.

" Haizzz." Ninh Ngữ Mông thở dài vài tiếng, cảm thán một câu, " Thiếu nữ đối với chuyện tình cảm đều mơ mộng nha! Đầu năm nay, tất cả mọi người đều dùng điện thoại nhắn tin, cực khổ viết thư tình bằng tay thật là có lòng. Tở có chút không đành lòng vứt đi."

" Vậy cậu cứ giữ chúng lại, ngày nào đó em ấy thay đổi chủ ý sẽ giao lại cho em ấy." Tuy rằng Kiều Trần cảm thấy cái đề nghị này không có cơ hội dùng đến.

" À, ý hay!" Ninh Ngữ Mông vui vẻ trở lại, " Cứ làm như vậy! Có hy vọng vẫn còn hơn không!"

" Ừ." Kiều Trần nhìn đồng hồ, " Tở phải đi tập chạy bộ đây!"

Cô thay quần áo đang muốn mở cửa, không ngờ trùng hợp Thu Yến cũng mở cửa bước vào.

" Yến Tử?" Kiều Trần kinh ngạc, " Hôm nay cậu trở về sớm vậy?"

" Trần Trần, tở có chuyện muốn nhờ cậu." Sắc mặt Thu Yến có chút vui vẻ, " May là cậu chưa đi."

" Chuyện gì vậy?"

" Có thể giúp tở đưa cái này cho Hàn Tư Hành không?" Thu Yến lấy trong túi xách ra một bức thư xếp hình trái tim cho Kiều Trần.

Kiều Trần nhìn bức thư màu hồng, chần chừ hỏi: " Đây, đây là....."

Thu Yến vội giải thích, "Không phải của tở. Là của một học muội cùng quê với tở, năm nay em ấy cũng học năm nhất. Lại học khoa công nghệ thông tin, nhưng ngày thường em ấy cũng ít khi gặp được Hàn Tư Hành, cũng không có can đảm đưa cho cậu ta. Cậu có thể giúp tở đưa cái này cho cậu ta không?"

" Tở...." Kiều Trần do dự nhìn củ khoai lang bông tay này, cô vừa mới nói không đồng ý đưa thư tình với Ninh Ngữ Mông. Nhưng đối với Thu Yến, cô lại không thể nói nên lời từ chối....

" Ai nha, làm sao bây giờ?" Ninh Ngữ Mông nghe thấy chuyện bọn họ nói với nhau, vui sướng khi thấy người gặp họa nói.

" Không, không được sao?" Thu Yến thành khẩn nhìn cô, " Chuyện này hẳn không khó phải không? Trần Trần..... tở đã đồng ý với học muội....." Đôi mắt Thu Yến tràn đầy kỳ vọng.

" Đứng vậy, Trần Trần. Chẳng lẽ Hàn Tư Hành còn có thể ăn thịt cậu sao? Đừng do dự nữa Trần Trần!" Ninh Ngữ Mông nhìn bộ dạng của hai người đứng trước mắt, thái độ của Hàn Tư Hành đối với Kiều Trần tốt như vậy. Cô ấy không tài nào tưởng tượng ra bộ dạng hung thần sát khí của Hàn Tư Hành đối với Kiều Trần.

" Tở...." Kiều Trần lại nhắm mắt nhớ lại những lời nói khi đó của Hàn Tư Hành.

Đã qua lâu như vậy, hẳn là cậu cũng không nhớ rõ bản thân đã nói cái gì? Lại nói, nếu nhớ rõ, bản thân mình không làm điều đó, chẳng lẽ cậu có thể ép buộc mình được sao?

Nghĩ vậy, Kiều Trần bình tĩnh lại, hạ quyết tâm. " Được thôi!" Cô nhận lấy bức thư đó, " Nhưng đây là lần cuối tở giúp việc này, về sau những loại chuyện như vậy đừng tìm tở nữa."

" Được." Thu Yến thở phào nhẹ nhõm, " Từ đây về sau tở sẽ không làm như vậy nữa."

*

Kiều Trần đem thư tình đi đến sân thể dục, sau khi chạy bộ xong, cô lại lấy nó ra.

Hàn Tư Hành nhận lấy, cười nói: " Đây là cái gì? Còn có thể xếp thành hình dạng này sao?"

Cậu lật qua lật lại bức thư, đột nhiên ánh mắt chợt phát sáng, dường như hiểu được thứ trong tay mình là gì, sau đó cậu lại buông tay xuống.

Kiều Trần ngạc nhiên nhìn hành động này của cậu, trong lòng có chút khâm trọng. Cô thấy nụ cười trên mặt cậu dần dần biến mất, sau đó lại trầm mặc.

"Trần Trần, còn nhớ những gì em đã nói không?" Âm thanh Hàn Tư Hành trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu Kiều Trần.

Kiều Trần cúi thấp đầu, rồi nhẹ lắc đầu, giả ngu, "Không nhớ rõ."

"Không nhớ rõ?" Hàn Tư Hành khẽ cười một tiếng, "Đề em đây nhắc lại cho chị nhớ nhé."

Giọng nói trầm thấp của cậu vang lên trong sân vận động vào ban đêm lại rất rõ ràng, "Nếu chị lại tiếp tục đưa thư tình cho em, chị phải đọc bức thư đó cho em nghe....."

Hàn Tư Hành cúi thấp người, vành tai Kiều Trần đã ửng đỏ còn bỏ sung thêm một câu quan trọng để làm cho Kiều Trần sợ hãi, "Phải dùng chính danh nghĩa của chị mà đọc nó."

Nói xong, cậu nắm lấy tay Kiều Trần, đem bức thư đó đặt vào lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi của cô.

Tay cậu thật ấm, cơ thể tỏa nhiệt. Giống như nhiệt độ cơ thể của ác ma đầy mê hoặc, cũng giống hơi thở của thiên sứ thuần khiết, cậu liếm môi, khoanh tay lại, "Bắt đầu đi, Trần Trần."

-----//-----

* Tác giả có lời muốn nói: Nghĩ đến Tư Hành. Chúa tể Voldemort. Thao tác của Tư Hành o(*￣▽￣*)o

* Editor: Hành Hành đẹp trai thế này mà dám nghĩ em nó giống Voldemort mới ghê □□□

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thư tình

Edit: Tiny

"Bắt đầu đi, Trần Trần."

Sân vận động buổi tối vào lúc 9 giờ thật yên tĩnh, gió đêm mùa thu cũng nhẹ nhàng, thanh âm của cậu vang vọng trong không gian vô cùng rõ ràng.

Nếu muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được. Bắt đầu... Bắt đầu cái gì.....

Sắc mặt Kiều Trần đỏ lên, cô làm sao cô có thể làm chuyện này? Cô cảm thấy làm loại chuyện này thật quá xấu hổ cũng có chút tức giận.

Tên nhóc này, tại sao trí nhớ lại tốt như vậy?

Hàn Tư Hành thấy Kiều Trần trầm mặc, cậu quan tâm nói "À" một tiếng.

"Nơi này quá tối phải không? Hay là chúng ta đến nơi khác sáng hơn một chút để chị đọc nhé." Vừa dứt lời, cậu nắm cánh tay kéo cô đi đến nơi có ánh sáng.

Cậu hơi dùng sức, khi đi đến đó tay Kiều Trần có chút đau. Cô cố gắng thoát khỏi tay cậu, ngược lại cậu càng nắm chặt hơn. Cô biết, cậu đang không vui.

Vẫn còn nhớ trước khi bước ra khỏi cửa cô đã tự cổ vũ chính mình, lại cảm thấy vô cùng tự tin. Cô lớn hơn cậu 4 tuổi, vì sao khí thế luôn thua cậu?

Cô đứng bất động, dùng sức thoát khỏi bàn tay của Hàn Tư Hành.

"Chị không đọc." Kiều Trần siết chặt bức thư trong tay, "Đây là thư của người khác viết cho em, chị chỉ có bổn phận đưa nó mà thôi."

Biểu tình trên mặt cô mang theo vài phần lo lắng và bất an, "Hơn nữa, xem thư của người khác là hành vi không lịch sự, chị không xem."

Hàn Tư Hành nheo đôi mắt, trầm giọng nói: "Chị chắc chứ?"

"Chắc chắn." Kiều Trần gạt đầu, thể hiện thái độ chắc chắn của mình.

"Dù sao chị đã hoàn thành nhiệm vụ, em xem hay không tùy em. Chị phải về." Nói xong, cô xoay người muốn rời đi, còn chưa đi được hai bước, cánh tay đã bị bàn tay ấm áp nắm lấy.

Kiều Trần cúi đầu nhìn cánh tay của mình, độ ấm trong lòng bàn tay cậu làm cô cảm thấy không thoải mái.

"Em buông tay ra." Cô dối nói.

Cậu vẫn không buông, biểu tình có chút kỳ lạ nhìn cô, "Trần Trần, vì sao chuyện chị đồng ý với em chị lại luôn đổi ý?"

"Chị nào có....." Rõ ràng Kiều Trần không đủ tự tin, "Quả thực khi ấy em có nói như vậy, nhưng chị không hề nói đồng ý...." Càng nói càng cảm thấy bản thân chột dạ.

Cậu thờ dãi, "Chị chính là luôn xem thường tình cảm của em dành cho chị...." Trong giọng nói chứa đầy sự bất đắc dĩ và ỷ khuất.

Nội tâm Kiều Trần lại áy náy.....

"Không phải, vốn dĩ chị cũng không muốn làm việc này. Nhưng bạn cùng phòng của chị khẩn cầu chị đưa nó cho em, thực sự chị cũng đã từ chối rồi. Chị đã bảo cô ấy, về sau sẽ không....." Kiều Trần nỗ lực giải thích, "Xin lỗi nha....."

Cậu từ từ buông cánh tay cô ra, yên lặng nhìn cô, "Thực sự chị không muốn đọc sao?"

Trải qua thời gian dài da thịt đụng chạm nhau như vậy, trên cánh tay Kiều Trần đã xuất hiện một tầng mờ hôi mòng, cô cố gắng quên đi cảm giác không tự nhiên này, lắc đầu, "Bỏ đi không được sao? Chị cảm thấy làm vậy không hay."

Làm chuyện như vậy thực sự cảm thấy quá thẹn thùng, cô còn mặt mũi nào đây?

"Được, nếu chị đã không muốn, cho dù em ép buộc chị cũng không chịu làm đúng không?" Sau một lúc, Hàn Tư Hành lười biếng lên tiếng, bộ dạng rất hào phóng. Kiều Trần gật đầu tán đồng. Đúng, chính là như vậy.

Cô cho rằng mọi chuyện đã qua đi, lại nghe thấy giọng nói của Hàn Tư Hành vang lên trên đỉnh đầu.

"Vậy em đọc cho chị nghe."

Kiều Trần không thể tưởng tượng nổi mà ngẩng đầu nhìn cậu. "Cái gì?"

Hàn Tư Hành lấy bức thư trong tay cô, lập tức mở ra, ánh mắt đặt vào đó.

"Kiều Trần." Đột nhiên cậu lên tiếng.

Kiều Trần mờ mịt "Hả?" một tiếng, không hiểu nhìn vào cậu.

Đôi mắt sáng lấp lánh không rõ cảm xúc của Hàn Tư Hành nhìn cô, dừng một chút lại lên tiếng.

"Anh muốn nói cho em biết, từ lần đầu tiên anh gặp em, anh đã thích em....." Hàn Tư Hành thu hồi ánh mắt, về mặt vô cảm đọc tiếp.

Đầu Kiều Trần có một tiếng "Oanh" vang lên. Cậu cư nhiên lại đổi tên mình thành tên cô trong bức thư tình!

"Trước kia chưa gặp em, anh không bao giờ tin vào chuyện nhất kiến chung tình. Nhưng ngày đó, nhìn thấy đôi mắt em giống như một ngôi sao sáng lấp lánh, trái tim anh trở nên loạn nhịp....."

Kiều Trần che lỗ tai lại, lắc đầu nói: "Dừng, dừng! Dừng đọc nữa!"

Hàn Tư Hành không để ý đến cô, thanh âm trầm ấm đầy từ tính của cậu lọt qua những khe hở bàn tay rơi vào tai cô

"Ngày đó...." Cậu dừng một chút, "Em mặc một bộ đầm dài màu trắng....."

A a a! Cậu lại cư nhiên đem mọi chi tiết sửa lại!

Kiều Trần nhin không được, liền tiến lên đoạt lấy bức thư trên tay cậu.

Hàn Tư Hành nâng tay cao lên, Kiều Trần với không tới.

"Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày anh đều nghĩ đến em. Nghĩ xem em đang làm gì, vui vẻ hay đau buồn. Đương nhiên, anh hy vọng em mãi mãi vui vẻ....."

Kiều Trần đỏ mặt, nhảy người lên muốn đoạt lại bức thư, "Đưa cho chị! Đưa cho chị!"

Hàn Tư Hành lại lớn tiếng hơn, vừa lui về phía sau vừa đọc, "Em đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh. Mỗi ngày sau khi thức dậy, chỉ nghĩ đến việc hôm nay có thể tình cờ gặp được em không, chuyện này cũng khiến anh vui sướng vô cùng, cả ngày anh luôn ngáp tràn chờ mong....."

"Yêu thầm một người thực sự tâm tình rất rối loạn. Muốn thổ lộ với em nhưng sợ em biết rồi...."

Kiều Trần đứng yên, cố gắng không để ý đến cậu đọc cái gì.

"Anh đã suy nghĩ rất lâu, mới dừng cảm quyết định. Anh muốn thổ lộ với em, Kiều....."

"Đủ rồi!" Kiều Trần nghe thấy cậu lại muốn đọc ra tên mình, cô cảm thấy quá xấu hổ liền to gan tiến về phía trước vài bước, muốn dùng tay bịt miệng cậu lại.

Nào ngờ Hàn Tư Hành vẫn luôn lùi về phía sau đột ngột đứng lại, cô dừng không kịp, trực tiếp ngã vào lòng cậu.

Lời nói lên đến miệng của Hàn Tư Hành đột nhiên ngừng lại. Thân thể cô lại mềm mại như vậy, xung quanh chớp mũi đều là hương thơm nhàn nhạt trên người cô.....

Cậu sững sờ, theo bản năng liền ôm eo cô. Nhưng tay cậu chưa kịp đụng vào eo cô, thì cô đã nhanh tay cướp mất thư tình cũng lùi về phía sau hai bước.

"Chơi chị vui lắm sao?" Sắc mặt Kiều Trần còn chưa khôi phục lại về bình thường, cô tức giận cầm thư chất vấn.

" Em nào có?" Hàn Tư Hành bắt đầu đi, " Trần Trần, vừa rồi chị lại sử dụng mỹ nhân kế sao?"

"....." Kiều Trần mặc kệ cậu, xoay người bước đi.

Hàn Tư Hành lập tức đuổi theo. Cô đi nhanh cậu cũng đi nhanh, cô đi chậm cậu cũng đi chậm.

Bọn họ cứ trầm mặc như vậy đi về khu ký túc xá của Kiều Trần, đột nhiên Hàn Tư Hành lại tiến lên lâu cùng cô.

" Chị đang giận sao?"

" Không có." Kiều Trần cúi đầu, cô cảm thấy có chút xấu hổ, càng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

" Thực vậy không?" Cậu cúi đầu cẩn thận quan sát sắc mặt cô.

Sau khi chắc chắn cô không giận, cậu tiến cô lên lâu.

*

Kiều Trần quay về phòng lập tức đã bị bạn cùng phòng vây quanh.

" Trần Trần, thế nào rồi? Thuận lợi không?" Ninh Ngữ Mông tò mò hỏi.

Kiều Trần thờ dài, " Đừng hỏi nữa."

" Cậu ta không chịu nhận sao?" Thu Yến vội vàng hỏi.

" Em ấy..." lời nói đến miệng lại phải nuốt vào, " Em ấy có xem "

Thu Yến nhẹ thở ra, " Có xem là được rồi, cảm ơn cậu nha Trần Trần."

" Không cần khách sáo." Kiều Trần khóc không ra nước mắt, về sau cô còn đưa thư tình nữa thì chính là kẻ ngốc.

" À, đúng rồi. Cậu biết gì không?" Ninh Ngữ Mông lên tiếng, " Bài đăng trên diễn đàn đã đạt 3000 bình luận, quả là nhiều, chắc chắn chắc....."

" Còn chưa bị xóa đi sao?" Thu Yến tò mò nói.

Ninh Ngữ Mông lắc đầu, " Đại khái quản trị viên cũng đã đề xuống. Tớ nhìn thấy toàn bộ quá trình ép tin tức xuống, nhưng sau đó lại nổi lên nhiều tin hot khác."

" Tin hot gì?" Kiều Trần vội vàng đi đến bàn học, mở máy tính.

" Chính là chuyện đời tư của cậu ta. Có thể là bạn học cao trung của cậu ta tiết lộ. Nói cậu ta tính tình lãnh đạm, không phải mẫu người yêu lý tưởng. Nói rằng trước kia cậu ta chưa từng quen bạn gái. À, đúng rồi, còn nói cha mẹ cậu ta đã ly hôn....."

Kiều Trần vội mở diễn đàn lên, lướt xem thật nhanh từ đầu đến cuối.

Về cơ bản theo như lời Ninh Ngữ Mông nói, đây chính là bài đăng nặc danh, có những bình luận thật quá đáng.

Kiều Trần muốn Hàn Tư Hành xóa bài đăng này đi, vừa muốn mở máy nhắn tin cho cậu, thì cô đã nhận tin nhắn của cậu trước.

[Tư Hành: Thứ bảy tuần này, câu lạc bộ leo núi có tổ chức hoạt động leo núi, chị đi không?]

À, đúng rồi. Thứ bảy câu lạc bộ leo núi có tổ chức hoạt động, địa điểm là ngọn núi Nguyên Sơn gần trường học.

Cô đã từng leo rất nhiều lần, nhưng Hàn Tư Hành thì chưa từng đi.

" Ngữ Mông, thứ bảy có muốn đi leo núi không?" Kiều Trần hỏi kế hoạch của Ninh Ngữ Mông.

" Không đi, ngày đó câu lạc bộ phát thanh cũng có hoạt động." Ninh Ngữ Mông không chút suy nghĩ liền từ chối.

Nếu câu lạc bộ phát thanh có hoạt động, khẳng định Hàn Tư Hành cũng không đi leo núi. Trong lúc đang suy nghĩ, Hàn Tư Hành lại nhắn tin nhắn thứ hai.

[Tư Hành: Chúng ta cùng nhau đi leo núi, được không?]

Kiều Trần chuẩn bị đánh chữ đột nhiên ngừng lại, " Hoạt động của câu lạc bộ phát thanh là gì?"

" Đi ăn đồ nướng, ha ha ha. Cho nên khẳng định tớ không thể vắng mặt, nhưng đáng tiếc Hàn Tư Hành lại không đi, khiến cho những cô bé nữ sinh vô cùng thất vọng." Ninh Ngữ Mông cười tủm tỉm nói.

Thì ra là vậy. Đại khái cậu vẫn thích leo núi hơn.

[Tư Hành:????]

[Tư Hành: Không muốn để ý đến em nữa sao?]

Mới chỉ nhắn tin chậm một chút, cậu lại suy nghĩ lung tung.

Kiều Trần vội vàng trả lời cậu: [Có thể nha. Thứ bảy đi leo núi đi [icon vui sướng]]

[Tư Hành: Thứ bảy nhiệt độ khá thấp, nhớ mang theo áo khoác đấy.]

Kiều Trần nhún lại [Được], do dự không biết nên nói cho cậu biết chuyện bài đăng trên diễn đàn không.

Đến bây giờ bài đăng vẫn chưa xoá đi, hẳn là cậu không xem nội dung bên trong. Nhưng nếu cậu biết rõ nội dung, phỏng chừng sẽ không vui về....

Kiều Trần suy nghĩ, tốt nhất phải đích thân làm thôi. Sau đó cô đăng nhập diễn đàn, nhắn tin cho quản trị viên xin họ xoá bài đăng.

*

Lúc này, trong phòng 205 ký túc xá nam.

" Tớ nói này lão tứ, cậu lại để bài đăng này tồn tại lâu như vậy, thật là khó tin nha." Lư Hoài An tấm tắc cảm thán hai câu.

" Có chút việc." Hàn Tư Hành không chút để ý mà trả lời, ngón tay không ngừng gõ lên bàn phím.

" Tớ nói này có người thật con mẹ nó quá nhàm chán, thế mà lại đi đào ra tổ tông ba đời của người ta ra, quả thực là có bệnh." Lưu Mục ngồi một bên nói.

" Tớ đối với tổ tông ba đời của lão tứ không có hứng thú, chỉ muốn biết cách của lão đại, có giúp được lão tứ theo đuổi được cô gái đó chưa hay là có tiến triển gì không thôi?" Liễu Thừa Chi dựa lưng vào ghế, lười biếng hỏi. Màn hình máy tính xuất hiện giao diện game.

Cuối cùng Hàn Tư Hành xác nhận một lần nữa, đem bài đăng xoá đi.

" Không biết."

" Không biết là cái quỷ gì?" Lưu Mục nhún mày, nói: " Lão đại, chẳng lẽ cách của cậu không dùng được sao?"

" Tớ mà, đương nhiên là được rồi! Bằng không buổi tối cậu làm thử xem!" Lư Hoài An oai oái la to.

" Hiện tại lão tứ đã vượt qua giai đoạn thứ nhất khi gần khi xa, bây giờ sẽ tiến vào giai đoạn thứ hai."

" Cái gì?" Liễu Thừa Chi buồn cười nói.

" Tặng một ít quà gì đó! Quà càng tốt, tất nhiên cơ hội thành công càng cao!" Lư Hoài An tràn đầy tin tưởng kể sách của mình.

" Lão tứ cậu nói xem, sinh nhật của cô gái kia là khi nào?"

" Tháng 11."

Lư Hoài An lại bày một kế sách lớn, " Vừa đúng lúc! Không phải cơ hội đã đến rồi sao? Cơ hội gần ngay trước mắt đấy! Cậu hãy chọn món quà sinh nhật tốt nhất tặng cho cô ấy, không chừng cô ấy sẽ cảm động mà đồng ý lời tỏ tình của cậu."

" Tặng món quà gì?" Hàn Tư Hành rời mắt khỏi màn hình máy tính.

" Vừa nhìn đã biết lão tứ không có kinh nghiệm rồi, các cậu mau tư vấn giúp cậu ta đi." Lưu Mục nói.

" Vậy cậu có bao nhiêu tiền?" Lư Hoài An hỏi.

Hàn Tư Hành nhún mày suy nghĩ tiền tiết kiệm của mình, cùng tiền học bổng mấy năm qua. " 6 vạn đủ không?"

Ba người Liễu, Lưu, Lư: "....."

Hàn Tư Hành nhìn thấy biểu tình bọn họ có gì đó không đúng, do dự hỏi: " Không đủ sao?"

Ba người không biết nói gì, quả thực là cười thần mã cũng không kịp....

Cuối cùng, vẫn là Lư Hoài An nhịn không được mà hỏi ra nghi vấn với đại gia: " Chẳng lẽ, cậu cưới ngựa cũng cần một đám tiên nữ đi theo phía sau à?"

Hàn Tư Hành không nghĩ ngợi liền gật đầu, " Đúng vậy."

"....."

Vậy làm đi.

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, sự kiện thư tình có hay không, vậy mọi người có đoán được kịch bản tiếp theo là gì không?

Sau đây sẽ là câu hỏi(đoán đúng có thưởng): Vì sao ngày xuất hiện bài đăng Hành Hành đã không xoá nó đi?

Đáp án chương sau sẽ công bố, ha ha ha!!

* Editor: Cảm thấy bé Hành đọc thư tình như thay lời muốn nói vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không phải người tốt

Edit: Timy

Sáng thứ bảy, Hàn Tư Hành đã chờ Kiều Trần ở dưới ký túc xá. Hai người cùng đi đến cửa Bắc đại học S, hiện tại hội trường câu lạc bộ leo núi đang kiểm kê nhân số.

Một lúc sau, mọi người đã tập trung đông đủ. Cả đoàn người xuất phát đi về phía núi Nguyên Sơn. Ngọn núi này cách đại học S không xa, từ cửa Bắc đi đến đó chỉ mất khoảng 20 phút.

Kiều Trần và Hàn Tư Hành đi ở phía sau đoàn người, vừa đi vừa nghe hội trường hướng dẫn các thành viên mới về địa hình của ngọn núi Nguyên Sơn.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, buổi sáng mùa thu ánh nắng chiếu vào người, quả thực rất ấm áp và thoải mái vô cùng.

Kiều Trần che miệng ngáp một cái, ánh nắng ấm hắt vào người, làm con buồn ngủ của cô lại xuất hiện, thân thể có chút uể oải.

"Được rồi! Chúng ta đến nơi rồi!" Vừa đi vừa nói chuyện bất tri bất giác bọn họ đã đi đến dưới chân núi. Hội trường nói rõ kế hoạch leo núi cùng với đoàn người một chút, sau đó bọn họ bắt đầu leo lên núi.

*

Kiều Trần đi theo sau đoàn người, đi qua một con đường lớn bằng phẳng, theo sau lại đi qua một đoạn đường bậc thềm nhỏ hẹp.

Núi Nguyên Sơn là địa điểm tham quan miễn phí, còn khá hoang sơ. Đường lên núi thì nhỏ hẹp, hai bên vách núi đá nhỏ nhô cao với những cành cây um tùm.

Kiều Trần không thể đuổi kịp đoàn người, cô đi chậm chậm, bước chân càng ngày càng nặng nề, tốc độ cũng giảm xuống.

Cô thở dốc dừng lại, đoàn người vẫn tiếp tục leo lên núi. Hàn Tư Hành cũng dừng bước, "Một sao?"

Kiều Trần lắc đầu, cảm thấy bản thân vẫn có thể đi tiếp, "Đi thôi."

Cô cắn răng, cố gắng quên đi cảm giác mệt mỏi của cơ thể, tiếp tục leo núi. Ánh mặt trời xuyên qua từng khe lá, làm cho đầu cô có chút choáng váng và hoa mắt.

Trên trán đã đổ một tầng mồ hôi, Kiều Trần đưa tay dè vào bụng dưới. Có hơi đau, còn có cảm giác khó chịu quen thuộc. Không thể nào....

Kiều Trần dừng lại, quan sát xung quanh. Đi qua một đoạn đường núi nhỏ hẹp, phía trước hẳn là nơi có các cửa hàng nhỏ bày bán. Bản thân có thể vào nhà vệ sinh xem xét....

"Đang tìm gì vậy?" Đột nhiên Hàn Tư Hành đi phía sau lên tiếng hỏi.

"Nhà vệ sinh."

Hàn Tư Hành nhìn cô chằm chằm, "Sắc mặt chị sao lại nhợt nhạt như vậy, không sao chứ?"

"Không sao đâu, không có chuyện gì đâu. Đi tới nơi đó sẽ ổn thôi." Kiều Trần liên tục lắc đầu, chỉ khu vực bán hàng đằng trước, thuận tay lau đi mồ hôi trên trán.

Hàn Tư Hành nghe xong trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên cậu đem balo của mình và Kiều Trần lên phía trước, tiến lên hai bước dừng trước mặt Kiều Trần, sau đó hơi khom lưng.

"Lên đi em công chị."

Kiều Trần sững sốt, xua tay, nhỏ giọng từ chối, "Không cần."

Hàn Tư Hành không để ý đến lời nói này của cô, vẫn duy trì tư thế khom lưng.

"Nhanh lên." Thấy cô vẫn không có hành động gì, cậu lại thúc giục.

Kiều Trần do dự, bản thân thực sự rất mệt, nhưng cứ để cậu công quả thực cũng không tốt lắm....

Núi Nguyên Sơn rất gần trường đại học, cho nên thứ bảy thường có rất nhiều sinh viên đi đến đây tham quan.

Trước mắt, có hai người khách du lịch đi phía trước, còn có vài đôi tình nhân, ánh mắt đều ghẹo nhìn hai người bọn họ.

Hàn Tư Hành quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt Kiều Trần không tốt lắm, trong lòng càng nôn nóng, lại thúc giục cô, "Leo lên đi! Không công thì bé nhé! Chị chọn một trong hai đi!"

Cậu nói xong liền đứng thẳng người lên muốn bế Kiều Trăn.

Kiều Trăn sợ đến mức vội vàng nói: "Chị chọn công! Em mau cúi người xuống đi!"

Hành Tư Hành hơi cong khoé mông, lại khom lưng. Ánh mắt dư quang, nhìn thấy người đứng phía sau cuối cùng cũng đã chịu leo lên lưng mình. Sau đó, cậu cảm thấy trên lưng có một thân thể mềm mại ấm áp, cánh tay trắng nõn do do dự dự ôm lấy cổ cậu.

Cậu lại mỉm cười, bàn tay gầy gao nắm lấy hai bắp chân cô, nhích người cô về phía trước. Bên cạnh có một anh chàng trẻ tuổi huyết sáo, "Có tiền đồ nha người anh em!"

Hàn Tư Hành không nói gì, ngược lại Kiều Trăn đang ở trên lưng lại ㄟ không được tự nhiên, căn bản sắc mặt nhợt nhạt trở nên đỏ bừng.

Cả người cô đều cứng đờ, thẳng lưng lên, không dám cử động lộn xộn.

Ở trên lưng Hàn Tư Hành, cô có thể cảm nhận được bờ vai dày rộng của cậu, lưng thì thẳng tắp, tuy gầy nhưng vòng eo lại rắn chắc.....

Thỉnh thoảng còn ngửi được hương vị thiếu niên trên người cậu, giống như ánh mặt trời sau cơn mưa, lại giống hương vị giọt sương ban mai trên đám cỏ xanh....

Cô chưa bao giờ có nhận thức rõ ràng như lúc này.... Thực sự Hàn Tư Hành đã trưởng thành.

Không còn là cậu bé nhỏ yếu đuối cần cô bảo vệ nữa, cánh tay cậu thực rắn chắc, giống như một người đàn ông chân chính. Ví như hiện tại, cậu chống cô trên lưng đi trên đường núi vô cùng vững vàng....

Trong lúc miên man suy nghĩ, khu vực buôn bán đã cách không xa nữa. Hàn Tư Hành dừng bước, cúi người đặt Kiều Trăn xuống.

"Đi đi."

Kiều Trăn luống cuống tay chân, bởi vì cậu đã dừng trước cửa nhà vệ sinh.

Kiều Trăn ㄟ, không kịp nói cái gì, đã lấy balo của mình chạy vào bên trong.

Trong lòng thầm cầu nguyện đi mụ đừng đến, khi cô cẩn thận cởi quần ra nhìn thấy, nội tâm cũng lạnh đi một nửa.

Bây, bây giờ phải làm sao?

Chờ cô sửa soạn bản thân thật tốt đi ra ngoài, đôi mắt Hàn Tư Hành loé sáng.

"Em còn tưởng chị ngắt xiu bên trong đấy."

"Thật ra...." Kiều Trăn mở balo tìm kiếm gần nửa ngày mới tìm thấy một miếng băng vệ sinh, trên quần đã dính máu. Nhưng cũng may, cô mặc quần đen cho nên không thể nhìn thấy.

"Cái gì?"

"Không có việc gì, đi thôi." Kiều Trăn thờ dãi. Phải nhanh leo lên đỉnh núi thôi, cô không muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Ai ngờ cô vừa bước được vài bước, liền cảm thấy choáng váng, trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

*

Lúc Kiều Trăn tỉnh lại, liền nhìn thấy một đôi mắt nôn nóng và quan tâm đang nhìn vào mình.

"Tư Hành?" Kiều Trăn lên tiếng, cô phát hiện dưới thân mình có một cái áo khoác màu đen, tay phải còn đang truyền nước biển.

"Đây là bệnh viện." Hàn Tư Hành thấy cô đã tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

Kiều Trăn chớp chớp mắt, có chút mê mang.

"Chị bị tụt huyết áp dẫn đến ngất xỉu, làm em sợ muốn chết." Hàn Tư Hành thấp giọng giải thích. Tuy thời điểm cô ngất xỉu cậu đã đoán ra nguyên nhân do tụt huyết áp, nhưng vẫn lo cậu sợ chết khiếp.

Mọi chuyện vốn là thế này. Buổi sáng hôm nay sau khi rời khỏi phòng, cô không ăn sáng, hơn nữa đi mụ lại đến mà cô thì vận động quá nhiều, mới dẫn đến việc tụt huyết áp.

"Em đưa chị đến đây sao?" Kiều Trăn xóc chân ngồi dậy.

"Ừ." Hàn Tư Hành lên tiếng.

Kiều Trăn nhìn thấy phía dưới thân mình có cái áo khoác màu đen theo bản năng muốn rút nó ra.

"Đừng cử động!" Đột nhiên Hàn Tư Hành dè tay trái cô lại, "Không tiện đâu."

Bỗng nhiên Kiều Trăn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nháy mắt liền đỏ mặt. Hẹn không thể tìm cái lỗ nào chui vào.

"Em, đây là áo của em...." Cô lắp bắp chỉ vào cái áo khoác màu đen này mà nói.

"Ừ."

"Xin, xin lỗi nha. Để chị đem về giặt sạch." Cô vô cùng ngượng ngùng.

"Có gì đâu, em không ngại." Hàn Tư Hành cười nhẹ nói.

"....."

"Đúng rồi, em có mua cho chị thứ ấy, chị nhìn xem có phải loại chị thường dùng không." Hàn Tư Hành chỉ cái bao nilon đen đặt trên ghế.

Kiều Trần tuy tiện mở ra, cư nhiên lại là loại băng vệ sinh mình thường dùng.

"Sao em lại biết chị dùng loại này?" Cô thuận miệng hỏi.

"Từng thấy qua ở nhà chị." Hàn Tư Hành không chút để ý nói ra.

Mọi chuyện liên quan đến Kiều Trần, tất nhiên cậu luôn biết rõ.

"Hả....." Nhất thời Kiều Trần không biết nên trả lời như thế nào, "Vậy cảm ơn em nha."

"Vì sao chỉ nói cảm ơn em? Em muốn dùng hành động thực tế để cảm ơn."

"Chị mời em ăn cơm được không?" Kiều Trần nhú mày, suy nghĩ lời nói này có ý nghĩa gì.

"Được thôi." Hàn Tư Hành lập tức đồng ý, "Nhưng em muốn thời gian và địa điểm do chính mình tự quyết định."

"Có thể."

"Vậy buổi tối ngày sinh nhật của chị nhé." Hàn Tư Hành nhanh lên tiếng, "Em đã chọn ngày đó rồi đấy, chị không được phép nhận lời mời của người khác nữa nha."

Kiều Trần vừa định đồng ý, điện thoại của cô lại vang lên, là Chương Du nhắn tin.

[Học trưởng Chương Du: Tối nay có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?]

Kiều Trần không trả lời, tắt màn hình điện thoại. Trong phòng đột nhiên lại trở nên yên lặng đến đáng sợ.

Kiều Trần có thể cảm nhận được khí thế của người đứng bên cạnh càng ngày càng thấp, cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Hàn Tư Hành, bên trong giống như bị mây mù che phủ.

Một lúc sau, đột nhiên Hàn Tư Hành lại lên tiếng, thanh âm trầm xuống, "Tại sao không trả lời tin nhắn?"

Kiều Trần trầm mặc.

"Chị vẫn còn liên lạc với anh ta." Cậu khẳng định nói, "Những lời ngày đó em nói với chị căn bản chị không để tâm."

"Tư Hành." Kiều Trần nhú mày, "Em vì điều gì mà nghĩ anh ta bởi vì bề ngoài của chị..... Nhưng anh ta như vậy, cũng rất bình thường mà. Chẳng phải có rất nhiều nữ sinh viết thư tình cho em đều nói nhất kiến chung tình với em, không phải bọn họ cũng vì vẻ bề ngoài sao?"

Giọng nói Kiều Trần có chút ôn hoà, nỗ lực giảng đạo lý cho cậu hiểu, "Người với người, ngay từ đầu luôn xem trọng vẻ bề ngoài. Phải bên nhau một thời gian dài mới biết được phẩm chất của người ta. Em xem, em bề ngoài lạnh lùng như băng, nhưng tiếp xúc lâu ngày chị biết em là một người lương thiện, biết yêu thương và giúp đỡ mọi người..."

"Em lương thiện? Biết yêu thương?" Hàn Tư Hành đánh gãy lời nói của Kiều Trần, lại nghe thấy tiếng cười có chút châm biếm vang lên, "Từ khi nào chị nhìn ra vậy?"

"Hả....." Kiều Trần nỗ lực cổ vũ chính mình thoát nhìn càng thêm thành khẩn, "Lúc em công chị lên núi, lúc chị ngắt xiù còn đưa chị đến bệnh viện..... Trước kia, chúng ta còn cùng nhau giúp một bạn nhỏ đi tìm mẹ....."

Bọn họ còn vào viện dưỡng lão thăm các cụ già, còn cho mèo hoang trong tiểu khu ăn, vào mùa đông còn mua hoa giúp bà cụ.....

"Bởi vì những chuyện này sao?" Trên mặt Hàn Tư Hành toàn là ý cười châm chọc, "Vậy chị có biết không? Mỗi lần đi cùng chị, thời điểm nhìn thấy chị cho tiền những kẻ ăn xin ven đường, em rất muốn ngăn cản chị."

"Cái gì?" Kiều Trần mở to mắt vì kinh ngạc.

"Giúp bạn nhỏ tìm mẹ sao? Nó có tìm được mẹ hay không có liên quan gì đến em? Bản thân em chẳng khác gì một đứa cô nhi, chị còn trông mong em có tâm tình đi quan tâm người khác à?"

"Kẻ ăn xin ven đường, chó mèo hoang, các cụ già ở viện dưỡng lão, trẻ em đi lạc..... Tất cả mọi chuyện em không hề để ý hay quan tâm đâu! Bọn họ sống chết thế nào cũng không liên quan đến em! Chị quan tâm bọn họ, là do chị lương thiện! Còn em..."

Hàn Tư Hành nói đến đây, khoé mắt lại phấp hồng, cảm xúc dần dần mất khống chế, "Em và chị cùng nhau làm những việc đó, chỉ vì em muốn làm chị vui vẻ!"

Trước nay cậu không phải là loại người tốt tính, chỉ là khi đứng trước mặt cô, cậu đã che giấu đi một mặt tàn khốc lạnh nhạt của mình mà thôi.

—————-//—————-//—————-

* Tác giả có lời muốn nói: Nào nào, công bố đáp án chương trước thôi.

Vì sao bài đăng lần trước không bị xoá đi?

- Bởi vì buồn bực. Hành Hành khi tra xét IP đã từng hy vọng, 0,1 % trong đám người bình luận đó không biết có Trần Trần hay không.

Ha ha ha, đương nhiên là không có nha.

Chương sau tôi định viết một đoạn nhỏ giải thích cốt truyện (chỉ là không viết, để xem tâm tình nào.) ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyền riêng tư

"Như vậy, chị còn cảm thấy em lương thiện, biết yêu thương nữa không?" Hàn Tư Hành nở một nụ cười khổ.

"Tư Hành....." Kiều Trần nắm chặt cái áo khoác dưới thân mình, nhất thời nghẹn lời.

"Chị nghỉ ngơi đi, em đi gọi bác sĩ." Đột nhiên Hàn Tư Hành đứng lên rồi đi.

Kiều Trần nhìn bóng dáng cậu, nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

Tại sao chủ đề lại chuyển biến thành như vậy.....

Bác sĩ bước vào phòng, Hàn Tư Hành lại trở nên trầm mặc. Cậu ngồi bên cạnh, yên lặng chờ bác sĩ rút kim tiêm ra, lại chờ Kiều Trần vào nhà vệ sinh sửa soạn lại bản thân.

Sau khi Kiều Trần bước ra, cậu đem áo khoác của mình khoác lên người cô.

Kiều Trần có chút không tự nhiên muốn cởi áo khoác của cậu ra, cậu liền ngăn cản.

"Đừng cởi ra." Thanh âm có chút tức giận, "Chị buộc áo vào eo đi, dùng nó che lại."

"Cảm, cảm ơn." Kiều Trần nói xong, cả hai lại lâm vào tình thế trầm mặc.

Suốt đoạn đường về ký túc xá không ai nói chuyện với ai, đột nhiên Hàn Tư Hành đưa tay vén những sợi tóc của cô ra sau lỗ tai, cũng làm lộ ra lỗ tai trắng nõn.

Kiều Trần lâm vào trạng thái ngây ngốc, bị hành động này của cậu dọa sợ đến mức run rẩy.

"Đừng sợ." Cậu níu non bên tai cô, giống như những lời nói thân mật của cặp đôi yêu nhau, "Cho dù em đối với người khác như thế nào. Nhưng đối với chị, em vẫn luôn thật lòng."

"Tư Hành...."

"Đi lên đi." Hàn Tư Hành thấp giọng nói, "Còn nữa, đừng quên chuyện đã đồng ý với em."

*

Khi Kiều Trần trở về phòng, trong đầu vẫn hỗn loạn. Lời nói của Hàn Tư Hành đã khiến cho cô chấn động mạnh. Vì muốn làm mình vui sao?

Cô lấy điện thoại ra, lại nhìn thấy tin nhắn thứ hai của Chương Du.

[Học trưởng Chương Du: Anh có chuyện muốn nói với em.]

Chương Du cho rằng Kiều Trần cũng có ý với mình. Dù sao trước kia bọn họ cũng từng thường xuyên nhắn tin Wechat với nhau, nhưng mối quan hệ vẫn không có chút tiến triển nào.

Có đôi lần anh ta muốn gọi video trò chuyện với cô, nhưng cô luôn bận việc, cho nên không thể bắt máy.

Trong lòng Chương Du có chút nôn nóng, nhưng chuyện anh ta lo lắng nhất chính là cái cậu tân sinh viên Hàn Tư Hành kia.

Đàn ông luôn hiểu tâm lý của đàn ông nhất, Hàn Tư Hành đối với Kiều Trần, khẳng định không phải chỉ là thái độ của một người hàng xóm....

Anh ta biết, sinh nhật của Kiều Trần sắp đến. Vì vậy anh ta muốn ngày sinh nhật đó sẽ tỏ tình với cô, tiên hạ thủ vi cường.

Tối hôm nay, anh ta muốn thăm dò thái độ của Kiều Trần. Nhắn tin thứ hai không bao lâu, Kiều Trần đã trả lời.

[Kiều Trần: Xin lỗi nha học trưởng, tối nay em có chút chuyện.]

Chuong Du thất vọng khi nhìn thấy tin nhắn này của Kiều Trần.

[Kiều Trần: Ngày mai có được không?]

Chuong Du nhanh trả lời một từ được. Anh ta đẩy gọng kính lên, tắt màn hình điện thoại.

Sau khi Kiều Trần trả lời tin nhắn của Chuong Du, cô nhanh chóng đem áo khoác của Hàn Tư Hành đi giặt.

Thời điểm Ninh Ngữ Mông trở về phòng, Kiều Trần đang phơi quần áo ở ngoài ban công.

" Cái áo này ở đâu ra vậy?" Ninh Ngữ Mông tò mò nhìn áo khoác, "Đây là chuyện gì!"

" Không có chuyện gì cả." Kiều Trần phơi xong quần áo, liền cầm thau đi vào phòng.

" Rõ ràng đây là áo khoác của nam mà!" Ninh Ngữ Mông vẫn nhìn ra được điểm đó, " Có phải của học trưởng Chuong Du của chúng ta không?" Nụ cười của cô không có ý tốt.

" Không phải, là của Hàn Tư Hành." Kiều Trần đem mọi việc trải qua ngày hôm nay kể ra.

" Nói như vậy, Hàn Tư Hành đối xử với cậu cũng khá tốt." Ninh Ngữ Mông gật đầu, " Có thanh mai trúc mã kiêm luôn hàng xóm quạ là có khác nha!"

" Lúc em ấy sinh hoạt trong câu lạc bộ của các cậu...." Kiều Trần do dự lên tiếng, " Đối với các cộng sự có tốt không?"

Ninh Ngữ Mông suy nghĩ rồi lên tiếng, " Có cái gì mà tốt hay không, thái độ lúc nào cũng như vậy nè. Chính là khuôn mặt luôn lạnh như băng."

" Có một lần, tớ nhờ cậu ta đưa một nữ sinh trở về ký túc xá, dù sao hai người cũng về cùng đường. Cậu có biết kết quả cậu ta nói gì không?"

" Nói cái gì?"

" Đầu phải là chuyện của tôi." Ninh Ngữ Mông bắt chước lại giọng điệu của Hàn Tư Hành, quả thực giống đến mười phần.

Kiều Trần nhìn Ninh Ngữ Mông cố gắng ngẩng cao đầu, thể hiện bộ dạng lạnh lùng nhện không được liền cười thành tiếng, sau đó lại lăm vào trầm tư. Cô nghĩ, có lẽ cô nên nói chuyện rõ ràng với Hàn Tư Hành.

*

Buổi tối, câu lạc bộ báo chí《tin tức S》có một số việc, cho nên Kiều Trần phải ở lại một lúc mới có thể đi đến sân thể dục.

Dưới ánh trăng sáng, cô nhìn thấy trước lối vào sân thể dục có một thân ảnh cao ngạo, đứng trong bóng đêm nhìn có chút hiu quạnh.

Người nọ quay lưng về phía cô, không biết đang nhìn ngắm thứ gì. Cô tiến nhanh về phía trước, dịu dàng gọi một tiếng: " Tư Hành."

Hàn Tư Hành quay đầu lại, thấp giọng nói: " Em còn cho rằng chị sẽ không đến."

" Chị có nhắn tin Wechat cho em nha, em không nhìn thấy sao?"

Hàn Tư Hành lắc đầu.

" Hôm nay không tập chạy bộ, chúng ta đi dạo một chút đi." Kiều Trần lên tiếng đề nghị, cô muốn tâm sự với cậu một vài chuyện.

" Ừ." Hàn Tư Hành gật đầu.

Hai người đi tản bộ dọc con đường trong sân thể dục, Kiều Trần do dự không biết nên mở miệng nói như thế nào.

" Chị và anh ta đã đi ăn cùng nhau sao?" Hàn Tư Hành thấy cô không nói gì, đành phải lên tiếng trước.

" Không có. Hôm nay có chút việc, nên đã hẹn ngày mai."

Trong mắt Hàn Tư Hành vừa sáng lên một ngọn lửa nhỏ nháy mắt lại bị dập tắt.

" Vẫn muốn cùng nhau đi ăn hả...." Cậu lẩm bẩm nói, " Đây chẳng phải muốn ép em ra tay sao?"

" Em nói cái gì vậy?" Thanh âm của cậu quá nhỏ, Kiều Trần không thể nghe rõ.

" Nếu anh ta tỏ tình với chị, chị sẽ đồng ý lời tỏ tình đó hả?" Đột nhiên Hàn Tư Hành lên tiếng hỏi.

Kiều Trần ngẩng đầu, chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của cậu đang nhìn mình chằm chằm, sắc mặt có chút khấn trương.

Cô lại cúi đầu, ăn ngay nói thật: " Chị không biết...."

Cô cũng có chút cảm mến Chuong Du, nhưng chưa đến mức độ yêu thích. Cô không biết người khác như thế nào, nhưng đối với cách nghĩ của cô, khoảng cách từ cảm mến đi đến tình yêu vẫn còn khá xa.

Bởi vì cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được chuyện mình và Chuong Du nắm tay nhau, thậm chí là hôn môi....

Nghĩ đến những chuyện tình nhân thường làm với nhau, cô liền cảm thấy rung mình, thậm chí còn nổi da gà. Đôi khi cô từng có suy nghĩ, phải chăng bản thân mình không thích hợp với chuyện yêu đương.

Hàn Tư Hành "À" một tiếng không nói gì nữa. Ngày hôm qua, sau khi cậu nói những lời đó, mối quan hệ của bọn họ bắt đầu có chút kỳ quái.

Kiều Trần nhẹ giọng nói, "Tư Hành, những lời nói hôm qua của em..."

Hàn Tư Hành chuyển ánh mắt nhìn vào cô, cười tự giễu, "Thế nào? Cảm thấy suy nghĩ của em thật xấu xa và đáng sợ sao?"

Kiều Trần lắc đầu.

Hàn Tư Hành không để ý phản ứng của cô, tiếp tục nói: "Nhưng em chính là loại người người như vậy. Em máu lạnh, bạc tình, đối với sự bất hạnh của người khác không có chút đồng cảm nào. Chưa bao giờ là người nhiệt tình, hay lương thiện như chị từng nghĩ...."

"Em nghe chị nói đấy!" Nhìn thấy Hàn Tư Hành vẫn cứ lải nhải, Kiều Trần nhìn không được liền nắm lấy cánh tay cậu.

"Kỳ thật chị cũng không có lý tưởng gì vĩ đại. Có đôi khi trên đường bắt gặp người cần giúp đỡ thuận tay giúp mà thôi. Đem qua chị đã cẩn thận suy nghĩ, nếu chị muốn giúp đỡ ai đó, đương nhiên cũng không thể bắt em phải làm giống chị."

"Chị sẽ không vì chuyện này mà có cái nhìn khác về em, em cũng không cần làm như vậy để khiến chị vui vẻ...."

Kiều Trần một hơi nói hết những lời mình muốn nói, rồi yên lặng nhìn Hàn Tư Hành.

"Tuy rằng chị cũng hy vọng em có thể gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, hay thích giúp đỡ mọi người. Nhưng chị không có tư cách yêu cầu em phải làm như vậy. Em cứ làm theo cách nghĩ của mình là tốt rồi."

"Trần Trần...." Hàn Tư Hành kinh ngạc nhìn cô, không nghĩ đến việc cô sẽ nói những lời nói này.

Sau một lúc trầm mặc, đột nhiên cậu lại thay đổi đề tài.

"Em cho chị xem thứ này." Cậu lấy điện thoại ra, mở một tệp văn bản lên.

"Cái gì vậy?" Kiều Trần tò mò nhận lấy điện thoại, lại xem nội dung bên trong, đột nhiên đồng tử cô co rút lại.

"Đây là...." Cô nhíu mày, không thể tin hỏi, "Đây là lịch sử tin nhắn của học trưởng Chương Du sao?"

Hàn Tư Hành khẽ gật đầu.

"Em hack máy tính của anh ta?" Kiều Trần lui về sau vài bước, kinh hoàng mà nâng cao giọng.

"Ừ." Hàn Tư Hành không chút để ý chuyện này rồi nhún vai, "Không muốn xem sao?"

Kiều Trần lắc đầu, "Sao em lại có thể lén lấy cấp lịch sử tin nhắn của anh ta?!"

"Không hack làm sao biết được trong đầu anh ta nghĩ như thế nào? Chuyện em nói với chị, chị căn bản không để trong lòng, buộc lòng em phải cho chị tự mình nhìn thấy."

Vừa rồi Kiều Trần cũng vô tình nhìn thấy một ít nội dung bên trong, nhưng đó không phải là trọng điểm.

"Em có biết không, hành vi này của em chính là xâm phạm quyền riêng tư của người khác? Em không sợ anh ta phát hiện ra à?" Rốt cuộc cậu có biết hành vi này của mình có bao nhiêu nguy hiểm không?

"Chị không nói, tất nhiên anh ta sẽ không biết." Hàn Tư Hành nhấp môi, quật cường nói.

"Thực sự chị không muốn xem sao? Em phải tốn ít công phu mới lấy được đấy. Từ lúc ban đầu, anh ta đã vừa nhắn tin trò chuyện cùng chị lại vừa nhắn tin dây dưa không rõ với một người con gái khác...."

"Đủ rồi, em đừng nói nữa!" Kiều Trần cắt ngang lời cậu, hơi thờ ơ vì cảm xúc kích động mà trở nên nặng nề.

"Em không thể chỉ vì bản thân muốn biết liền lén lấy cấp lịch sử trò chuyện của người khác như vậy!" Kiều Trần cảm thấy đây là vấn đề nguyên tắc, "Nếu để anh ta phát hiện, anh ta có thể truy cứu trách nhiệm hình sự với em."

"Vậy chị muốn đi nói cho anh ta biết sao?" So với sự kích động của Kiều Trần, thoạt nhìn Hàn Tư Hành bình tĩnh hơn nhiều, cậu nhàn nhạt hỏi một câu.

"Chị sẽ không nói cho anh ta biết."

"Vậy chị không vui cái gì?" Hàn Tư Hành khó hiểu hỏi, "Đây chỉ một chuyện nhỏ, vì sao chị lại tức giận với em?"

Kiều Trần cảm thấy cả hai bất đồng quan điểm khá nghiêm trọng.

"Đây không phải là chuyện nhỏ!" Kiều Trần giận đến đỏ mặt, "Em không muốn làm chuyện tốt cũng không sao cả, nhưng em không thể làm chuyện xấu nha!"

Cô không muốn về sau trong danh sách tội phạm công nghệ cao có tên của Hàn Tư Hành.

" Nhưng em đã làm gì đâu, vậy phải làm gì bây giờ?" Hàn Tư Hành tỏ thái độ không sao cả, lại lên tiếng khiêu khích Kiều Trăn.

" Em phải đảm bảo từ nay về sau không làm những chuyện như vậy nữa, chuyện lần này chúng ta coi như chưa từng xảy ra." Kiều Trăn đưa điện thoại lại cho cậu, " Mau xoá chúng đi."

Hàn Tư Hành trầm mặc thật lâu, sau đó lại lên tiếng, giọng nói vô cùng trầm thấp: " Nếu..... muốn em đảm bảo chuyện này?"

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kiều Trăn, ánh mắt cậu trở nên nặng nề, ngữ khí có vài phần nghiêm ngặt, " Trăn Trăn, chị hy vọng em trở thành người tốt, là phải trả một cái giá rất lớn."

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tra nam

Edit: Timy

" Cái, cái gì trả giá lớn?" Kiều Trăn bị lời nói của cậu hù dọa đến mức nói cũng lắp bắp.

" Cái giá lớn chính là chị lúc nào cũng phải ở cạnh bên em nhắc nhở em. Nếu chị mặc kệ em, em không biết bản thân mình sẽ gây ra chuyện gì nữa đâu." Thanh âm Hàn Tư Hành càng ngày càng nhỏ, gần như thì thầm.

Nếu có chị bên cạnh, em nguyện ý vì chị mà đổi với cái thế giới này lương thiện một chút. Nhưng nếu chị không cần em.....

Hàn Tư Hành chớp đôi mắt, nỗ lực đè nén loại suy nghĩ này.

Không, không có khả năng xảy ra. Cô chỉ có thể thuộc về mỗi mình cậu mà thôi. Cậu sẽ không cho phép cô có cơ hội từ bỏ mình.

Kiều Trăn cắn môi, đối với lời nói này của cậu có chút không hiểu rõ.

" Hiện giờ chị đang nhắc nhở em mà." Kiều Trăn nhú mày, oán giận nói: " Nhưng em lại không nghe lời chị."

" Em nghe mà." Cậu giơ tay vuốt nhẹ chân mày cô, nhưng cô lại tránh né, cánh tay cậu dừng giữa không trung.

" Vậy em xoá lịch sử trò chuyện ấy đi."

" Không thể xoá."

"....."

" Há?" Kiều Trăn ngẩng đầu nhìn cậu, không phải nói sẽ nghe lời cô sao.

" Được rồi."

Kiều Trăn vừa lòng.

" Chị nói xong chưa?" Hàn Tư Hành nhìn thấy sắc mặt cô đã tốt hơn nhiều, liền hỏi.

" Rồi." Bọn họ đã đi vài vòng bên trong sân thể dục, cũng phải về thôi, " Chúng ta trở về đi."

" Nhưng em còn chưa nói xong."

" Em nói đi."

" Anh ta một chân đạp hai thuyền, chị vẫn muốn đi dùng bữa với anh ta sao?" Chuyện Hàn Tư Hành chú ý nhất vẫn là cái tên Chương Du kia.

Bước chân Kiều Trăn chợt dừng lại, " Chị sẽ suy nghĩ lại."

*

Buổi tối hôm sau, Chương Du hẹn Kiều Trăn dùng bữa ở một cửa hàng chuyên về món Tây bên ngoài trường học.

Kiều Trăn đã suy xét vài lần, vẫn quyết định chọn địa điểm trong trường học.

Trong lúc dùng cơm, Chương Du vẫn thể hiện đáng vẻ nho nhã lễ độ, anh ta dẫn dắt đề tài rất tốt, không quá nhàm chán cũng không quá mức nhiệt tình, cho nên Kiều Trăn không cảm thấy ngượng ngùng.

Sau khi dùng bữa xong, Chương Du hỏi Kiều Trăn có phải sắp đến sinh nhật của cô rồi không.

Kiều Trăn gật đầu, " Làm sao anh biết được vậy?"

" Anh nhìn thấy ngày sinh của em trong tư liệu của hội học sinh." Chương Du mỉm cười, " Không sao chứ."

Kiều Trần lắc đầu.

" Vào ngày sinh nhật của em, chúng ta có thể cùng nhau dùng một bữa cơm không?" Chương Du lập tức lên tiếng mời.

Hôm nay Kiều Trần mặc một bộ váy dài liền thân màu vàng nhạt, khoác bên ngoài là chiếc áo len màu nâu, tóc đen buông xoã sau lưng, thoát nhìn đáng vẻ dịu dàng lại hiền thực, rất thích hợp trở thành bạn gái.

Trải qua một ngày âm thầm quan sát, Chương Du cảm thấy Kiều Trần khá xinh đẹp. Hai người ở cùng nhau cũng khá hoà hợp. Anh ta nghĩ đã đến lúc hành động.

Nào ngờ Kiều Trần lại lên tiếng xin lỗi và lắc đầu, " Thật ngại quá, ngày đó em bận rồi. Không thể đi ăn với anh."

Chương Du có chút thất vọng gật đầu, tiếc nuối không thôi, " Không sao đâu."

Kiều Trần cũng không muốn hỏi anh ta về chuyện tin nhắn, thứ nhất là không tiện mở miệng, thứ hai cô cảm thấy chuyện đó chẳng có gì quan trọng.

Hôm nay là lần đầu tiên cô và Chương Du hẹn riêng với nhau, đột nhiên cô phát hiện ra một việc, bản thân mình đối với anh ta không hề có loại cảm xúc trái tim loạn nhịp.

Suốt cả bữa ăn, tâm cô tĩnh lặng như nước, chỉ giống như bạn bè cũ trò chuyện với nhau.

Có lẽ, ngày hôm qua cô vô tình nhìn thấy cái lịch sử tin nhắn kia, cô đã tin vào lời nói của Hàn Tư Hành.

*

Dùng bữa xong, Chương Du đưa Kiều Trần trở về ký túc xá. Sau đó nói lời tạm biệt, thời điểm Kiều Trần xoay người muốn đi lên lầu đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Người nọ mặc một cái áo hoodie xanh dương đậm, còn trùm mũ lên đầu, đứng gần khu để xe đạp của ký túc xá, bắt chéo chân ngồi trên yên xe, thực giống dáng vẻ của một vận động viên trẻ tuổi.

Thấy Kiều Trần dừng bước, Hàn Tư Hành cũng không có hành động gì, chỉ yên lặng nhìn cô.

Kiều Trần nhìn thấy Chương Du đã đi khá xa, cô liền quay đầu nhìn về phía Hàn Tư Hành.

" Em ngồi lên xe đạp của người khác làm gì?" Bộ dạng thật lười biếng.

" Chờ chị." Cậu nhẹ nhàng nhả ra hai chữ.

" Có chuyện gì sao?" Kiều Trần tốt tính hỏi lại.

" Không có chuyện gì." Hàn Tư Hành lắc đầu, " Chỉ là muốn chờ xem bao giờ chị mới chịu trở về."

Cậu nhận được tin nhắn Wechat của Kiều Trần báo rằng buổi tối hôm nay không tập chạy bộ, cho rằng cô sẽ rời khỏi trường đi hẹn hò đến khuya mới trở về. Vì thế cậu quyết định chạy đến đây chờ cô, đợi tầm khoảng hai tiếng mới thấy cô trở về.

" Vậy....." Kiều Trần thăm quan sát về mặt của cậu, thăm dò hỏi: " Chị lên trước nhé?"

" Ừ." Hàn Tư Hành gật đầu.

" Chị có đồng ý vào ngày sinh nhật đi cùng anh ta không đấy?" Cậu không yên tâm hỏi.

Kiều Trần lắc đầu, " Chị đã hẹn với em, làm sao có thể...."

Đột nhiên cô dừng lại, " Tại sao em lại biết anh ta hẹn chị?"

" Trong lịch sử tin nhắn đấy." Hàn Tư Hành đứng thẳng người lên, nháy mắt đã cao hơn Kiều Trần một cái đầu, " Anh ta nói, muốn vào ngày đó sẽ tỏ tình với chị, còn nói tán tỉnh loại người như chị đối với anh ta không có gì khó khăn....."

" Đừng nói nữa." Sắc mặt Kiều Trần càng ngày càng trở nên khó coi, " Chuyện chị đồng ý với em chị sẽ làm được, em cũng nên nhớ rõ em đã đồng ý với chị chuyện gì. Về sau đừng nhắc đến chuyện này nữa, để tránh người khác nghe thấy. Biết không?"

Hàn Tư Hành gật đầu đáp ứng.

*

Buổi tối trước ngày sinh nhật, thời điểm Kiều Trần vừa quay về phòng, đã bị Ninh Ngữ Mông gọi lại.

" Trần Trần, mau xem này! Có tin chấn động!"

" Lại phát sinh chuyện gì nữa?" Kiều Trần không quan tâm mà bước qua, căn bản cho rằng chỉ là một tin tức bát quái nào đó, thời điểm nhìn thấy bức ảnh trên màn hình máy tính cô mờ to đôi mắt.

" Đây là ai? Là minh tinh nào sao?" Cô nhú mày.

Trên màn hình chính là một bức ảnh giường chiếu. Trong ảnh mặt của cô gái đã bị làm mờ, nhưng nửa bên mặt của người đàn ông kia lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhìn đáng vẻ trong ảnh chụp chắc hẳn do cô gái kia chụp lên. Kiều Trần cho rằng đây chỉ là hình ảnh giường chiếu bị lộ ra ngoài của một nam minh tinh nào đó.

"Không phải là nam minh tinh đâu!" Trong mắt Ninh Ngữ Mông loé sáng còn mang theo vài phần hồng hót.

"Là nam sinh trong trường chúng ta." Lục Đan Ngưng ngồi bên cạnh nói một câu.

"À." Kiều Trần kinh ngạc thờ mẫn, lúc này mới phát hiện bức ảnh được một tài khoản nặc danh đăng lên trên diễn đàn.

"Có người trong diễn đàn đăng tin hot, nói có một nam sinh trong trường chúng ta lừa tình lừa tiền!" Ninh Ngữ Mông nâng giọng lên nói thao thao bất tuyệt, "Người nam sinh này quen với cô gái kia một năm, đã bỏn rút cô ta vài vạn. Hiện giờ bên nam muốn chia tay, bên nữ vì quá bức xúc liền đăng bài viết này. Nói rằng bạn trai cũ vì tiền mới ở bên cạnh mình, bây giờ lại xem trọng một bạn học nữ khác, cho nên muốn cắt đứt quan hệ với mình không còn tình nghĩa gì nữa."

"Người nam sinh này...." Kiều Trần nhú mày.

"Cậu cũng cảm thấy quen mắt phải không?" Ninh Ngữ Mông nhìn thấu điều này, nhỏ giọng nói, "Có người trên diễn đàn nói anh ta được gọi là học trưởng Du."

Kiều Trần cau mày, không nói lời nào nhìn nội dung của bài viết trên diễn đàn.

Căn cứ theo như miêu tả của chủ bài đăng, bạn trai cũ của cô là sinh viên năm ba, lại là cán bộ trong hội học sinh, diện mạo cũng khá đẹp trai. Mỗi lần hẹn hò, đa phần đều do chủ bài đăng chi tiền. Bạn trai cũ có tính ham hư vinh, thích mua quần áo cùng giày dép phải là đồ hiệu, đa phần đều do chủ bài đăng bỏ tiền ra mua.

Bạn trai cũ của cô chi tiêu cũng khá sòng phẳng, anh ta thường xuyên bảo chờ sau khi tốt nghiệp sẽ đi kiếm việc làm. Với năng lực và bằng cấp của mình, tìm công việc với mức lương cao là không thành vấn đề. Chủ bài đăng cũng tin tưởng vào bạn trai mình, cho nên mới chi tiền hào phóng như vậy.

Nhưng khoảng thời gian trước, đột nhiên anh ta đề nghị chia tay. Tất nhiên chủ bài đăng không muốn, níu kéo cũng không có kết quả gì, vì thế chủ bài đăng yêu cầu anh ta bồi thường tổn thất kinh tế của mình. Nhưng anh ta không chấp nhận. Hai người đã tranh cãi với nhau một trận.

Sau khi chia tay, chủ bài đăng nhiều lần tìm anh ta thảo luận vấn đề này, đều bị anh ta từ chối, vì thế đành phải đem mọi chuyện ra trước ánh sáng, đăng bài lên diễn đàn của trường.

Chủ bài đăng còn đăng lên một vài tấm ảnh về lịch sử trò chuyện của bọn họ. Chủ bài đăng còn uy hiếp, nếu không trả tiền, cô sẽ tung lên nhiều bức ảnh khác nữa.

Chỉ trong vài giờ, bài viết này đã thành tin hot, có người bình luận cảm thấy cảm phần thay cho chủ bài đăng, cũng có người nghi ngờ chuyện này là giả, còn có người cảm khái thói đời ngày nay.....

Bởi vì chủ bài đăng chỉ để lộ ảnh chụp một bên mặt của bạn trai cũ, rất nhiều người bắt đầu điều tra xem người trong ảnh có phải là sinh viên đại học S hay không.

Về phương diện này, theo như lời Ninh Ngữ Mông nói, mọi người đều chỉ mũi dùi về Chương Du.

Bức ảnh kia xét về góc độ chụp, cũng không thể nhìn rõ mặt người đó. Bất quá chỉ là một bên mặt của một người con trai trẻ tuổi mà thôi, nhưng nếu nhìn kỹ cũng có vài phần giống Chương Du.

Trong trường học Chương Du cũng không mấy nổi tiếng, nhưng sinh viên trong trường có khá nhiều người quen biết với anh ta.

Những bình luận đầu tiên có người ám chỉ là anh ta, sau đó một vài cá nhân trả lời quả thực nhìn rất giống.

Kiều Trần trầm mặc một lúc, ánh mắt nhìn về phía bạn cùng phòng: "Tớ cảm thấy chắc không phải là anh ta đâu."

"Tớ cũng nghĩ học trưởng Chương Du không phải là loại người như vậy." Ninh Ngữ Mông tán đồng, "Nhưng người trong ảnh khá giống anh ta."

"Không thể trông mặt mà bắt hình dong. Dù sao tớ cũng vẫn giữ nguyên ý kiến của mình." Lục Đan Ngưng cảm thấy hai người bọn họ quá đơn thuần.

"Không thì Trần Trần cậu thử hỏi anh ta một chút xem?" Thu Yến lên tiếng đề nghị.

"Không được. Nếu quả thực là anh ta, thì anh ta khẳng định sẽ không thừa nhận đâu. Hỏi anh ta cũng không có ý nghĩa gì." Lục Đan Ngưng lắc đầu.

Thời điểm bọn họ miệng năm miệng mười thảo luận với nhau, điện thoại của Kiều Trần lại vang lên.

"Điện thoại của cậu reo kia! Mau nghe đi Trần Trần!" Ninh Ngữ Mông tỉnh mắt, đã nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình điện thoại.

Kiều Trần bắt máy, "Alo" một tiếng. Ba người trong phòng đều tò mò nhìn chằm chằm Kiều Trần.

Chỉ là Kiều Trần "Vâng, vâng" hai tiếng, theo sau sắc mặt lộ vẻ khó xử, "Chỉ là....."

Đầu dây bên kia nói gì đó, Kiều Trần lại nhú mày, "Vậy em sẽ thử xem sao, chỉ là em cảm thấy không mấy khả quan...."

Cuối cùng cô còn nói: "Vâng ạ, gặp lại sau học trưởng."

Kiều Trần cúp máy, nhìn thấy những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của ba người bạn cùng phòng, cũng không có chút kiêng dè nào kể rõ mục đích Chương Du gọi cho mình.

Nguyên nhân, Chương Du muốn thông qua Kiều Trần để gặp mặt Hàn Tư Hành, nhờ khoa công nghệ thông tin tìm người đăng bài viết nặc danh đó, muốn chủ bài đăng nói rõ người bạn trai cũ kia không phải là mình.

Trước khi tìm Kiều Trăn, anh ta cũng đã tìm vài người trong khoa công nghệ thông tin giúp đỡ, nhưng bọn họ đều nói không làm được. Diễn đàn đã được mã hoá dữ liệu, hơn nữa quản trị viên cũng không có quyền tra được IP người đăng, chỉ có quyền xoá bài viết đó đi mà thôi.

Nhưng Chương Du hiểu rõ, cho dù bài viết có bị xoá đi, mọi người vẫn không ngừng suy đoán anh ta chính là cái gã "Bạn trai cũ" kia. Biện pháp tốt nhất chính là tìm ra được người đăng bài báo họ ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện.

Kiều Trăn nhú mồm, không nói gì nữa.

"Chỉ là hỏi thăm một chút, chắc không sao đâu hả?" Ninh Ngữ Mông khó hiểu nói, "Không tra được thì thôi."

Kiều Trăn ậm ừ cho qua, trước khi đi ngủ, cô nhận được tin nhắn Wechat của Hàn Tư Hành.

[Tư Hành: Đừng quên ngày mai có hẹn đi ăn với em đấy nhé.]

Nhìn tin nhắn Wechat, Kiều Trăn lại thờ dài. Trực giác nói cho cô biết, nếu mình mở miệng nhờ Hàn Tư Hành giúp đỡ, sợ rằng lại sẽ có chuyện phát sinh....

—————//———//—————

* Editor: Vậy các bạn có nghĩ người đó là Chương Du không!?!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sinh nhật

Edit: Timy

Ngày hôm sau, bài đăng trên diễn đàn vẫn nổi bật như cũ. Chủ bài đăng không trả lời bình luận nữa, nhưng số bình luận vẫn không ngừng tăng lên. Càng ngày càng có nhiều bình luận hoài nghi người đó chính là Chương Du, thậm chí cũng có người nói lối sống của Chương Du hoàn toàn không giống như lời miêu tả của bài đăng.

Còn có người đăng tin nóng liên quan về chuyện tình cảm và cuộc sống cá nhân của Chương Du nữa. Từ chuyện công kích anh ta, chuyển thành công kích các sinh viên khoa kinh tế, chỉ ra một vài sinh viên nam trong khoa có lối sống tình cảm quá phóng túng.

Mất thấy chuyện này càng ngày càng trở nên khó kiểm soát, quản trị viên lập tức xoá bài đăng đi.

Tuy rằng bài đăng đã bị xoá, nhưng mọi người vẫn mang ánh mắt thành kiến đối với Chương Du, bản thân anh ta còn bị gán cái mác là "Tra nam".

Trong lòng Chương Du vô cùng lo lắng, muốn tìm gặp chủ bài đăng với mong muốn cô ta sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện.

Tất nhiên có anh ta lại gọi điện cho Kiều Trăn, biết được việc cô chưa gặp mặt Hàn Tư Hành, nhện không được nên đã nói những lời nói có chút khó nghe mà thúc giục cô. Còn nói nếu cô không làm được, thì hãy đưa số điện thoại của Hàn Tư Hành cho anh ta.

Đương nhiên Kiều Trăn sẽ không đưa số điện thoại cho Chương Du, cô trầm mặc một lúc mới nói hôm nay sẽ gặp mặt Hàn Tư Hành nói chuyện này.

Lúc này Chương Du mới thoáng an tâm một chút, vì anh ta vừa mới có thái độ không tốt với Kiều Trăn, cho nên liền lên tiếng xin lỗi.

Đã nhận lời ủy thác của người khác thì phải làm hết sức mình. Kiều Trăn trầm hạ quyết tâm, thừa dịp hôm nay có cơ hội đi dùng cơm với Hàn Tư Hành mà nói ra chuyện này.

Nếu cậu không muốn giúp thì thôi vậy, dù sao bản thân mình cũng không thể nói thẳng với Chương Du rằng anh ta hãy tự mình giải quyết chuyện này đi.

*

Buổi chiều sau khi tan học, Kiều Trăn nhờ Ninh Ngữ Mông đem sách vở của mình về phòng, chuẩn bị đi đến cửa Tây của trường gặp mặt Hàn Tư Hành. Khi cô vừa đi xuống lầu học viện, đã nhìn thấy Hàn Tư Hành đứng chờ ở đây.

Cậu ngồi trên một chiếc xe đạp màu trắng, mặc áo trắng quần đen khá đơn giản, dường như tóc vừa mới cắt, nhìn càng cảm thấy có tinh thần. Vốn dĩ cậu lớn lên đã không tệ, hôm nay còn đặc biệt sửa soạn càng tăng thêm vẻ đẹp trai.

Tiếng chuông tan học vang lên, trong nháy mắt các lầu của học viện toàn là sinh viên.

Cậu vẫn ngênh ngang ngồi ở đó, thu hút biết bao ánh mắt nữ sinh. Dường như cậu không bận tâm chuyện đó, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng Kiều Trăn trong đám người đó.

Nhìn thấy Kiều Trăn, cậu lập tức đứng thẳng người, ánh mắt không rời khỏi người cô.

Dưới ánh mắt trần trụi này của cậu, Kiều Trăn cũng lập tức phát hiện ra.

Cô đi xuyên qua đám người, càng bước đến gần càng thấy rõ dáng vẻ khi được sửa soạn tỉ mỉ của Hàn Tư Hành, cô hơi bất ngờ.

"Sao vậy?"

"Không có gì, hôm nay em thật là đẹp trai nha." Kiều Trăn nhoen miệng cười.

Khoé môi Hàn Tư Hành hơi kiêu lên, cậu chỉ vào yên sau xe đạp, "Lên đi."

Kiều Trăn ngồi lên yên sau, Hàn Tư Hành lại nói một câu, "Ôm chặt vào" sau đó liền chở cô rời khỏi trường.

Hàn Tư Hành dẫn Kiều Trăn đến một tiệm ăn phía sau trường học.

"Đến rồi." Hàn Tư Hành dừng lại, ý bảo Kiều Trăn xuống xe.

Kiều Trăn ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy tên của tiệm ăn này có chút ngẩn ngời.

Tiệm ăn có tên là 1127.

Chính là ngày sinh nhật của mình ngày 27 tháng 11

"Bất ngờ không?" Hàn Tư Hành đứng bên cạnh mỉm cười, "Em cũng chỉ là tình cờ phát hiện ra tiệm ăn này, lúc ấy em đã dự định vào ngày sinh nhật của chị sẽ cùng nhau đi đến đây dùng một bữa cơm."

"À." Trong lòng Kiều Trăn bắt đầu cảm động, "Khéo thật nha, em đúng là có tâm."

Tiệm ăn cũng không quá đông khách, hai người bọn họ chọn một cái bàn gần cửa sổ. Tuy rằng vị trí của tiệm ăn này không quá dễ tìm, nhưng nội thất bên trong được trang trí rất tinh tế. Trên mỗi bàn ăn đều đặt một bảng thực đơn.

Hàn Tư Hành gọi vài món ăn, sau đó đưa thực đơn đến cho Kiều Trăn.

"Chị nhìn xem còn muốn dùng món gì nữa không."

Kiều Trăn nhìn thoáng qua thực đơn, lắc đầu, "Bao nhiêu đây là đủ rồi, Tư Hành."

Chỉ có hai người ăn, mà cậu đã gọi 4 món một canh rồi. Trong lúc dùng bữa, Kiều Trăn không thể tìm được cơ hội nói chuyện của Chương Du cho cậu nghe.

Chờ sau khi dùng bữa xong, Hàn Tư Hành đưa cô trở về trường học, thời điểm đi ngang qua ký túc xá nam cậu lại dừng xe.

"Chờ em một chút, em có món quà muốn tặng cho chị."

Kiều Trăn gạt đầu, nhìn cậu chạy nhanh lên lầu. Không quá hai phút, đã thấy cậu quay trở lại, trên tay còn cầm một hộp quà to được gói rất cẩn thận.

"Đây là cái gì?" Kiều Trăn tò mò hỏi, còn nói muốn mở quà ra xem.

"Đừng mở!" Hàn Tư Hành đè tay cô lại, "Chờ sau khi trở về phòng rồi hãy mở nó ra." Cậu sợ cô nhìn thấy sẽ không chịu nhận nó.

Kiều Trăn do dự nhìn món quà, rồi gạt đầu đồng ý. "Tư Hành, nếu món quà có giá trị quá lớn chị sẽ không nhận đâu."

Sau khi suy nghĩ, cô vẫn lên tiếng nhắc nhở, "Em có biết không hả?"

Từ nhỏ đến lớn tiền tiêu vặt của Hàn Tư Hành không nhiều lắm, món quà sinh nhật đầu tiên cậu tặng cho cô đó chính là một chiếc lắc tay khá đắt tiền. Sau đó cô phát hiện cậu đã phải xài tiền rất tiết kiệm để tích góp mua nó.

Lúc ấy cô tức giận muốn trả tiền lại cho cậu, nhưng cậu sống chết cũng không chịu cảm lấy. Cuối cùng cô phải đặt ra một quy định nghiêm khắc chính là tặng quà không thể vượt quá 100 đồng.

"À....." Hàn Tư Hành thấp giọng lên tiếng. Trước kia và bây giờ không giống nhau, cho nên quy định này cũng phải thay đổi thôi.

Kiều Trăn nhìn thấy cậu đã đồng ý, lúc này mới yên tâm nhận lấy.

"Em sẽ giữ giúp chị món quà này, chờ sau khi trở về ký túc xá của chị, sẽ đưa lại nhé." Hàn Tư Hành đề nghị.

"Được."

Mãi đến khi đứng dưới lầu ký túc xá của Kiều Trăn, hai người bọn họ đồng thời cùng lên tiếng.

"Trăn ——"

"Tư hành ——"

"Em nói trước đi." Sau khi có chút bất ngờ, Kiều Trăn lại bảo Hàn Tư Hành nói trước.

"Trăn Trăn, sinh nhật vui vẻ."

Kiều Trăn nở một nụ cười, "Cảm ơn em, Tư Hành."

"Trần Trần, chị nhắm mắt lại đi, em còn có một món quà khác tặng cho chị."

"Còn nữa sao?" Kiều Trần kinh ngạc hỏi.

"Ừ, mau nhắm mắt lại."

Kiều Trần nghe lời nhắm mắt lại, không biết Hàn Tư Hành lại muốn làm cái gì.

Một lúc sau, cô cảm thấy dường như Hàn Tư Hành đang đến tiến đến gần mình. Khoảng cách càng ngày càng gần, còn có thể nghe thấy hơi thở của đối phương. Hơi thở nóng rực của cậu phả vào vành tai cô, lúc này tai cô đã hơi ửng đỏ.

"Tư Hành....." Giọng nói cô có chút run rẩy. Khoảng cách này, có phải đã quá gần.....

"Đừng mở mắt!" Hàn Tư Hành nghẹn ngào nói, "Ngoan nào, nhắm mắt lại."

Thanh âm của cậu trầm thấp còn có chút khàn khàn, làm cho cả người Kiều Trần muốn mềm nhũn, cảm giác tê dại từ lỗ tai lan toả khắp thân thể.

Theo sau, cô cảm thấy có một thứ gì lạnh lẽo đang đeo trên lỗ tai mình, có gì đó ảm áp vừa lướt qua gương mặt mình. Chưa kịp nghĩ đó là gì, Hàn Tư Hành đã đứng thẳng người.

"Được rồi, có thể mở mắt."

Kiều Trần từ từ mở mắt lên, đưa tay sờ lỗ tai của mình.

"Bông tai sao?"

"Ừ." Hàn Tư Hành nắm lấy tay Kiều Trần, đặt chiếc bông tai còn lại vào tay cô.

"Món đồ này quý giá quá, chị không thể nhận." Kiều Trần nhìn thôi đã biết đôi bông tai này khẳng định không phải là món đồ tầm thường.

Cô lập tức cời bông tai trên lỗ tai mình xuống, đưa cho Hàn Tư Hành.

Khuôn mặt Hàn Tư Hành trầm xuống không nhận lấy nó.

"Chúng ta đã thống nhất, quà tặng không thể quá mắc tiền." Kiều Trần nhỏ nhẹ nói.

Một lúc lâu, cậu mới lên tiếng. "Đây là do em dùng tiền học bổng mua. Em vẫn ăn uống đang hoảng."

"Nhưng mà, món quà này thực sự quá quý giá...."

Khuôn mặt Hàn Tư Hành lại xụ xuống, "Chị không cần thì cứ ném nó đi."

"Cái gì?"

"Nếu chị trả nó lại cho em, thì em sẽ lập tức ném nó đi." Hàn Tư Hành cố chấp nói.

Kiều Trần trầm mặc một lúc, yên lặng bỏ tay xuống, "Trước mắt chị sẽ nhận nó. Lần này thôi nhé, lần sau em không cần mua những món quà đắt tiền này nữa. Chị không dám nhận đâu."

"Biết rồi không cần chị nhắc nhở." Hàn Tư Hành thấy cô đã nhận quà, lúc này mới vui vẻ trở lại, "Đúng rồi, vừa rồi chị muốn nói gì với em?"

"Chuyện là..... Em có xem bài viết trên diễn đàn không?" Kiều Trần chần chờ nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

"Diễn đàn....." Hàn Tư Hành thấp giọng lặp lại, trong nháy mắt đã biết chuyện gì, "Chị nói bài đăng "Bạn trai cũ" gì đó sao?"

"Ừ....." Nếu cậu đã biết, Kiều Trần cũng đơn giản nói rõ mọi chuyện, "Vậy em có đọc bình luận không? Có một số người nói người trong bức ảnh khá giống học trưởng Chương Du."

"À."

À là có ý gì?

"Hôm qua anh ta có tìm chị, muốn chị hỏi em. Có thể giúp anh tìm ra chủ bài đăng kia không, anh ta muốn chủ bài đăng trực tiếp làm sáng tỏ chuyện này không liên quan đến anh ta."

Kiều Trần nói xong lập tức ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Hàn Tư Hành, quả nhiên đã trở nên khó coi.

Hàn Tư Hành trầm mặc thật lâu, đột nhiên lại cười nhạo một tiếng, "Dựa vào đâu em phải giúp anh ta? Nói không chừng anh ta chính là người bạn trai cũ của chủ bài đăng thì sao?"

"Em đã lên đọc lịch sử trò chuyện của anh ta, khẳng định em cũng biết rõ người đó không phải là anh ta, đúng không?" Suy đoán này của Kiều Trần là có căn cứ.

Nếu thực sự là Chương Du, khẳng định ngày đó khi Hàn Tư Hành đưa cho mình xem lịch sử trò chuyện sẽ nói ra chuyện đó.

"Không phải thì sao?" Hàn Tư Hành khinh thường nói, "Cho dù không phải là anh ta, thì anh ta cũng chẳng phải là loại người tốt đẹp gì, còn vọng tưởng tán tỉnh chị. Nhìn

thấy anh ta bị người khác nghi ngờ, không biết em vui về đến cỡ nào...."

".....Tur Hành." Kiều Trần nhú mày, ngất ngang lời cậu.

"Nếu em đã không muốn giúp thì thôi, chị chỉ thuận miệng hỏi như vậy."

"Thuận miệng hỏi? Khẳng định chị biết rõ em không muốn giúp, vì sao lại còn hỏi em? Trong lòng chị cũng hy vọng em giúp anh ta, có đúng không?" Hàn Tur Hành tức giận lên tiếng.

"Chị không có....." Nhất thời Kiều Trần nói không nên lời. Bởi vì trước đó Hàn Tur Hành đã lên xem lịch sử trò chuyện của Chương Du, trong lòng cô luôn cảm thấy áy náy. Hơn nữa cô là người có tính không thể từ chối chuyện người khác nhờ vả, vì vậy khi ấy mới đồng ý với Chương Du.

"Trần Trần." Hàn Tur Hành gọi cô, trong giọng nói có sự uỷ khuất không thể diễn tả bằng lời.

"Chị không muốn nhận quà của em, lại còn muốn em giúp cái tên đáng ghét kia....."

Trong đôi mắt đào hoa của cậu toàn là sự lên án, khoé mắt ửng đỏ, "Chị lại khi dễ em"

"Chị không có nha." Kiều Trần lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt này của cậu, cô cảm thấy bản thân tội nghiệt nặng nề, "Chị xin lỗi em, được chưa?"

"Không muốn! Chị ức hiếp em"

Cậu càng nghĩ càng cảm thấy ghen khuất, nếu bản thân cô cảm thấy áy náy với mình bằng một phần mười sự áy náy với chuyện kia thì tốt biết bao.

"Làm, làm sao chị có thể ức hiếp em?" Kiều Trần ôn nhu nói, giống như nói chuyện với một bạn nhỏ.

Hàn Tur Hành nhìn cô, khoé mắt càng ửng đỏ. Một lúc sau, cậu mới lên tiếng, thanh âm từ yết hầu phát ra có chút trầm khàn, còn mang theo vài phần run run.

"Chị lại đây."

"Ôm em một cái."

Cậu đối với việc tiếp xúc với thân thể của cô có một khát vọng rất mạnh liệt, sắp không thể khống chế được nữa.

—————//———//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Chương sau đã lên Vip, ba ngày trước đã có nhiều độc giả mua chương Vip ủng hộ, hy vọng các tiểu thiên sứ tiếp tục duy trì ^ _ ^ cảm ơn các đại gia O(∩ _ ∩)O

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Một nụ hôn ấm áp (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Timy

"Chị lại đây, ôm em một cái đi." Thanh âm của cậu có chút trầm khàn, còn mang theo vài phần khẩn cầu.

Kiều Trần vẫn đang do dự, lại nghe thấy cậu nói một câu nữa, "Đã lâu rồi chị không còn ôm em nữa."

Cô lập tức mềm lòng, khi còn bé cô đã từng ôm cậu vài lần. Nhưng từ khi bọn họ trưởng thành, càng hiểu biết về giới tính đã không còn những hành động thân mật như trước nữa.

"Được rồi." Cô nói.

Hàn Tur Hành chỉ đứng cách cô khoảng chừng hai bước chân, hộp quà đã được cậu đặt trên bậc thềm. Cậu đứng thẳng người, đầu hơi cúi xuống, đôi mắt chứa vô số cảm xúc lại bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, bờ môi xinh đẹp bởi vì khăn trang mà gất gao mím chặt.

Kiều Trần tiến lên hai bước, ním cười dang hai tay ra, ôm lấy thân thể cao gầy và cứng rắn của cậu thiếu niên.

Đột nhiên thân thể Hàn Tur Hành cứng lại. Hai giây sau, cậu lập tức phản ứng, đưa tay ôm lấy Kiều Trần, dùng sức ép cô vào lồng ngực ấm áp của mình.

Thời điểm Kiều Trần ôm cậu, căn bản còn có chút khoảng cách. Giờ phút này, bởi vì động tác của cậu, bọn họ đã ôm chặt lấy nhau không một chút khoảng cách nào cả.

Hàn Tur Hành cúi đầu, đặt cằm mình trên đỉnh đầu của cô, hai tay dần dần siết lại, càng ngày càng chặt. Chỉ có tiếp xúc gần gũi như vậy, cậu mới cảm thấy có chút thoải mái.

Trên tóc và người cô toả ra một mùi thơm thoang thoang, giống như đoá hoa anh túc đang dụ dỗ cậu phạm tội.

(Đây là hoa anh túc.)

Cậu muốn xé rách quần áo trên người cô, vuốt ve da thịt của cô, chiếm lấy thân thể và trái tim cô, cậu muốn.....

Nhưng lại không làm được, bởi vì cậu không dám. Giống như có một chuyện cậu không dám thẳng thắn nói rõ với cô, sợ dĩ bài đăng khiến mọi người nghi ngờ Chương Du, cậu cũng đã có động tay một chút vào đó. Chính là vì muốn cái tên kia hôm nay sẽ không có thời gian rảnh tìm đến cô.

Hàn Tư Hành hít một hơi thật sâu, vui đầu vào hõm cổ cô.

Kiều Trần bị cậu ôm vào lòng, còn cảm nhận được vòng tay của cậu càng ngày càng siết chặt, cô không được tự nhiên liền có chút kháng cự.

Vừa mới cử động một chút đã bị ngăn lại. "Đừng nhúc nhích." Hàn Tư Hành nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô: "Cho em ôm một lúc đi Trần Trần."

Kiều Trần phát hiện bản thân hoàn toàn không có sức chống cự đối với giọng nói trầm thấp của Hàn Tư Hành.

Sau đó, cô lập tức ngoan ngoãn đứng yên. Suy nghĩ trong chút lát, cô lại đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Hàn Tư Hành, giống như khi còn bé cô luôn dịu dàng an ủi cậu như vậy: "Tư Hành, đừng không vui nữa nhé."

Hàn Tư Hành tựa cằm nơi hõm cổ cô khẽ cử động, lại có chút ngượng ngùng. Khi còn bé, cô giống như một người mẹ sau khi trách mắng con mình xong sẽ dịu dàng an ủi. Rõ ràng cô cũng chỉ là một đứa con nít lại cố tỏ vẻ người lớn.

Cô thường đóng vai mẹ của cậu, nhưng bản thân cậu chỉ muốn đóng vai vợ chồng với cô.....

"Trần Trần, Trần Trần....." Cậu không ngừng gọi tên cô, chợt những ký ức của những năm trước hiện về, cảm xúc vừa mới bình tĩnh trong nháy mắt lại dâng trào, mắt lại đỏ lên.

Với bộ dạng này của hai người bọn họ, người ngoài còn cho rằng là một cặp đôi yêu nhau cuồng nhiệt không muốn rời xa.

Kiều Trần dịu dàng vỗ lưng cậu, không nói gì cả. Cũng không biết trải qua bao lâu, phía trước lại truyền đến giọng nói thúc giục của di quản lý ký túc xá, Kiêu Trần giống như người từ trong mộng tỉnh lại đẩy Hàn Tư Hành ra.

"Dì ấy sắp đóng cửa."

"Ừ." Cậu luyến tiếc đứng thẳng người lên.

"Chị phải lên phòng thôi." Kiêu Trần cúi người cầm lấy hộp quà cậu đặt trên bậc thềm.

"Vâng."

Kiều Trần tiến về phía cửa ký túc xá, sau đó quay đầu lại nhìn thấy Hàn Tư Hành vẫn còn đứng ở đó. Trái tim cô có chút xót xa, loại cảm giác thương cảm khi nhìn thấy người khác bị bỏ rơi lại xuất hiện.

Cô nhìn Hàn Tư Hành vài giây, vẫn không đành lòng rời đi, cô lại đặt hộp quà xuống đất, nhìn thấy trong ánh mắt cậu có chút kinh ngạc, cô đi đến trước mặt cậu.

"Tư Hành, hôm nay chị rất vui." Kiêu Trần chậm chước lên tiếng.

"Vậy là tốt rồi." Khoé môi Hàn Tư Hành hơi cong.

"Người xưa thường nói, vào ngày sinh nhật của mình sẽ là ngày có phúc khí lớn nhất. Chị đem toàn bộ sự vui vẻ tặng lại cho em, em đừng suy nghĩ những chuyện không vui nữa được không?" Kiêu Trần biết, cậu vẫn luôn cảm thấy không vui vì chuyện vừa rồi.

"Được." Cậu nhẹ giọng nói một câu.

"Vậy..... chị lên lầu nhé." Kiều Trần vẫy tay tạm biệt, quay người cầm lấy hộp quà bước lên lầu.

*

Kiều Trần vừa vào phòng, trên tay còn cầm một hộp quà lớn khiến cho bạn cùng phòng chú ý.

"Woaa! Món quà lớn như vậy!" Ninh Ngữ Mông cảm thán lên tiếng, "Ai tặng vậy? Là Hàn Tư Hành à?"

Kiều Trần đặt quà lên bàn, vừa mở quà vừa gật đầu, "Đúng vậy."

Cô mở hộp quà ra, đập vào mắt cô chính là một bộ váy dài màu xanh lục. Cô cẩn thận lấy nó ra xem. Vì sao lại là một chiếc váy?

Không ngờ tới Hàn Tư Hành lại tặng cho cô một chiếc váy dài, Ninh Ngữ Mông đứng bên cạnh đã hô lên một tiếng.

"Má ơi, cái váy này đẹp quá!"

Lục Đan Ngưng nằm trên giường cũng sớm có hứng thú, "Đem lại đây cho tớ nhìn xem."

Kiều Trần đặt áo đầm vào trong hộp, đem nó đến giường của Lục Đan Ngưng.

Nhãn mác trên chiếc váy đã bị cắt đi, Lục Đan Ngưng lật qua lật lại chiếc váy mấy lần, xác nhận nói: "Đây là mẫu mới nhất của tạp chí thời trang A."

"Cái gì?" Ninh Ngữ Mông hô lên một tiếng, "Khó trách lại đẹp như vậy! Trần Trần mau mặc thử xem!"

Kiều Trần nhận lại váy dài trên tay của Lục Đan Ngưng, hơi cau mày. Tất nhiên cô cũng biết tạp chí thời trang A, trên đó toàn đăng những món đồ xa xỉ.

Chiếc váy dài liền thân này, khẳng định rất quý giá.

"Cái váy này khoảng bao nhiêu tiền vậy?" Thu Yến tò mò hỏi.

"Tớ nghĩ, khoảng 1 đến 2 vạn." Lục Đan Ngưng suy nghĩ nói, "Tớ cũng có xem vài bài viết của tạp chí này, mặc lên người sẽ xinh đẹp như tiên."

"Trần Trần mau mặc vào cho chúng tớ nhìn xem." Thu Yến nhìn về phía Kiều Trần.

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Dưới sự thúc giục của bạn cùng phòng, Kiều Trần đành cầm váy đi vào nhà vệ sinh.

Vài phút sau, cửa phòng nhà vệ sinh mở ra. Kiều Trần cẩn thận cầm góc váy đi đến trước mặt bạn cùng phòng.

Ba người nhìn thấy Kiều Trần mặc váy đẹp như vậy, đều sùng sốt. Một lúc sau, Ninh Ngữ Mông mới lẩm bẩm nói nhỏ, "Quả thực là có thể thành tiên."

"Kiểu váy này thực sự rất thích hợp với Trần Trần." Lục Đan Ngưng gật đầu tán đồng.

Kiểu dáng của chiếc váy này, vừa vặn làm nổi bật xương quai xanh xinh đẹp của Kiều Trần. Thiết kế nơi phần eo càng làm tôn lên sự quyến rũ của cô. Chân váy chữ a kéo dài đến mắt cá chân, để tạo thêm sự an toàn nơi chân váy còn một tầng vải mỏng, thực giống với váy công chúa.

Vốn dĩ Kiều Trần có một làn da rất trắng, khi mặc chiếc váy này đứng dưới ánh đèn, thoát nhìn làn da càng trắng hơn gần như trong suốt. Mái tóc dài buông xoã phía sau lưng, không mất đi sự gợi cảm, lại càng tăng thêm vài phần thanh thuần và tiên khí. Quả thực giống như công chúa ngủ trong rừng.

"Trời ạ, kích thước của chiếc váy này quả thực vừa vặn, sao cậu ta có thể chọn mua chính xác như vậy!" Ninh Ngữ Mông quan sát đánh giá chiếc váy trên người Kiều Trần.

"Nhưng mà, vì sao cậu ta lại tặng váy này cho cậu vào mùa đông?" Thu Yến tò mò hỏi.

"Có lẽ là vì vũ hội tết niên." Lục Đan Ngưng nhàn nhạt nói.

"Vũ hội tết niên?" Kiều Trần suy nghĩ, trong lòng cũng có bảy tám phần tin vào chuyện đó.

"Đúng há! Năm nay, Hàn Tư Hành chính là tân sinh viên được đích thân hiệu trưởng trao học bổng, dựa theo thông lệ sẽ phải tham gia khiêu vũ." Ninh Ngữ Mông vỗ tay một cái, chợt nhớ ra chuyện này.

"Không được rồi, cậu mặc cái váy này quá đẹp, tớ phải chụp cho cậu một tấm ảnh mới được." Dứt lời, Ninh Ngữ Mông nhanh chóng mở điện thoại ấn vào phần camera.

"Trần Trần?" Ninh Ngữ Mông gọi một tiếng. Kiều Trần theo phản xạ liền mỉm cười.

Ninh Ngữ Mông nhanh tay chụp lại, sau đó đăng ảnh lên vòng bạn bè.

"Đây chính là tiểu tiên nữ của phòng chúng tớ [icon háo sắc] [icon háo sắc]"

Kiều Trần thấy Ninh Ngữ Mông đã chụp xong, liền đi vào nhà vệ sinh thay lại quần áo. Cô mở Wechat lên, ngón tay dừng lại trên khung chat của Hàn Tư Hành.

Quả thực món quà này rất quý giá, lúc này Kiều Trần mới ý thức được việc cậu tặng cho mình đôi bông tai kia chỉ vì phù hợp với chiếc váy này. Cái quy định không được mua quà quá 100 đồng của mình đã bị cậu ném ra sau đầu. Đúng là, càng ngày càng không còn uy nghiêm của người chị nữa.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Kiều Trần quyết định sẽ nhận món quà này. Chờ đến ngày sinh nhật của cậu, bản thân mình sẽ tặng một món quà có giá trị tương đương với món quà này.

Nghĩ như vậy, áp lực trong lòng cô vơi đi không ít.

[Trần Trần: Cảm ơn món quà của em, chiếc váy rất đẹp.]

Thời điểm định gửi tin nhắn đi, đột nhiên lại nghe thấy tiếng thét chói tai của Ninh Ngữ Mông vang lên, cô sợ đến mức sắp đánh rơi điện thoại.

" Ai nha, Hàn Tư Hành vậy mà lại bình luận vào vòng bạn bè của tớ. Quả thực mặt trời sắp mọc phía Tây!" Ninh Ngữ Mông vui vẻ nói mãi.

" Cậu ta bình luận cái gì?" Lục Đan Ngưng hỏi.

" Ừ." Ninh Ngữ Mông trả lời.

"???"

" Tớ nói cậu ta chỉ bình luận một chữ ừ. Chỉ ngắn gọn vậy thôi. Ha ha, đột nhiên cảm thấy vinh hạnh là như thế nào?"

Kiều Trần tiếp tục thao tác, đem tin nhắn vừa viết xong gửi đi. Ngay sau đó đã có tin trả lời.

[Tư Hành: Em nhìn thấy rồi.]

[Tư Hành: Đi cùng với em tham gia vũ hội tết niên nhé.]

Kiều Trần mím môi, con người này nói chuyện càng ngày càng đi thẳng vào vấn đề.

" Ha ha ha, cộng sự trong câu lạc bộ phát thanh của tớ, hỏi cậu có phải là bạn gái của Hàn Tư Hành không." Đột nhiên Ninh Ngữ Mông cười lớn nói một câu.

Thành công dọa Kiều Trần sợ hãi, " Vì sao lại hỏi như vậy?"

" Còn không phải vì cậu ta bình luận một chữ ừ sao." Ninh Ngữ Mông bĩu môi, " Ngày thường cậu ta có bao giờ bình luận trong vòng bạn bè của tớ đâu? Cộng sự của tớ vừa nhìn thấy bình luận ấy liền cho rằng cậu ta là bạn trai của cậu. Bất quá cũng phải nói...."

Ninh Ngữ Mông đi đến trước mặt Kiều Trần, sờ khuôn mặt cô, " Cậu không cảm thấy Hàn Tư Hành thích cậu sao?"

Kiều Trần vỗ mạnh vào tay Ninh Ngữ Mông, " Đừng có nói bậy."

" Ha ha ha, nếu suy ngẫm cẩn thận thì tình yêu chị em cũng tốt mà."

Kiều Trần không ngẩng đầu lên, " Vậy cậu nói thử xem thế nào là tốt."

" Trước kia cũng có một cậu em thích tớ đấy." Ninh Ngữ Mông cười hi hi rồi đi.

Hàn Tư Hành thích cô? Chắc có lẽ là tình cảm đối với chị của mình mà thôi. Chờ sau khi cậu tiếp xúc với nhiều nữ sinh trong trường, thì sẽ biết được chuyện chị gái và bạn gái không giống nhau.

Kiều Trần vẫn luôn suy nghĩ như vậy, cho đến ngày vũ hội.....

*

Vũ hội tết niên của sinh viên đại học S chỉ mới được tổ chức mấy năm gần đây, rất được sinh viên hoan nghênh. Ngoại trừ khiêu vũ, còn có biểu diễn thời trang và ca hát.

Đương nhiên, cũng có một số trò chơi được tổ chức, người thắng sẽ được quà tặng hậu hĩnh.

Sinh viên tham gia vũ hội được chia làm hai dạng, một là những sinh viên nổi danh trong trường hoặc là sinh viên ưu tú, bọn họ được đích thân Hội học sinh mời đến. Dạng còn lại, chính là sinh viên tự nguyện tham gia.

Trước hai ngày tổ chức vũ hội, thành viên của câu lạc bộ khiêu vũ sẽ định thời gian dạy các bạn sinh viên vài động tác khiêu vũ đơn giản, người nào muốn tham gia vũ hội đều có thể đến đây học.

Cho nên không sợ chuyện có người không biết khiêu vũ, trải qua hai ngày học tập đã có thể bước vào hội trường khiêu vũ một bài.

Trước kia Kiều Trần đã học qua một ít, tuy rằng đã bỏ khá lâu nhưng vẫn có thể ứng phó được, không có vấn đề gì đáng lo ngại. Thực ra chuyện cô lo lắng chính là Hàn Tư Hành có ứng phó nổi hay không.

Buổi tối tham gia vũ hội, cô mới phát hiện chuyện mình lo lắng quả là dư thừa.

Hàn Tư Hành khiêu vũ thật lưu loát, hai người bọn họ khiêu vũ với nhau rất thuận lợi. Sau khi khiêu vũ xong sẽ đến giải đoạn chơi trò chơi.

Trong phần trò chơi, kích thích nhất chính là trò chơi bí mật. Muốn tham gia trò chơi này, trước tiên mọi người phải ghi danh, chờ sau khi lên sân khấu mới biết được mình sẽ chơi cái gì.

Theo như kinh nghiệm xưa nay, cái trò chơi này có cấp độ rất cao, lại khá khó khăn, nhưng phần thưởng cũng rất lớn.

Tất nhiên người dẫn chương trình sẽ công bố trò chơi ở phần cuối cùng của vũ hội, cho nên mọi người đều cảm thấy hưng phấn.

Kiều Trăn cũng hứng thú bùng bùng nhìn về phía sân khấu, muốn xem trò chơi lần này sẽ có bao nhiêu khó khăn.

Trong lúc người dẫn chương trình nói ai muốn tham gia trò chơi, thì có một cái áo khoác choàng vào vai Kiều Trăn.

Hàn Tư Hành còn nói một câu, "Một lúc nữa khoác cái này đi lên đó."

Ý bảo cô là đi lên sân khấu.

Kiều Trăn: "....."

Sau khi tập hợp đủ 6 người, người dẫn chương trình liền mời họ bước lên sân khấu. Kiều Trăn nhích người lướt qua đám nữ sinh, rồi bước lên sân khấu. Trong lòng thầm cầu nguyện ngàn vạn lần đừng là loại trò chơi quá khoa trương.

Chờ 12 người đứng yên trên sân khấu, lúc này người dẫn chương trình nhìn thoáng qua bọn họ trêu ghẹo nói: "Năm nay thật nhiều soái ca và mỹ nữ nha!"

Không biết phía bên dưới khán đài có nữ sinh nào hô to một câu "Hàn Tư Hành đẹp trai nhất!" Làm cho mọi người cười thật to.

Kiều Trăn cũng không khỏi thầm cười, tâm tình khản trương được thả lỏng một chút.

Theo sau, Kiều Trăn cùng 5 người nữ sinh khác được mời đi vào bên trong hậu trường, cô vẫn thấp thoáng nghe thấy người dẫn chương trình công bố quy tắc của trò chơi.

"Trải qua một thời gian luyện tập cùng nhau, tôi tin các bạn đã rất quen thuộc với bạn nhảy của mình. Cũng có chút trực giác của các đôi tình nhân, sẽ càng tâm hữu linh tề nhất điểm thông."

(Tâm hữu linh tề nhất điểm thông: người có lòng thì có suy nghĩ giống nhau, thường để dùng chỉ tình cảm giữa nam và nữ.)

"Trò chơi của chúng ta, chính là kiểm tra xem trình độ quen thuộc của các bạn nam đối với bạn nhảy của mình như thế nào. Đừng lo lắng! Trò chơi năm nay không khó lắm đâu."

"Trò chơi tổng cộng có 3 vòng. Mỗi một vòng các bạn được phép hỏi những câu hỏi với các bạn nhảy để tìm ra manh mối, cuối cùng tìm xem người bạn nhảy của mình đứng ở vị trí số mấy."

"Nếu các bạn cảm thấy đã biết đáp án, có thể nói đáp án đó với tôi. Nếu chính xác, các bạn sẽ nhận phần thưởng. Còn không chính xác, thì thật đáng tiếc, các bạn sẽ bị loại."

"Ở vòng thứ nhất có thể đoán ra được bạn nhảy, phần thưởng sẽ rất lớn, nhớ suy nghĩ thật kỹ. Các bạn đã hiểu rõ luật chơi chưa?"

Sau khi nghe thấy bọn họ nói đã biết, trò chơi chính thức bắt đầu. Vòng thứ nhất có tên là "Ngửi mùi hương đoán mỹ nhân", tên y như nội dung trò chơi, bọn họ phải thông qua mùi hương mà đoán ra bạn nhảy của mình.

Sau khi hô bắt đầu, Kiều Trăn và 5 bạn nữ bên trong hậu trường được xịt vài loại nước hoa khác nhau, bọn họ lại được dẫn lên sân khấu, đứng cùng bọn họ còn có hai người nam bị xịt nước hoa. Trong lúc 8 người bọn họ vừa bước lên sân khấu, dưới khán đài liền có một trận cười vang.

Sau khi lên sân khấu, Kiều Trăn nhìn thấy có 6 người nam đã bị bịt mắt đứng thành một hàng. Trong đó, Hàn Tư Hành là người nổi bật nhất.

Kiều Trăn có thể nhìn thấy phía bên dưới có không ít nữ sinh cầm điện thoại chụp ảnh Hàn Tư Hành.

"Được rồi, ai là người đầu tiên muốn thử nào?" Người dẫn chương trình lên tiếng.

Vừa dứt lời, Hàn Tư Hành lập tức giơ tay. "Nào!" Người dẫn chương trình vui vẻ lên tiếng, "Cậu bạn đẹp trai này thật có dũng khí! Chúng ta bắt đầu thôi!"

Nói xong, có một người dẫn Hàn Tư Hành đi về phía các nữ sinh đứng đó. Tổng cộng có 8 người, Kiều Trăn đứng ở vị trí thứ 7. Lúc này, Hàn Tư Hành đã đứng yên, mọi người đều tập trung nhìn vào cậu.

Chỉ thấy cậu hơi bước về phía trước, một giây sau liền lui về, lắc đầu ý bảo đi đến vị trí thứ 2.

Cậu đứng trước mặt nữ sinh vị trí thứ 2, cơ hồ cậu vừa đứng lại đã lắc đầu. Liên tiếp mấy lần như vậy, cậu đều đứng khá xa vị trí của nữ sinh mà lắc đầu.

Kiều Trăn không biết cậu có thể đoán ra không, hay sẽ bị mùi của nước hoa làm cho rối loạn, tâm trí như treo giữa không trung, cô lại bắt đầu khản trương.

Vị trí thứ 6 và thứ 8 đều là nam sinh, Hàn Tư Hành đi đến trước mặt vị trí thứ 6, người dẫn chương trình lập tức nhắc nhở mọi người đứng dưới khán đài im lặng.

Hàn Tư Hành đứng trước vị trí thứ 6, cơ hồ cũng muốn lắc đầu. Người dẫn chương trình đứng bên cạnh trêu ghẹo: "Cậu bạn đẹp trai này, cậu đã ngửi qua hết 6 người, thực sự không đoán ra bạn nhảy của mình sao?"

Anh ta không nói rõ chuyện có thêm hai người nữa, trong mắt các đối thủ trên sân khấu chỉ có 6 người mà thôi.

"Cậu còn muốn tiếp tục tham gia vào vòng hai không?" Người dẫn chương trình đưa micro đến bên miệng Hàn Tư Hành.

"Trong 6 người vừa rồi không có cô ấy." Hàn Tư Hành khẳng định nói.

Tâm tình của Kiều Trăn tức khắc được thả lỏng.

" Cậu chắc không?"

" Chắc chắn."

Người dẫn chương trình cười cười, " Được rồi không đùa cậu nữa, quả thực trên sân khấu còn có 2 người nữa. Trò chơi tiếp tục!"

Lúc này Hàn Tư Hành được dẫn đến trước mặt Kiều Trăn.

Kiều Trăn nhìn thấy cậu bị bịt mắt, hô hấp vô cùng khàn trương. Khuôn mặt cậu dần dần phóng đại trước mắt cô, chỉ là cái mũi đôi môi thôi cũng đã quá đẹp làm người khác cũng phải bất ngờ.

Cô nhìn cậu ngày càng tiến đến gần mình, cuối cùng dừng lại ngay một bên gương mặt mình. Cậu nghiêng đầu, chớp mũi khẽ nhúc nhích, dường như đang ngửi mùi hương của mình.

Thật, thật là quá gần rồi.....

Rõ ràng đứng xa như vậy cậu vẫn có thể đoán ra được.

" Đây, chúng ta không thể mượn cơ hội này mà giờ trò lưu manh nha! Cậu đẹp trai, cậu còn muốn tiến lên nữa à?" Người dẫn chương trình đứng bên cạnh reu re, nháy mắt mọi người ở dưới sân khấu cười âm lên.

Mặt Kiều Trăn tức khắc đỏ bừng. Đây sao cậu....

Khoẻ miệng Hàn Tư Hành hơi kiêu lên, lui thân người về phía sau, đứng yên trước mặt Kiều Trăn, ý bảo chính mình đã tìm thấy rồi.

Người dẫn chương trình tiến đến hỏi cậu: " Có 8 người nữ sinh đứng ở đây, cậu không muốn thử người nữa sao?"

Thanh âm Hàn Tư Hành mát lạnh như nước: " Không cần. Tôi có thể đưa cô ấy đi được chưa?"

Người dẫn chương trình bất ngờ, " Dựa theo quy định, bạn nữ phải đứng ở đây đến khi kết thúc trò chơi."

Nếu có trường hợp mấy bạn nam đồng thời chọn cùng một bạn nữ, quả thực có rất nhiều chuyện nha.

" Bất quá, nếu cậu có thể cho chúng tôi một lý do hợp lý, tôi sẽ đồng ý cậu là người đầu tiên biết đáp án." Người dẫn chương trình vui vẻ đứng một bên xem kịch vui.

" Bởi vì tôi không muốn người con trai khác tiếp cận cô ấy." Cậu nhún mày nói.

Hàn Tư Hành vừa dứt lời, bên dưới sân khấu lập tức vang lên những tiếng thét chói tai của nữ sinh và tiếng nói của các nam sinh.

" Ô~~~~" Người dẫn chương trình có ý kéo dài thanh âm, sau hỏi những khán giả bên dưới sân khấu, " Các bạn cảm thấy có hài lòng với câu trả lời này không?"

" Hài— lòng—" trong nháy mắt dưới sân khấu vang lên câu trả lời nhiệt liệt, có cả những tiếng huýt sáo và vỗ tay vang lên không ngừng.

Kiều Trăn vì quá xấu hổ mặt càng đỏ hơn. Người dẫn chương trình lại hỏi Hàn Tư Hành đã chắc chắn chưa, sau đó liền tháo bịt mắt của cậu xuống, tuyên bố đáp án chính xác.

Thời điểm Hàn Tư Hành dẫn Kiều Trăn rời đi, ánh mắt chợt loé sáng lên, ngay sau đó liền nhìn chăm chăm vào xương quai xanh đang lộ ra bên ngoài của cô mà nhún mày, " Áo khoác em đưa cho chị đâu?"

Tuy chỉ lộ một phần làn da nơi xương quai xanh, nhưng khi đứng trên sân khấu lại bị nhiều người bên dưới nhìn thấy, Hàn Tư Hành vẫn cảm thấy khó chịu. Cậu bắt đầu cảm thấy hơi hận vì đã mua bộ váy hở nhiều như vậy.

" Ở trong hậu trường." Kiều Trăn nhẹ giọng giải thích. Trên người cô vẫn còn mùi nước hoa, cho nên không muốn chúng ám vào áo khoác của Hàn Tư Hành, vì vậy mới đặt bên trong hậu trường.

" Được rồi! Cậu đẹp trai, cậu có thể dẫn công chúa của mình đi, sau khi trò chơi kết thúc hãy cùng nhau lên nhận quà nhé." Người dẫn chương trình nói.

Hàn Tư Hành nắm tay dẫn Kiều Trăn bước xuống sân khấu, lúc đi ngang qua người dẫn chương trình, cậu liền nghiêm túc sửa lại lời nói: " Là tiên nữ mới đúng."

Bên trong hội trường quá ồn ào, người dẫn chương trình không nghe thấy cậu nói cái gì, nhưng Kiều Trăn lại nghe thấy rõ ràng, bất giác vành tai lại ửng đỏ.

*

Hai người đi vào hậu trường lấy áo khoác, Hàn Tư Hành lại đem nó khoác lên người Kiều Trăn, nhấp môi nói: " Một lúc nữa khi nhận phần thưởng cũng không được cởi ra."

Kiều Trăn gật đầu đáp ứng. Sau đó lại ngồi dưới sân khấu theo dõi những bạn nam còn lại đều thất bại. Vòng thi thứ hai chính là trò chơi sờ tay tìm người, có một đôi tình nhân đã thắng cuộc.

Vòng thứ ba còn chưa bắt đầu, Kiều Trăn đã nhìn không được liền đưa tay lên ngáp một cái. Mấy ngày qua cô cũng tham gia luyện tập khiêu vũ, vừa rồi lại xúc động quá lớn, sau khi bình tĩnh lại, cơn buồn ngủ bắt chợt xuất hiện.

Cô dựa lưng vào ghế, hơi nghiêng đầu, đem tay đặt sau cổ, muốn ngủ một lúc.

"Tur Hành, chừng nào trò chơi kết thúc nhớ gọi chị dậy. Chị nhắm mắt một lúc." Cô nhỏ giọng nói, trong thanh âm có chút lười biếng.

"Được."

Nghe Hàn Tur Hành trả lời như vậy, cô liền nhắm mắt lại. Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, cô cảm nhận có một vòng tay ấm áp đang ôm lấy mình, không biết là cảnh tượng trong giấc mơ hay là hiện thực. Trong lúc cô cố gắng mở mắt lên nhìn xem, lại có một cảm giác ấm áp xuất hiện trên gò má mình, phá tan ý định của cô

———— đó là một nụ hôn thực dịu dàng.....

————//——//————

* Editor: Những chương sau là chương Vip nên độ dài gấp đôi chương bình thường!! Cho nên tớ sẽ cố gắng up chương nhiều nhất có thể, vì vậy không biết sẽ bao nhiêu chương trong 1 tuần đâu nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cổ Cháp Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Một nụ hôn ấm áp (2)

Edit: Tiny

Kiều Trần cảm nhận được đó là một nụ hôn, trong nháy mắt chợt thanh tỉnh lại, con buồn ngủ cũng biến mất.

Là Tur Hành.... Cậu đã.... Hôn cô sao?

Hay là không cẩn thận đụng trúng, hay là có ý đây?

Không thể tìm được lý do thuyết phục bản thân mình là cậu chỉ vô tình chạm vào mà thôi, nhưng lại không thể tin rằng việc cậu hôn mình là sự thật.

Cậu là em trai, còn là em trai nhỏ hơn mình 4 tuổi.... Làm sao có thể?

Trong lòng cô kinh hãi, cũng có chút hoảng loạn, chỉ có thể giả vờ ngủ say. Cảm nhận được đôi môi dừng trên mặt mình khá lâu mới rời đi, cô từ từ mở mắt, thể hiện bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ.

Mở to đôi mắt, Kiều Trần cảm nhận được có một đôi mắt đen nhánh đang chăm chú nhìn mình. Cô chớp chớp mắt, phát hiện bản thân đang tựa vào lồng ngực của Hàn Tur Hành, cô vội vàng ngồi thẳng người. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

"Còn chưa kết thúc đâu." Hàn Tur Hành nhìn Kiều Trần rồi lên tiếng giải thích.

"À...." Kiều Trần đứng ngồi không yên. Hiện giờ trong lòng rối loạn, không có cách nào tiếp tục ở cùng với cậu được nữa.

Không được, cô muốn yên tĩnh một lúc. Cô đứng dậy, "Đột nhiên chị nhớ còn có chút việc. Tur Hành, một lúc nữa em tự mình lên lãnh phần thưởng đi nhé, chị đi về trước đây."

Cô vội vàng cầm lấy áo khoác trả lại cho Hàn Tur Hành, muốn đi vào bên trong hậu trường thay quần áo.

Vừa mới xoay người, cánh tay của cô đã bị một bàn tay nắm chặt. Cô hoảng loạn quay đầu nhìn lại, Hàn Tur Hành chỉ trầm mặc không nói gì, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú vào cô.

Kiều Trần càng khẩn trương, cố ý vài lần rút cánh tay mình ra nhưng đều thất bại.

"Tur Hành, chị thực sự có việc..." Giờ phút này, cô chỉ muốn rời khỏi cậu để có không gian hít thở một chút, cảm thấy cậu vẫn không chịu buông tay, cô đành phải lấy tay còn lại hất bàn tay cậu ra.

"Em đưa chị về." Đột nhiên Hàn Tur Hành lên tiếng, còn buông lỏng tay.

Kiều Trần bỏ lại một câu "Không cần" rồi vội vàng đi vào hậu trường thay quần áo.

Sau khi thay quần áo và giày xong, cô đi từ cánh cửa phía sau hậu trường ra ngoài.

Trước khi bước ra khỏi cửa hội trường, nhìn thấy Hàn Tur Hành không có đuổi theo, Kiều Trần mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến khi quay trở về ký túc xá của mình, cô lại nhấn tin báo với Hàn Tur Hành bảo rằng cô trở về trước, còn bảo cậu sau khi lãnh phần thưởng xong thì hãy tự mình trở về đi. Qua một thời gian khá dài vẫn không thấy Hàn Tur Hành hồi âm.

Có lẽ lại không vui rồi.

Kiều Trần biết lúc này cậu đang không vui, nhưng thực sự cô không thể tỏ vẻ như bản thân không biết việc cậu hôn trộm mình mà tiếp tục ở lại bên cạnh cậu.

Từ nhỏ đến lớn, Kiều Trần luôn xem cậu như là em trai của mình, cô đối xử với cậu giống như em trai họ hàng.

Cô vẫn luôn cho rằng, tình cảm của Hàn Tư Hành dành cho mình giống như em trai đối với chị gái. Chưa bao giờ nghĩ đến việc Hàn Tư Hành thế mà lại hôn trộm cô.

"Cậu không cảm thấy cậu ta thích cậu sao?"

"Chị không thể thích anh ta!"

"Thực sự em chỉ muốn làm cho chị vui mà thôi!"

"Chị ôm em một cái đi."

.....

Những lời nói của Ninh Ngữ Mông và Hàn Tư Hành chồng chéo lên nhau, trong đầu Kiều Trần rối như tơ vò.

Kiều Trần thờ dài, không biết nên làm cái gì bây giờ. Một khi tình cảm đã lệch khỏi quỹ đạo còn có thể sửa lại đúng được sao?

Cô không biết, cũng không biết phải hỏi ai. Buổi tối hôm nay cô không tài nào ngủ được, xưa nay chưa bao giờ bị mất ngủ như vậy.

*

Qua tết Nguyên Đán, trường học tiến vào giai đoạn thi cử. Có vài lần Hàn Tư Hành hẹn gặp Kiều Trần, nhưng đều bị cô tìm lý do bận ôn thi để từ chối.

Kiều Trần biết rõ bản thân làm như vậy cũng không phải là cách tốt, cô không biết nên đối diện với Hàn Tư Hành như thế nào, tình cảm của cô đã lệch khỏi quỹ đạo tình cảm chị em mất rồi.

Mấy ngày nay Hàn Tư Hành gấp gáp đến độ muốn bốc cháy. Cậu cảm giác dường như Kiều Trần đang cố trốn tránh mình, từ sau đêm vũ hội đó, thái độ của cô có chút không bình thường.

Nhưng mỗi lần cậu nhắn tin Wechat cho cô, cô luôn trả lời rất bình thường, không nhìn ra được điểm gì khác thường.

Cậu cho rằng có phải do đêm vũ hội ngày đó, trong lúc chơi trò chơi cậu đã nói những lời nói quá phận, làm cho Kiều Trần không vui. Nhưng cậu hiểu rõ tính cách của Kiều Trần, cho dù cô không vui thì cũng không bao giờ so đo với mình.

Chẳng lẽ cô đã phát hiện việc cậu hôn trộm cô sao? Không, không thể nào.

Cậu biết rõ, mỗi lần cô ngủ đều ngủ rất sâu, không dễ bị đánh thức. Trong lòng cậu hoảng loạn không thôi, sợ nhất chính là việc Kiều Trần thích người khác rồi sẽ giữ khoảng cách với mình.

Vất vả lắm mới chờ đến khi Kiều Trần thi xong môn cuối cùng, cậu nhịn không được liền đi đến tìm cô.

*

Hôm đó, Kiều Trần vừa thi xong, đi với bạn cùng phòng nói cười vui vẻ quay về ký túc xá, từ xa đã nhìn thấy Hàn Tư Hành đứng chờ trước cửa.

Bước chân cô chợt chậm lại, bạn cùng phòng vui vẻ tiến lên chào hỏi, trái tim cô đập liên hồi nhìn về phía Hàn Tư Hành, cuối cùng cũng tiến lên.

"Tư Hành, sao em lại đến đây?" Kiều Trần nỗ lực tỏ vẻ như không có gì chào hỏi Hàn Tư Hành.

Nhìn thoáng qua dường như vẻ mặt của cậu không tốt lắm, môi ngậm chặt, trong đôi mắt đào hoa thể hiện sự oán giận.

"Chị đang trốn em sao?" Cậu bình tĩnh lên tiếng, đã hỏi câu này.

"Không, không có đâu." Kiều Trần cúi đầu, những ngón tay đan vào nhau, "Chị đã nói với em rồi, gần đây chị bận ôn thi."

"Phải vậy không?" Hàn Tư Hành hỏi lại một câu, ánh mắt chăm chú nhìn vào Kiều Trần

"Phải, làm sao mà không phải?" Kiều Trần gượng cười lên tiếng.

"Em còn cho rằng chị không muốn để ý đến em nữa." Cậu thấp giọng nói, thanh âm mang theo vài phần ủy khuất.

"Sao có thể như vậy? Em là em trai của chị kia mà." Khoé miệng Kiều Trần cong cong, một lần nữa nhắc về thân phận của cậu.

"Em trai..." Hàn Tư Hành lặp lại hai từ này, "Nhưng em không muốn làm em trai của chị."

"Hả?"

"Không thể..." Hàn Tư Hành chợt dừng lại.

Trong lòng Kiều Trần kinh ngạc, càng nắm chặt bàn tay.

"... làm bạn bè sao?" Sau một lúc, Hàn Tư Hành lại nói tiếp.

"Có, có thể nha." Không biết khi nghe thấy việc đó có nên thờ phào nhẹ nhõm hay không, Kiều Trần nhỏ giọng trả lời.

"Ừ." Không biết vì điều gì, dường như câu trả lời này của Hàn Tư Hành không có chút vui vẻ nào cả.

Nếu là em trai, có thể tiếp xúc thân mật cùng cô một chút. Nhưng nếu chỉ là bạn bè, khẳng định bọn họ sẽ có khoảng cách.

Đối với chuyện này cậu không biết làm thế nào mới đúng....

"Ngày mai chúng ta cùng nhau trở về nhà nhé." Hàn Tư Hành nhìn Kiều Trăn rồi nói.

"Được. Em đã thi xong chưa?"

"Rồi." Hàn Tư Hành gật đầu, "Ngày mai em sẽ đến tìm chị."

"Được thôi." Kiều Trăn lên tiếng đồng ý sau đó chào tạm biệt, "Ngày mai gặp."

*

Hai người cùng nhau quay trở về thành phố T, Kiều Trăn lập tức đã có nhiều công việc phải làm.

Hôm nay đại học S đã bắt đầu bước vào kỳ nghỉ tết. Vì chuẩn bị cho ngày tết, một nhà Kiều Trăn trở nên bận rộn.

Mua quà tết, dán câu đối xuân, vệ sinh lại nhà cửa, tặng quà cho ông bà....

Trước khi đến năm mới có rất nhiều việc cần phải làm. So với nhà Kiều Trăn, thì nhà Hàn Tư Hành phía đối diện quanh quẽ hơn nhiều.

Mẹ Hàn thường xuyên không trở về nhà, Kiều Trăn nghe mẹ mình nói gần đây bà ta lại cặp với một người bạn trai là quân nhân vừa mới xuất ngũ, mùa xuân phơi phới, hận không thể lập tức kết hôn với người đàn ông đó.

Có vài lần Kiều Trăn dự định gõ cửa nhà Hàn Tư Hành, đem một ít quà tết biếu cho cậu. Nhưng mỗi lần nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của bọn họ, cô lại không dám gõ cửa.

Thái độ của Hàn Tư Hành cũng có chút khác thường, từ sau khi trở về chưa từng tìm gặp Kiều Trăn một lần nào, cũng không có chút gì là vội vã.

Qua mấy ngày do dự, cuối cùng cũng đến ngày giao thừa. Mỗi năm gia đình của Kiều Trăn phải đến nhà ông bà ăn bữa cơm đoàn viên, đương nhiên năm nay cũng không ngoại lệ.

Sau khi dùng cơm trưa xong, cả gia đình xách theo túi lớn túi nhỏ đi đến nhà ông bà ở thị trấn phía nam của thành phố T.

Thời điểm một nhà ba người xuất phát, Hàn Tư Hành đứng sau cánh cửa nhìn vào mắt mèo quan sát bọn họ.

Bọn họ mặc quần áo mới, trong tay mỗi người đều cầm một hộp quà đồ rực, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, nói nói cười cười chuẩn bị đi đến nhà ông bà.

Thình thoảng trên hành lang vang lên tiếng cười nói vui vẻ, ba người dần dần biến mất ở phía cầu thang hành lang, âm thanh càng ngày càng nhỏ, cho đến lúc không còn nghe thấy gì nữa.

Bọn họ đi rồi. Đột nhiên trong lòng Hàn Tư Hành có chút khó chịu, cậu dựa lưng vào cửa nhà, thân hình cao lớn từ từ trượt xuống, ngồi trên nền đất lạnh như băng.

Cậu đưa tay sờ lên trán, đem miếng dán hạ sốt hình hoạt hoạ gỡ ra, cau mày nhìn thật lâu, sau đó đứng dậy, ném nó vào thùng rác.

Miếng dán hạ sốt hoạ tiết ấu trĩ này là do vào lúc Kiều Trăn học cao trung đưa cho cậu, cũng không biết còn hạn sử dụng hay không.

Thân thể Hàn Tư Hành vẫn luôn khoẻ mạnh, rất ít khi bị sốt. Hôm nay sau khi rời giường không biết vì sao lại phát sốt, cậu cũng lười uống thuốc, chỉ lấy miếng dán hạ sốt dán lên trán. Dường như cũng không có tác dụng gì.

Nghe thấy dưới lầu phát ra tiếng xe ô tô, Hàn Tư Hành biết gia đình Kiều Trăn đã rời đi. Cậu lê bước chân trở về phòng ngủ, tùy tiện kéo chăn lên, bọc bản thân vào bên trong.

Ngủ thôi, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ tốt lên thôi.

Lúc còn bé khi cậu bị sốt cao, Kiều Trăn luôn nói với cậu như vậy. Có một lần sau khi thức dậy, cậu nhìn thấy Kiều Trăn đang ngồi trên mép giường, tay cầm một quyển sách. Thấy cậu thức giấc, cô vui sướng đưa tay sờ lên trán cậu.

Sau đó còn phần chân nói: "Chị nói rồi mà, ngủ một giấc sẽ khỏe lên thôi! Em xem hiện tại em đã ra rất nhiều mồ hôi, cũng không còn nóng nữa đúng không?!" Ngày đó thiếu nữ mở to đôi mắt bộ dạng vui vẻ và đặc ý, đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ rõ.

Nhưng lần này đã không còn giống lần trước, thời điểm cậu thức dậy trời đã tối, trong phòng không có một bóng người. Không có Trần Trần, cơn sốt cũng không thuyên giảm.

Thân thể chợt phát lạnh làm cậu khó chịu không thôi, cho dù đã bật điều hoà cũng không có gì cải thiện. Ngoại trừ cảm giác khó chịu ra, đầu còn đau đốn từng cơn.

Thình thoảng bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng con nít chơi đùa với pháo bông, vô cùng náo nhiệt và vui vẻ. Đúng vậy, đã sắp đến giao thừa. Ai mà không vui vẻ đâu?

Hàn Tư Hành cầm điện thoại lên, do dự rất lâu, vẫn không đành lòng nhắn tin cho Kiều Trăn. Cậu sợ, sợ chính mình sẽ không nhận được mà bảo cô trở về.

Đưa cô từ bầu không khí ấm áp đến với thế giới đen tối và cô đơn của mình. Cậu lại buông điện thoại xuống, bọc bản thân phải ngủ tiếp. Vừa mới nhắm mắt, cái điện thoại đặt trên đầu tủ lại reo lên.

Hàn Tư Hành cầm lấy điện thoại, cơ hồ không dám tin vào đôi mắt của mình. Ngón tay cậu run rẩy, ấn phím nghe.

" Tư Hành." Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc của Kiều Trần, trong căn phòng yên tĩnh càng thêm rõ ràng.

" Vâng." Thực vật vật lăm cậu mới tìm được thanh âm của mình mà lên tiếng, cực kỳ khàn khàn.

Kiều Trần lập tức phát hiện có điểm gì đó không đúng, lo lắng hỏi: " Em không sao chứ?"

" Không có việc gì." Hàn Tư Hành trả lời, dùng một chút nhẹn không được liền bổ sung thêm một câu, " Chỉ là phát sốt mà thôi."

" Em bị sốt hả?" Kiều Trần nôn nóng nói, " Đã uống thuốc chưa? Có đi bệnh viện không? Sốt bao nhiêu độ?"

Hỏi liên tiếp mấy câu, thành công làm gương mặt Hàn Tư Hành xuất hiện một nụ cười nhạt.

" Không muốn uống." Cậu trả lời thành thật, " Em không biết trong nhà có nhiệt kế hay không."

" Vậy sao được?" Kiều Trần lại nâng cao giọng, bên trong điện thoại truyền đến tiếng trách cứ của cô, " Chị sẽ lập tức trở về với em!"

" Không cần đâu." Hàn Tư Hành vội cự tuyệt, " Chị trở về một mình không an toàn."

Cậu biết, ba mẹ Kiều Trần sẽ như mọi năm ở đó đến khuya mới trở về.

" Ai nha! Em vẫn nên quan tâm bản thân mình trước đi! Hiện tại em hãy đo xem bản thân mình sốt bao nhiêu độ, tìm xem trong nhà có thuốc hạ sốt hay không, nếu không có một lúc nữa chị sẽ đem đến cho em. Em hãy ngoan ngoãn ở nhà chờ chị." Cô một hơi nói hết những lời cần nói, sau đó liền cúp máy.

Hàn Tư Hành nhìn màn hình tối đen, nhẹn không được liền cười. Xem kìa, Trần Trần đã vì cậu mà trở về.

*

Kiều Trần vội vàng bắt xe trở về, vừa mới bước xuống xe đã nhìn thấy Hàn Tư Hành đứng trong gió lớn trước cửa tiểu khu đợi mình.

" Em đứng ở đây làm gì? Đã bị sốt còn không chịu ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi!" Kiều Trần tiến lên hai bước, nhẹn không được lại lên tiếng trách cứ.

Toàn thân Hàn Tư Hành bao bọc trong một cái áo ấm màu đen, cậu đưa tay cởi cái mũ liền với áo xuống, cũng không choàng khăn quàng cổ, cứ như vậy mà đứng ở bên ngoài. Trên mặt không biết là vì nóng hay là vì lạnh mà đã đỏ bừng một mảng.

" Mau lên nhà đi." Kiều Trần bước đến cửa tiểu khu, lên tiếng thúc giục.

" Ừ." Hàn Tư Hành ngoan ngoãn đáp ứng, đi theo cô vào cửa.

" Em nói xem em có bị ngốc không? Đã bị bệnh còn đứng bên ngoài trời lạnh, muốn nằm viện lắm à?"

Khoé môi Hàn Tư Hành cong cong, thành thành thật thật nghe Kiều Trần lái nhai bên tai, cũng không cảm thấy khó chịu chút nào.

Kiều Trần nhìn thấy cậu không có chút phản ứng gì, vừa muốn lên tiếng giảng giải cho cậu, không biết suy nghĩ đến chuyện gì đột nhiên không nói nữa.

" Em—" Cô muốn chạy đến cửa nhà của Hàn Tư Hành, lại nhìn thấy khoẻ môi cậu hơi cong, cô nói ra suy nghĩ của mình...

" Là bởi vì em biết chị sợ bóng tối, cho nên mới ra đón chị sao?"

À, đã đoán ra rồi nhì.

Hàn Tư Hành thành thật gật đầu, mở cửa nhà, ý bảo Kiều Trần đi vào.

Nhất thời trong lòng Kiều Trần ngũ vị tạp trần, không rõ đây là cái tư vị gì, âm thầm mắng một câu " Đồ ngốc."

" Đã đo nhiệt độ cơ thể chưa? Bao nhiêu độ?" Kiều Trần vừa thay giày vừa hỏi.

" 39,3 độ."

" Cao vậy sao!" Kiều Trần kinh ngạc cảm thán một câu, tuy chỉ nghe giọng nói cũng có thể đoán được sốt không nhẹ, nhưng không ngờ sốt đến tận 39 độ. Cô đưa tay sờ lên trán cậu, nóng vô cùng.

" Thuốc đâu? Uống chưa?"

Hàn Tư Hành gật đầu, " Uống rồi. Em cảm thấy hiện giờ đã khoẻ hơn nhiều."

Kiều Trần giận đến đỏ mặt, đưa tay chỉ về phía phòng ngủ, " Mau vào phòng nằm nghỉ đi."

" Vậy còn chị?" Hàn Tư Hành vội hỏi, sợ cô sẽ rời đi.

" Chị đi nấu chút gì đó cho em ăn." Kiều Trần đoán được chắc chắn cậu chưa ăn gì, không ăn làm sao có sức khỏi bệnh.

" Nấu cái gì? Em không muốn ăn, còn tưởng chị đến đây sẽ ở bên em..."

Kiều Trần phớt lờ lời nói của cậu, xoay người đi đến phòng bếp xem có gì để nấu ăn không.

Kỳ thật cô cũng không am hiểu chuyện nấu ăn, trong nhà vẫn luôn do một tay mẹ nấu, bản thân mình chỉ biết làm vài món đơn giản.

Nghĩ đến việc này, Kiều Trần không khỏi cảm thấy hổ thẹn, " À..... Chị nấu mì cho em ăn nhé?"

Hàn Tư Hành gạt đầu, " Nấu gì cũng được."

Kiều Trần bảo cậu lên giường nghỉ ngơi, nhưng cậu vẫn cố chấp không chịu, vẫn đứng bên cạnh nhìn cô bận rộn bên bếp. Vốn dĩ phòng bếp khá nhỏ có thêm người lại càng thêm chật chội.

Mì trứng cà chua là món ăn rất dễ làm, trong chốc lát Kiều Trần đã làm xong. Cô đem bát mì đặt lên bàn, ý bảo người đứng phía sau có thể ăn rồi.

Hàn Tư Hành nhìn bát mì màu sắc đẹp mắt, khoe mắt có chút nóng lòng.

" Ăn đi, chắc cũng không tệ lắm." Kiều Trần cũng kéo ghế ngồi xuống.

Hàn Tư Hành nghe lời cầm đũa gắp những sợi mì lên, thong thả ăn chúng. Có lẽ thuốc đã có công dụng, cậu vừa ăn trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, cả người cũng cảm thấy ấm hơn.

Sau khi ăn xong, Hàn Tư Hành không nói gì cả làm cho Kiều Trần lo lắng.

Kiều Trần nhìn thấy cậu đi đến bồn rửa chén, cô đi lấy nhiệt kế đo lại nhiệt độ cơ thể cho cậu.

37.5 độ. Nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống, lúc này Kiều Trần mới cảm thấy yên tâm. Hiện giờ đã gần 10 giờ tối cũng sắp đến giao thừa, Kiều Trần nghĩ ba mẹ mình cũng sắp trở về, liền thúc giục Hàn Tư Hành đi ngủ.

" Em hãy ngủ một giấc đi, sau khi thức dậy bệnh tình sẽ tốt lên thôi." Kiều Trần dịu dàng khuyên nhủ.

" Gạt người. Vừa rồi em đã ngủ một giấc, cũng không cảm thấy khỏe hơn. Từ khi chị đến bệnh của em mới khá lên." Hàn Tư Hành khó tính nói.

Cậu muốn ở cùng Kiều Trần một lúc nữa, cho nên cậu không muốn đi ngủ.

" Tư Hành, nghe lời nào. Em đã quên rồi sao? Trước kia có một lần em phát sốt, ngủ một giấc tỉnh lại đã khỏe hơn rất nhiều." Kiều Trần nhận được tin nhắn của mẹ mình, hỏi bao giờ cô trở về nhà.

" Lần đó, khi em thức dậy đã có chị bên cạnh. Lần này chị có thể ở lại đây sao?"

" Chị..." Nếu cô qua đêm ở đây, khẳng định là không thể được.

Hàn Tư Hành khẽ cười một tiếng, " Vậy chị đồng ý với em một chuyện, em sẽ đi ngủ ngay."

" Chuyện gì?"

" Không được trốn tránh em nữa." Sau khi từ trường học trở về nhà, Hàn Tư Hành vẫn luôn cảm thấy Kiều Trần đang trốn tránh mình, chuyện này làm cho cậu thật khó chịu.

" Chị không..." Kiều Trần theo bản năng muốn phản bác, vừa nói được hai từ đã bị chặn dứt.

Sắc mặt Hàn Tư Hành có chút ửng đỏ bởi vì sốt cao, môi đỏ răng trắng, bộ dạng của một cậu nhóc đẹp trai khi bị bệnh, đôi mắt đen nhánh đang chăm chú nhìn cô, giọng nói có vài phần lạnh lùng, còn mang theo vài phần ủy khuất và chín phần bướng bỉnh.

" Nếu chị không để ý đến em, em sẽ điên lên mất."

—————//———//—————

* Editor: Ôi bé Hành đáng yêu làm sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cố Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trần Trần, hay là chúng ta sống cùng nhau đi.

Edit: Tiểu Mân Thầu

Thật vất vả lắm mới đưa được Hàn Tư Hành vào phòng nghỉ ngơi, Kiều Trần giúp cậu đắp chăn lên người rồi nói lời tạm biệt.

" Trần Trần, ngày mai chị phải đi đến nhà ông bà để chúc tết sao?" Cậu nằm trên giường hỏi.

"Ừ. Mỗi năm đều phải đi, còn có đám em họ của chị nữa."

"Chắc hẳn sẽ rất náo nhiệt."

"Đúng vậy. Mười mấy người đấy." Kiều Trăn nhớ đến tình cảnh một nhà bọn họ cùng nhau vui vẻ ăn tết, lại thoáng nhìn qua Hàn Tư Hành, trong mắt cậu hiện lên một tia hâm mộ.

"Dì..." Kiều Trăn chần chừ, "Ngày mai không trở về nhà sao?"

Sắc mặt Hàn Tư Hành trầm xuống, "Không biết." Cậu suy nghĩ lại hỏi, "Ngày mai lúc nào chị mới trở về?"

Dựa theo lịch trình, Kiều Trăn sẽ phải dùng cơm trưa ở nhà ông bà, buổi chiều cùng với đám em họ đi dạo chơi một lúc, thậm chí còn phải dùng cơm tối xong mới quay trở về nhà.

Cô nhìn bộ dạng Hàn Tư Hành nằm trên giường thực đáng thương, vẫn không đành lòng để cậu cô đơn một mình ngầy ngốc trong nhà trải qua năm mới.

"Như vậy đi, chị dùng cơm trưa xong sẽ quay về tìm em." Hàn Tư Hành lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

"Vậy em phải nhớ ăn cơm đảng hoàng, không thể để bụng đói đấy." Kiều Trăn giống như trường bối mà dặn dò cậu.

"Được. Em nghe lời chị, chị phải trở về sớm một chút nhé." Hàn Tư Hành gật đầu đồng ý.

*

Lúc Kiều Trăn trở về nhà, thì ba mẹ đang xem chương trình hát mừng xuân trong phòng khách. Bọn họ hỏi thăm sức khỏe của Hàn Tư Hành thế nào. Kiều Trăn nói con sốt cũng đã hạ, cậu cũng đã lên giường nghỉ ngơi.

Mẹ Kiều không khỏi cảm thán về cuộc đời của Hàn Tư Hành, nếu lúc ấy cậu đi theo ba của mình có khả năng cuộc sống sẽ tốt hơn một chút.

"Mẹ, mẹ biết ba của Tư Hành sao?" Kiều Trăn và Hàn Tư Hành là hàng xóm nhiều năm như vậy, dường như chưa bao giờ gặp mặt ba của cậu.

"Có biết một chút, anh ta có đến đây tìm, nhưng anh ta lại bị mẹ Hàn Tư Hành chửi mắng đuổi đi." Mẹ Kiều nhớ lại sự việc từng phát sinh, lúc đầu nói.

Ba Hàn đeo mắt kính, mặc một bộ tây trang, diện mạo nhã nhặn, đáng vẻ hào hoa phong nhã. Thực sự mẹ Kiều không hiểu vì sao anh ta lại kết hôn với một người có tính cách đanh đá như mẹ Hàn, còn có con với nhau.

"Ông ấy đến đây là vì muốn gặp mặt Tư Hành sao?" Kiều Trăn hoang mang hỏi.

Nếu thực sự muốn gặp, vì sao nhiều năm qua không đếm thăm con trai của mình. Nếu không muốn gặp, vậy đến đây tìm làm gì?

"Chắc là vậy." Mẹ Kiều vừa xem chương trình trên TV vừa không để tâm nói, "Khi đó mẹ cũng không nghe rõ bọn họ nói cái gì với nhau, dù sao cũng chỉ nghe tiếng cô ta mắng chửi người, còn bảo anh ta cút đi."

Đáng vẻ mẹ Hàn khi nổi giận Kiều Trăn cũng đã gặp qua, ngày thường trang điểm lên sẽ là một người phụ nữ phong tình, lúc nổi giận hoàn toàn không còn bộ dạng ấy nữa, cảm giác như có thể đánh người bất cứ lúc nào.

Vì thế Kiều Trăn nói rõ dự định của mình cho ba mẹ biết, cô muốn ngày mai trở về sớm một chút thăm Hàn Tư Hành.

Thực ra ba Kiều cũng không có ý kiến gì, nhưng mẹ Kiều lại có vài lời phê bình kín đáo.

"Trần Trần, mẹ biết con và Tư Hành từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình cảm rất tốt. Nhưng dù sao giới tính của các con cũng khác nhau, đã trưởng thành rồi phải chú ý một chút."

"Mẹ, mẹ đang muốn nói chuyện gì vậy?"

Mẹ Kiều thờ dãi, "Ý của mẹ chính là, con và Tư Hành đều đã lớn. Nếu quá thân thiết, chỉ sợ tương lai các con sẽ bị bạn bè và người yêu dị nghị."

"Còn có chuyện này sao, mẹ cũng suy nghĩ quá nhiều rồi? Bất tự của con còn chưa có một nét phẩy trong đó đâu."

"Mẹ có thể giới thiệu cho con nha. Con gái của mẹ lớn lên xinh đẹp như vậy, tìm một người bạn trai môn đăng hộ đối không phải là chuyện khó khăn." Mẹ Kiều nói xong liền muốn gọi điện thoại.

"Được rồi, mẹ à." Kiều Trăn vội bắt lấy tay mẹ mình lại, "Con còn nhỏ, không cần vội đâu." Cô chỉ tay vào TV, "Xem chương trình mừng xuân nào!"

Ba mẹ Kiều Trăn liếc mắt nhìn nhau một cái, không nói gì nữa. Cái khúc nhạc đệm nhỏ này cứ thế qua đi.

*

Ngày hôm sau chính là ngày đầu năm mới, sáng sớm một nhà của Kiều Trăn đã xuất phát đi đến nhà ông bà chúc tết.

Vẫn như mọi năm, ông bà đều phát cho Kiều Trăn một bao lì xì to.

Kiều Trăn không muốn nhận, "Bà à, cháu đã lớn rồi, không còn là đứa bé nữa. Bà không cần cho cháu một bao lì xì lớn như vậy."

"Chừng nào Trần Trần của chúng ta chưa kết hôn, vẫn là tiểu công chúa của ông bà. Bao lì xì này con cầm lấy đi, mua nhiều món ngon vào. Một mình con sống bên

ngoài, học hành cũng rất vất vả, xem con gầy chưa kìa." Bà đem bao lì xì nhét vào trong tay Kiều Trăn, rồi cầm tay cô mà nói.

Khoé mắt Kiều Trăn có hơi cay cay, lại nhẹ giọng nói: " Bà à! Chờ cháu tốt nghiệp, bà không cần cho cháu bao lì xì nữa đâu. Phải đến phiên cháu đưa bao lì xì lại cho ông bà."

" Chờ cháu tốt nghiệp xong hãy bàn nhé!" Bàn tay gầy da dẻ khô cằn giữa nua của bà vỗ nhẹ lên vai Kiều Trăn, mang theo vài phần sùng ái.

Kiều Trăn biết, chờ sau khi cô tốt nghiệp bà vẫn sẽ phát bao lì xì cho cô.

Cho dù trong nhà có mấy người cháu nữa, nhưng ông bà vẫn luôn thiên vị cô nhất. Từ nhỏ đến lớn, có thứ gì tốt đều muốn để lại cho đứa cháu gái lớn này.

Mặc dù bản thân mình đã lớn như vậy, nhưng ở trong mắt bọn họ vẫn luôn muốn chăm sóc mình như trẻ con.

Chóp mũi Kiều Trăn có chút cay cay, bản thân mình cũng đã trưởng thành, ông bà thì lại già đi.

Buổi trưa, cô ở lại trò chuyện với ông bà thêm một lúc. Thời điểm cô quay trở về gặp Hàn Tư Hành, đã trễ hơn thời gian hẹn nửa tiếng.

" Thực xin lỗi nha, Tư Hành. Chì về trễ một chút." Kiều Trăn nói lời xin lỗi với Hàn Tư Hành.

Cậu nhìn cô không nói lời nào. Cậu vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, thoạt nhìn sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua.

Kiều Trăn đưa tay sờ vào trán cậu, " Còn khó chịu không?"

" Khó chịu." Hàn Tư Hành nói.

" Há? Nếu không chúng ta đi bệnh viện khám xem sao." Kiều Trăn lo lắng nói. Đã qua lâu như vậy còn cảm thấy khó chịu, tốt nhất vẫn nên đi khám.

"Trong lòng khó chịu." Hàn Tư Hành nhàn nhạt lên tiếng.

" Há?"

" Em đợi chị lâu như vậy...." Cậu lẩm bẩm nói, " Em còn muốn gọi điện thoại báo chị trở về, nhưng lại sợ quấy rầy chị. Em nghĩ chị ở nhà ông bà rất vui vẻ. Chị trở về cũng chỉ có mỗi mình em, khẳng định không vui vẻ bằng ở nơi đó...."

Thanh âm cậu càng ngày càng thấp, cuối cùng không còn nghe thấy được nữa.

Trong lòng Kiều Trăn có chút chua xót, cái đồ ngốc này. Cô nắm tay Hàn Tư Hành, với anh mắt kính ngọc của cậu liền đặt vào tay cậu một thứ.

" Bao lì xì sao?" Hàn Tư Hành cảm lấy vuốt nhẹ, bên trong còn có gì đó.

" Ừ, cho em quà mừng năm mới." Kiều Trăn mỉm cười, " Năm mới vui vẻ!"

" Năm mới vui vẻ." Hàn Tư Hành mỉm cười mở bao lì xì ra.

Bên trong không phải là tiền, mà là một tấm giấy cứng.

" Đây là gì?" Hàn Tư Hành lấy tấm giấy ra, " Giấy ghi tâm nguyện sao?"

" Ừ." Kiều Trăn ngượng ngùng gật đầu, " Đây là thứ chị lấy từ em họ."

" Em viết vào đó ước nguyện đều có thể thành hiện thực được sao?" Hàn Tư Hành ngốc nghếch hỏi.

Nếu nguyện vọng gì cũng có thể thực hiện, vậy quá đơn giản rồi. Hiện tại ước nguyện của cậu sẽ có thể thành hiện thực.

" Không được đâu. Em chỉ có thể dùng nó yêu cầu chị làm một chuyện trong khả năng của chị mà thôi."

" Trong khả năng cho phép...." Hàn Tư Hành lặp lại lời nói.

" Nguyện vọng không thể quá khả năng nha, bằng không chị vẫn có quyền thu hồi đấy." Kiều Trăn bổ sung, " Tấm giấy này chỉ có hiệu lực là một năm. Sang năm em đã 18 tuổi, không còn có thể nhận bao lì xì nữa. Cho nên chỉ có cái này, em phải cẩn thận quý trọng đấy."

Món quà này là do Kiều Trăn lúc còn ở nhà ông bà đột nhiên nghĩ ra. Thừa dịp cậu còn chưa thành niên, còn có cơ hội nhận bao lì xì, cho nên bản thân muốn tặng một thứ tốt.

So với tặng tiền, Kiều Trăn cảm thấy tặng cho cậu một nguyện vọng sẽ khiến cậu thích hơn. Quả nhiên, khi cậu cầm tấm giấy lật qua lật lại xem xét, trong ánh mắt không che giấu được sự vui sướng.

" Cảm ơn chị, Trăn Trăn." Hàn Tư Hành nhìn cô nói, " Đây là món quà năm mới mà em thích nhất."

" Đừng khách sáo." Kiều Trăn cười rộ lên, đôi mắt cong cong.

Buổi chiều, Kiều Trăn giúp Hàn Tư Hành dọn dẹp nhà cửa một chút, còn dán câu đối đỏ rực và chữ phúc lên trên cánh cửa. Căn nhà lạnh lẽo yên tĩnh trong nháy mắt đã thay đổi, đã có vài phần không khí của năm mới.

Trong kỳ nghỉ tết, Kiều Trăn vẫn luôn bận nhiều việc. Phải đi cùng mẹ đến nhà họ hàng chúc tết, còn họp mặt đám bạn thời cao trung, cùng bạn thân ra ngoài dạo chơi...

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến ngày phải quay về đại học S.

*

Vừa mới nhập học, Kiều Trăn đã đón nhận một tin tức tốt. Cô được thăng chức lên làm hội trưởng của câu lạc bộ báo chí «tin tức S».

Sau khi cuộc họp thường nên của câu lạc bộ kết thúc, Hạ Quý giữ cô lại còn nói với cô chính mình là người chọn cô là người kế nhiệm.

Thời điểm Kiều Trăn nghe thấy tin này có chút ngoài ý muốn. Bởi vì còn có một hội phó khác là Liêu Xuân Viên, lại là học muội khoá dưới của Hạ Quý, hai người đều là sinh viên khoa báo chí. Hạ Quý nhậm chức hội trưởng trước tiên, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng người kế nhiệm sẽ là Liêu Xuân Viên.

"Học tỷ, em sẽ làm tốt." Nếu học tỷ đã coi trọng mình như vậy, tất nhiên Kiều Trăn cũng phải biểu hiện thực tốt.

"Ừ." Hạ Quý vỗ vai Kiều Trăn, "Chị tin em."

Liêu Xuân Viên đã từng âm thầm tìm gặp Hạ Quý, dò hỏi ý tứ của Hạ Quý. Tuy rằng Liêu Xuân Viên là học muội khoá dưới của mình, nhưng Hạ Quý vẫn cảm thấy khi cô ấy làm việc nội tâm luôn quá phức tạp. Bọn họ làm nghề tin tức, điều quan trọng nhất chính là phải lấy tin thật chính xác và cụ thể.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ, thấy Kiều Trăn có vẻ nghiêm túc và trách nhiệm hơn. Nếu giao câu lạc bộ này lại cho cô, Hạ Quý càng yên tâm.

Từ sau khi Kiều Trăn lên làm hội trưởng, liền lên một kế hoạch cho câu lạc bộ đó chính là hoạt động thu thập ảnh chụp "Điều tốt đẹp nhất của đại học S"

Những hình ảnh trong hoạt động lần này đa phần đều tập trung vào giáo sư và sinh viên của đại học S, tổ chức trong vòng một tháng.

Nếu mọi người cảm thấy hình ảnh của mình phù hợp với yêu cầu của chủ đề này đều có thể gửi ảnh vào hộp thư cố định của câu lạc bộ, sau đó ban biên tập sẽ đem những bức ảnh đó đăng lên mạng để mọi người bình chọn.

Với hoạt động bình chọn này sẽ chọn ra giải nhất, nhì, ba, theo sau là phát tiền thưởng. Có hai cách để bình chọn, cách thứ nhất là bình chọn trên website «tin tức S», cách thứ hai là vào Wechat của câu lạc bộ mà bình chọn.

Có lẽ vì tiền thưởng quá hấp dẫn mà yêu cầu lại không quá cao, cho nên sau khi hoạt động mở ra, lập tức có không ít người đã gửi bài đến. Trải qua 2 tuần, ban biên tập đã sàng lọc một số bức ảnh rồi đăng chúng lên mạng.

Đa số ảnh đều là ảnh chụp kiến trúc của đại học S, phong cảnh, thậm chí là hoa cỏ, cây cối. Thỉnh thoảng cũng có những bức ảnh của động vật nhỏ và những nhân vật trong trường.

Về phương diện này, có một bức ảnh bởi vì bị người khác chụp lên đăng lên diễn đàn dẫn đến một loạt bình luận.

Đương nhiên khi Kiều Trăn nhìn thấy bức ảnh đó, có một cỗ khí nóng xộc thẳng lên đầu, thiếu chút nữa là hộc máu.

Bởi vì bức ảnh này không phải của ai khác, mà chính là cô và Hàn Tư Hành!

Tên của bức ảnh này chính là "Đôi tình nhân dưới ánh trăng", được chụp vào ngày sinh nhật năm trước cảnh tượng cô ôm Hàn Tư Hành.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi ôm nhau dưới ánh trăng, khuôn mặt người nữ hoàn toàn chôn trong lồng ngực của người nam, người nam còn hơi cúi đầu, cánh tay ôm thật chặt, thậm chí còn có thể nhìn thấy cơ bắp rắn chắc trên cánh tay cậu.

Ánh đèn đường chiếu vào một nửa gương mặt đẹp trai của người nam, biểu tình của cậu vô cùng ôn nhu.

Dáng vẻ của một đôi tình nhân đang lưu luyến không thể nói lời chào tạm biệt.

Kiều Trăn nhìn thoáng qua liền tắt trang web đó đi không dám nhìn kỹ, nhưng trời ạ vẫn có người không chịu buông tha cho cô.

"Này, Trăn Trăn, cậu có xem qua mục "thông báo tìm người" trên diễn đàn không?" Ninh Ngữ Mông vừa bước vào phòng đã hỏi cô.

"Cái, cái gì mà thông báo tìm người, tớ không có chú ý đến." Kiều Trăn không được tự nhiên mà trả lời, khuôn mặt bắt đầu có chút nóng bỏng.

"Các cậu không phải là người làm bên mảng tin tức à! Vị chủ bài đăng kia nói có một hôm đi ngang qua ký túc xá, nhìn thấy một đôi tình nhân đứng dưới lầu ôm nhau. Bởi vì người nam quá đẹp trai, cô nàng nhịn không được liền chụp một bức ảnh."

"Ồ....." Sau đó thì sao.

"Chủ bài đăng là thành viên của câu lạc bộ điện ảnh. Hiện giờ cô ấy đang tìm đôi tình nhân kia, muốn mời bọn họ hỗ trợ quay một đoạn phim ngắn để tuyên truyền."

"Ồ....." Tiếp tục giả ngu.

"Hiện nay trên diễn đàn mọi người đều nói người nam kia rất giống Hàn Tư Hành!" Ninh Ngữ Mông nâng giọng lên, "Cậu mau nhìn xem có phải đúng như vậy không?"

Cái gì?

Có người nhìn ra người đó chính là Hàn Tư Hành sao?

Trong lòng Kiều Trăn cả kinh, vội lên diễn đàn xem.

Một cái tiêu đề xuất hiện [Xin mọi người giúp đỡ, có ai biết đôi tình nhân trong bức ảnh này là ai không?] bài đăng hiện ngay đầu trang.

Nội dung của bài đăng cùng với những gì Ninh Ngữ Mông nói không sai biệt lắm.

Chủ bài đăng tự ý chụp tấm ảnh đó để tham gia cuộc thi cho nên đã lên tiếng xin lỗi, còn hứa nếu đối phương không muốn tham gia thì sẽ xóa tấm ảnh đó, còn nếu đồng ý tham gia sau khi thắng cuộc, cô ấy sẽ đem tiền thưởng đưa lại cho hai người bạn họ.

Ngoài chuyện đó ra, là một thành viên trong câu lạc bộ điện ảnh, gần đây cô ấy dự định làm một đoạn phim ngắn nói về chuyện tình yêu, muốn mời hai người bạn họ tham gia, nếu đồng ý nhất định sẽ trả thù lao.

Nói tóm lại một câu, cô ấy muốn tìm gặp hai người bạn họ. Bên dưới bài đăng liền xuất hiện muôn dạng bình luận.

L1: Chủ bài đăng vì sao chỉ chụp nửa gương mặt vậy?

L2: Không quen biết, chỉ là người đi ngang qua ~.

L3: Chủ bài đăng ảnh chụp thật đẹp, dùng máy chụp hình nào vậy? Ban đêm còn có thể chụp ảnh rõ như vậy.

L4: Có thể nhìn thấy người nam rất đẹp trai, vì sao không thể thấy mặt người nữ thế?

.....

Những bình luận phía trước mọi người mồm năm miệng mười thảo luận một phen, cũng không tìm ra kết quả. Thắng đến những bình luận sau mới có người xuất hiện dẫn dắt đề tài lên người của Hàn Tư Hành.

L43: Sao tớ cứ cảm thấy nửa mặt của người này rất giống giáo thảo H nhỉ?

(Giáo thảo: 校草 là từ ngữ của học sinh Đài Loan chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường, xứng với 校草 là 校花 (hoa khô))

L44: Đồng ý với bình luận trên thực sự rất giống! Nhưng chẳng phải giáo thảo H vẫn còn đang độc thân sao?

L45: A a a! Đừng như vậy nha! Giáo thảo chính là đại gia!

L46: Giáo thảo cũng có lúc ôn nhu như vậy à? Mỗi lần tớ nhìn thấy cậu ta đều là gương mặt lạnh lùng như lá bài Poker...

L47: Lâu trên nhất định là cậu đã không tham gia vũ hội tết niên rồi!

L48: Cầu mong L47 nói ra tin hot!

L49: Cầu tin hot +1!

Về sau đều là những bình luận cầu tin hot, nhưng bình luận của L47 lại nói đại gia đây phải đi ăn, sau đó liền biến mất không thấy tung tích nữa.

L99: Như vậy người trong ảnh chụp có phải là giáo thảo hay không?

L100: Giết chết ta đi! Chủ bài đăng mau đến khoa công nghệ thông tin hỏi đi nhé!

L101: Có lòng tốt nhắc nhở, mỗi tuần thứ hai vào 6 chiều giáo thảo sẽ đi đến câu lạc bộ phát thanh, chủ bài đăng có thể đi đến đó tìm cậu ta.

L102: Chủ bài đăng tiến lên! Cầm tấm ảnh đi tìm giáo thảo đi! Mau đi hỏi đi!!!!

Dường như mọi người đều xác định người mà chủ bài đăng muốn tìm chính là Hàn Tư Hành, không biết chủ bài đăng có nhìn thấy những bình luận này hay không, cũng chẳng thấy trả lời lại.

Kiều Trần thờ dài, tất diễn đàn.

" Thế nào? Có phải cậu ta không?" Ninh Ngữ Mông đứng một bên hóng tin bát quái.

Kiều Trần bắt đầu nhìn Ninh Ngữ Mông, rồi gật đầu.

" Tớ nói rồi mà. Vậy nữ chính có phải là cậu không?! Các người..." Ninh Ngữ Mông ý vị thâm trường nói.

"Không phải như cậu nghĩ đâu." Kiều Trần muốn giải thích, " Chỉ là cái ôm của chị gái đối với em trai thôi, cậu hiểu không?"

" Tớ không hiểu." Ninh Ngữ Mông lắc đầu, cười hi hi nói: " Vì tớ không có em trai."

" Tóm lại là không phải, cậu đừng suy nghĩ lung tung."

" Dù sao tớ vẫn cảm thấy, Hàn Tư Hành so với học trưởng Chương Du tốt hơn. Cậu xem lần trước cậu không giúp được anh ta, anh ta liền không vui về." Ninh Ngữ Mông bĩu môi nói.

Sau sự kiện diễn đàn lần đó, cuối cùng cũng tìm ra nam chính đó là người cùng khoa, cho nên đã xóa bỏ mọi nghi ngờ cho Chương Du. Nhưng từ lúc ấy, mối quan hệ của anh ta và Kiều Trần dần phai nhạt, căn bản bây giờ đã không còn liên lạc nữa.

" Hơn nữa." Ninh Ngữ Mông vẫn còn lải nhải, " Gần nhất Hàn Tư Hành không phải đang tham gia cuộc thi chế tạo người máy sao! Ngày đó tớ cùng bạn học nhìn thoáng qua phòng thí nghiệm của bọn họ. Wow, quả thực là khí chất thuộc cấp đại thần! Đặc biệt kì diệu!"

Cuộc thi chế tạo người máy này cô cũng biết, mỗi năm tổ chức một lần. Hai khu phía Bắc và phía Nam sẽ đấu với nhau, sau đó sẽ chọn ra 16 người xuất sắc nhất tham gia thi đấu toàn quốc.

Kiều Trần cười cười, "Đúng vậy, thực sự người máy rất tàn khốc."

Năm nay cuộc thi được tổ chức ở phía Nam, nơi diễn ra thi đấu là đại học S, 《tin tức S》cũng đã đi lấy tin về cuộc thi này, cho nên tin tức này đối với Kiều Trần không quá xa lạ.

"Cái gì mà người máy thực tàn khốc? Là Hàn Tư Hành tàn khốc!" Ninh Ngữ Mông bất mãn liếc nhìn cô một cái.

"Cậu không xem qua sao? Sắc mặt cậu ta lạnh nhạt cảm điều khiển từ xa điều chỉnh và thử người máy, làm nó như vậy như vậy nè. Cùng với A Thần của tớ đứng trên sân thi đấu, siêu cấp mê người!"

A Thần là một tuyển thủ khoa điện, phong cách thi đấu lấy mạnh làm tiến, hơn nữa lớn lên lại đẹp trai, có fan nữ rất đông, Ninh Ngữ Mông là một trong những số đó.

"Này, thời điểm thi đấu sẽ được phát sóng trực tiếp toàn quốc phải không?" Ninh Ngữ Mông không hiểu lắm, hỏi Kiều Trần.

"Đúng vậy. Sẽ có đài truyền hình và kênh online phát sóng trực tiếp. Nếu cậu cảm thấy hứng thú có thể ở nhà xem, có lẽ thời điểm phát sóng sẽ là kỳ nghỉ hè." Kiều Trần trả lời.

"Có trường chúng ta tham gia tớ nhất định phải xem." Ninh Ngữ Mông xoa đôi tay, hưng phấn không thôi, "Nếu Hàn Tư Hành xuất hiện trên TV, không phải sẽ thành vòng hồng sao?"

(Vòng hồng là để chỉ những người nổi tiếng trên mạng.)

Kiều Trần suy nghĩ, cảm thấy lời Ninh Ngữ Mông nói có đạo lý, "Ừ, chắc là như vậy."

Lần trước có một nam sinh của đại học B tham gia tiết mục trên TV, chỉ với vẻ bề ngoài đã nổi rần trên mạng một phen. Theo lương tâm mà nói, Kiều Trần cảm thấy Hàn Tư Hành so với cậu kia đẹp trai hơn nhiều.

Vừa nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo liền xuất hiện. Thời điểm Kiều Trần và Ninh Ngữ Mông nói chuyện với nhau, cô nhận được tin nhắn Wechat của Hàn Tư Hành, báo buổi tối cùng nhau dùng cơm, cậu có việc muốn nói.

Kiều Trần đoán rằng có liên quan đến việc ảnh chụp, cho nên liền đồng ý.

*

Cuộc thi chế tạo người máy tổ chức ở khu phía Nam chỉ còn vài ngày nữa sẽ bắt đầu, gần đây Hàn Tư Hành vẫn luôn tập trung vào việc này, đã vài đêm đều ở lại trong phòng thí nghiệm.

Thời gian để cậu ăn cơm cũng không có, đừng nói đến việc gặp mặt Kiều Trần. Thực vất vả lắm hôm nay mới có thời gian gặp Kiều Trần, không tránh khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Trên đường hai người đi đến nhà ăn, dường như Kiều Trần cảm thấy hôm nay ánh mắt của cậu cứ đặt trên người mình không dời đi, cô bị cậu nhìn chằm chằm như vậy có chút không tự nhiên, đành phải quay mặt đi.

Lập tức nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ.

"Cười cái gì vậy?"

"Có phải chị đã quên chúng ta chênh lệch về chiều cao không? Em có thể quan sát gương mặt chị 360 độ, cho dù quay mặt đi cũng vô dụng thôi." Hàn Tư Hành ghen cười.

"....."

Kiều Trần quay mặt lại, giả vờ vô tình hỏi cậu về chuyện ảnh chụp, hỏi có ai đến tìm cậu hay không.

Hàn Tư Hành gật đầu thừa nhận.

"Vậy, em muốn tham gia sao?" Kiều Trần lại hỏi.

"Không muốn." Bọn họ không phải là tình nhân, quay đoạn phim này, có lẽ mối quan hệ sẽ càng thêm ái muội.

"Nếu em dùng giấy ghi tâm nguyện, chị sẽ đồng ý sao?" Hàn Tư Hành hỏi

Kiều Trần suy nghĩ một lúc, trả lời: "Tất nhiên."

Tuy rằng bản thân không thích bị quay phim hay chụp ảnh, nhưng chuyện đó cũng không phải chuyện gì đặc biệt có thể làm khó cô, cho nên có thể dùng giấy ghi tâm nguyện.

"Ồ....." Hàn Tư Hành trầm tư trong chút lát, đột nhiên cười nói, "Hiện tại thì không cần. Em đã suy nghĩ kỹ phải dùng vào chuyện gì rồi."

"Chuyện gì?" Kiều Trần tò mò hỏi.

" Bí mật. Qua một thời gian nữa chị sẽ biết." Hàn Tư Hành ra về thân bí nói.

*

Buổi tối, sau khi Kiều Trần trở về phòng từ tin tức của Ninh Ngừ Mông biết được chuyện chủ bài đăng đã trả lời, bảo rằng đã tìm được đường sự nhưng đường sự không muốn giúp, cho nên sẽ xoá bài đi.

Về phần hoạt động thu thập ảnh của 《 tin tức S 》cũng đã kết thúc. Bức ảnh khiến Kiều Trần có chút xấu hổ đạt giải nhì. Thời điểm trao giải, Kiều Trần cố tình quan sát, người lãnh thưởng là một cô gái nhìn có chút quen mắt, thì ra là người ở cùng ký túc xá. Khó trách ngày đó mới chụp được tấm ảnh này.

Sau khi trao giải xong, giáo sư giữ Kiều Trần lại. Đầu tiên giáo sư hỏi cô học tập và sinh hoạt gần đây thế nào, tất nhiên cô hào phóng trả lời.

Giáo sư gật đầu, theo sau là tiến vào vấn đề chính: " Kiều Trần à, trong tay thầy có một cơ hội làm thực tập sinh cho đài truyền hình. Vốn dĩ cơ hội này sẽ giao cho Hạ Quý, nhưng Hạ Quý đã có việc không nhận nó. Em ấy gặp thầy đề cử em, không biết em có hứng thú với cơ hội này không?"

" Thực tập trong đài truyền hình sao?" Kiều Trần kinh ngạc, cô chưa từng nghe Hạ Quý nói qua chuyện này.

" Đây là danh sách thực tập của đại học S trong đài truyền hình." Giáo sư đưa một danh sách cho Kiều Trần, " Em hãy suy nghĩ xem, nếu có hứng thú thì điền vào danh sách này ngày mai đưa lại cho thầy."

" Không cần suy nghĩ đâu, giáo sư." Kiều Trần cầm lấy bảng danh sách, nhìn về phía giáo sư kiên định nói, " Em muốn đi."

*

Qua mấy ngày sau, trong lúc trò chuyện Kiều Trần vô tình nói với Hàn Tư Hành kỳ nghỉ hè này muốn ở lại thành phố S để đi thực tập, bảo cậu trở về một mình.

Hàn Tư Hành nghe xong cười cổ quái.

" Làm sao vậy?" Kiều Trần nhìn phản ứng kỳ quái này của cậu.

" Đúng lúc, em cũng muốn ở lại đây chuẩn bị cho cuộc thi chế tạo người máy."

" Ấy." Đúng vậy, cậu cũng có chuyện.

" Trần Trần à, hay là chúng ta sống cùng nhau đi." Hàn Tư Hành mong chờ lên tiếng.

Kiều Trần bị câu nói này làm hoảng sợ, thiếu chút nữa đã đánh rơi điện thoại.

" Cái, cái gì?"

—————//———

* Editor: Sắp bước vào giai đoạn quan trọng nhen bà con ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Có Chắp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 20: Sống chung

Edit: Tiểu Mân Thầu

" Chị dự định sẽ ở đâu?" Hàn Tư Hành trực tiếp hỏi.

Trước đó Kiều Trần cũng đã suy nghĩ về vấn đề kỳ nghỉ hè này sẽ ở lại đây. Cũng biết được việc trường học cách đài truyền hình S khá xa, nếu ngồi tàu điện ngầm ước chừng gần 1 giờ mới đến nơi. Nhưng nếu bảo cô mượn phòng sống một mình ở bên ngoài thì cô không dám.

Hai ngày trước, cô có nghe nói Hứa Vân cùng khoa với mình nghỉ hè sẽ ở lại đây đi thực tập, vì thế cô đã tính toán muốn cùng với Hứa Vân sống chung một phòng trong ký túc xá.

" Chị dự định ở lại trong trường cùng bạn học." Kiều Trần thành thật nói.

" Nơi chị đi thực tập nằm ở trung tâm thành phố, cách trường học xa như vậy, nếu ở ký túc xá thì không tiện lắm."

" Ủ, nhưng chị đã tính toán rồi, chỉ mất một giờ để đi đến đó vẫn có thể chấp nhận được."

" Vậy chị có nghĩ đến chuyện, làm việc ở đài truyền hình sẽ thường xuyên phải tăng ca không. Chị muốn một mình trở về trường học vào lúc đêm khuya sao? Trường học ở nơi hẻo lánh như vậy, bình thường ban đêm còn không thấy bóng người, huống chi là vào kỳ nghỉ hè. Thậm chí buổi tối cũng không còn tuyến xe buýt nào nữa, nhất định chị sẽ không thể bắt xe trở về được. Nói không chừng từ trạm tàu điện ngầm quay trở về trường, suốt dọc đường đi lại không có đèn đường có lẽ chị..."

" Em đừng nói nữa!" Kiều Trần nghĩ đến cảnh tượng ban đêm trở về một mình đã cảm thấy sồn tóc gáy. Khu gần trường học tương đối hẻo lánh, thường xuyên nghe được

vài tin đồn về việc người dân sống ở đó và sinh viên luôn bị người lạ hù dọa.

"Chị mới vừa nghe em nói như vậy đã sợ hãi, còn muốn ở lại đây. Há?" Hàn Tư Hành ở đầu dây bên kia thấp giọng hỏi.

Đường như Kiều Trần nghe thấy trong giọng nói đó có vài phần châm chọc. Cô lên tiếng giải thích vài câu sau đó tắt điện thoại.

Quả thực, trước đó cô đã không suy nghĩ chu toàn. Nếu bản thân ở lại ký túc xá cũng không phải là biện pháp hay. Tốt nhất vẫn là nên thuê một căn nhà nhỏ gần đài truyền hình thôi.

Kiều Trần suy nghĩ, rồi gọi điện thoại cho mẹ của mình. Cô nói kỳ nghỉ hè này muốn ở lại thành phố S thực tập, cũng dự định thuê một căn nhà, muốn xin thêm một chút tiền sinh hoạt phí.

Nhưng Kiều Trần lại không nghĩ đến chính là, sau khi mẹ nghe xong lời cô nói lại không đồng ý.

"Trần Trần nghe mẹ nói này! Con phí thời gian ở đó làm cái gì? Còn việc đại truyền hình kia nữa, chuyên ngành đó có liên quan gì với ngành học của con à? Một mình con ở lại thành phố, mẹ và ba con có thể an tâm được sao?"

"Mẹ à, rất nhiều sinh viên thực tập vào kỳ nghỉ hè đó. Chuyện này đối với việc về sau tìm việc làm cũng có điểm tốt nha!" Kiều Trần ôn tồn nói.

"Tìm việc làm sao?" Mẹ Kiều cười, "Trần Trần à, không phải mẹ đã nói với con rồi sao? Con cứ việc học hành cho tốt, trở về đây thi tuyển công chức, sống an ổn không phải tốt hơn sao?"

"Con không nghĩ đến việc sẽ đi thi công chức." Kiều Trần có chút sốt ruột.

"Làm nhân viên công chức có gì không tốt? Ngồi mát ăn bát vàng, bao nhiêu người muốn vào còn không được. Nói thật với con, Trần Trần. Mẹ và ba con công tác nhiều năm ở đơn vị như vậy, cũng có quen biết với không ít người. Đợi con tốt nghiệp xong, trở về đây tìm một công việc ổn định nhẹ nhàng, rồi tìm một gia đình môn đăng hộ đối để kết hôn. Cuộc sống như vậy thật tốt biết bao! Mẹ muốn nói, con không cần đi đến đài truyền hình thực tập làm gì cả, nghỉ hè lập tức quay về đây. Được không?" Mẹ Kiều đem kế hoạch của mình nói thẳng với con gái, muốn làm cho cô thay đổi ý định.

Lần đầu tiên Kiều Trần không quan tâm ý nguyện của mẹ mà nói.

"Mẹ à, con muốn ra ngoài học thêm một ít kiến thức xã hội. Con mới năm hai thôi, nếu rèn luyện càng nhiều thì rất có lợi. Mẹ nên ủng hộ cho con đi chứ!"

"Để một mình con ở lại đó à? Làm sao mẹ và ba con có thể yên tâm đây?"

"Mẹ, con đã lớn như vậy rồi, bạn bè sơ trung của con cũng đã ra ngoài tìm việc làm. Huống hồ....Con và bạn học đã bàn tính sẽ ở lại cùng nhau, ba mẹ không cần lo lắng."

Kiều Trần vừa nói dối, vừa khuyên can mãi, cuối cùng mẹ cũng đồng ý cho cô ở lại thành phố S để đi thực tập.

Đã giải quyết xong vấn đề tiền bạc, Kiều Trần bắt đầu lên mạng tìm căn hộ, nhưng tìm một lượt vẫn không thể tìm thấy căn hộ hợp ý.

Buổi tối, Lục Đan Ngưng trở về nghe thấy Kiều Trần muốn đi thực tập ở đài truyền hình S, liền đề nghị cô hãy thông qua người môi giới để tìm thuê nhà.

Sau đó Kiều Trần mới biết được, cách tìm thuê nhà ở đây khác với nơi mình sống, thành phố S lớn như vậy, bán nhà hay thuê nhà đều phải thông qua người môi giới.

Cùng ngày, Kiều Trần liên lạc với một người môi giới, nói rõ cho anh ta biết yêu cầu thuê căn hộ của mình.

Cô nghĩ phải thuê căn hộ hợp với phái nữ, quang cảnh xung quanh phải tốt một chút, giao thông thuận tiện, thực ra nhà lớn hay nhỏ cũng không thành vấn đề.

Thái độ của người môi giới rất tốt, thêm Kiều Trần vào danh sách bạn bè trên Wechat, bảo rằng nếu có căn hộ thích hợp sẽ liên lạc với cô, bảo cô đến xem. Trong kỳ nghỉ hè nhu cầu thuê phòng ở tầng cao, cho nên khi tìm thấy căn hộ nào hợp ý phải quyết định thuê nhanh.

Vẫn dĩ Kiều Trần không hề suy nghĩ để lời đề nghị của Hàn Tư Hành, thứ nhất bọn họ nam nữ khác biệt, huống hồ cậu đối với mình.... Nếu sống cùng nhau không được tiện lắm.

Điều quan trọng nhất chính là, Hàn Tư Hành ở lại đây vì việc chế tạo người máy để tham gia vào cuộc thi toàn quốc, khẳng định suốt cả ngày đều phải ở trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu người máy, nếu sống ở bên ngoài có thể không phải là một cách hay.

Trước mắt vòng loại của cuộc thi chế tạo người máy ở khu vực phía Nam đã kết thúc. Đại học S với thành tích cao đã lấy được chiếc vé tiến vào vòng thi chung kết toàn quốc.

Hai tháng nay, Hàn Tư Hành vẫn luôn ở trong phòng thí nghiệm. Mãi cho đến khi vòng loại khu vực phía Nam kết thúc, đội trưởng cho phép cả đội nghỉ ngơi hai ngày. Sau hai ngày phải bắt tay vào công việc chuẩn bị cho vòng thi chung kết tổ chức vào mùa hè này.

Sau khi kết thúc công việc ở phòng thí nghiệm, Hàn Tư Hành lập tức đến tìm Kiều Trần cùng nhau đi ăn cơm.

Biết được chuyện cô đang tìm nhà ở, cậu liền bày tỏ mình cũng muốn ở cùng cô.

Nhưng Kiều Trần lại không đồng ý. Hàn Tư Hành ai oán nhìn cô, "Chị sống một mình em không yên tâm."

"Chị đã lớn như vậy, có gì mà không yên tâm? Huống hồ, em còn phải chuẩn bị người máy để đi thi đấu, ở bên ngoài cũng không tiện lắm." Kiều Trần giải thích cho cậu hiểu.

"Trần Trần, em vẫn có thể ở bên ngoài làm công việc lập trình, không nhất định phải làm trong phòng thí nghiệm."

"Như vậy cũng không được. Công sự của em đều ở trường, một mình em ở bên ngoài, liên lạc với nhau không được thuận tiện. Thành tích lần này của trường chúng ta tốt như vậy, em phải cố gắng hơn, phải tranh thủ giành được quán quân toàn quốc nhà."

Đại học S đã 4 lần tham gia thi đấu, thành tích tốt nhất cũng chỉ là đứng hạng thứ 4, chưa bao giờ giành được danh hiệu quán quân. Hiện tại đã có hy vọng, cho nên Kiều Trần không mong muốn Hàn Tư Hành bởi vì mình mà ảnh hưởng đến thành tích của cả đội.

Hàn Tư Hành trầm mặc một lúc, nói tiếp: "Trần Trần, em đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến việc thi đấu, chị và em hãy sống cùng nhau đi."

Cái gì mà sống cùng nhau, vì sao khi nghe thấy lời này vẫn cảm thấy kỳ quái như vậy.

Kiều Trần rất có nguyên tắc vẫn lắc đầu.

"Nhưng thực sự em không yên tâm để chị sống một mình ở bên ngoài. Nếu chị không đồng ý, em đành phải mỗi ngày đưa chị trở về nhà sau đó lại quay về trường."

"Cái gì? Đừng làm xằng bậy!"

Đùa cái gì vậy hả, vừa đi vừa về sẽ tốn biết bao nhiêu thời gian, cậu còn có thời gian để làm việc sao?

"Em làm như vậy chỉ vì muốn chị và em sống cùng nhau."

"....."

"Chú và dì đồng ý để cho chị sống bên ngoài một mình sao? Em đoán chắc chị đã nói dối bọn họ rằng chị và bạn mình thuê nhà ở cùng nhau. Chị có muốn em nói cho bọn họ biết sự thật không?"

"!!!!"

"Em sẽ dùng đến giấy ghi tâm nguyện, muốn chị và em sống cùng nhau."

"....."

Trời ạ, vì sao cậu lại khó chơi như vậy?

Quả thực tiếng lòng Kiều Trần vọng tận trời xanh.

"Trần Trần..... Chị đồng ý với em đi. Một mình chị sống bên ngoài quá nguy hiểm....."

"....." Kiều Trần dùng đầu chọc chọc vào chén cơm, cảm giận nói: "Chi đã 21....."

Vì điều gì ba mẹ và Hàn Tư Hành đều không yên tâm để cô sống một mình như thế.

"Chị là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, thực sự sống một mình bên ngoài rất nguy hiểm. Thời gian trước chị không xem tin tức sao? Có một cô gái khi tan ca trên đường đi về nhà ——"

"Dừng dừng dừng." Kiều Trần che lỗ tai lại, "Từ khi nào mà em trở nên dài dòng như vậy...."

Đâu còn đáng vẻ của một vị học bá trẻ tuổi lạnh lùng ngày nào.

Hàn Tư Hành không hề bụng, "Từ lúc quan tâm đến chị."

"....."

"Nhớ không lầm chị từng nói, chị thi không qua môn máy tính cấp hai phải không? Sau khi cuộc thi kết thúc em có thể phụ đạo cho chị, đảm bảo chị sẽ thi đậu."

"....."

Dưới sự năn nỉ i ới của Hàn Tư Hành, cuối cùng Kiều Trần cũng đồng ý sẽ suy nghĩ lại vấn đề này.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Hàn Tư Hành đều gửi cho Kiều Trần vị trí những căn hộ tốt, hỏi cô suy nghĩ đến đâu rồi.

[Tư Hành: Trần Trần, chị nói lời phải giữ lấy lời đấy. Em sẽ dùng giấy ghi tâm nguyện yêu cầu chị.]

[Tư Hành: Chuyện này cũng nằm trong khả năng của chị, vì sao vẫn không đồng ý?]

[Tư Hành: đồng ý với em đi Trần Trần.]

[Tư Hành: em đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến việc thi đấu.]

[Tư Hành: đồng ý với em đi.]

Kiều Trần nhìn điện thoại không ngừng vang lên tiếng tin nhắn Wechat, cô đỡ trán, muốn kiên trì cũng không được nữa.

Cuối cùng, Kiều Trần lấy lý do dùng giấy ghi tâm nguyện đáp ứng với Hàn Tư Hành, nhưng phải chọn nơi ở nằm vị trí thuận tiện cho việc đi lại giữa trường học và đài truyền hình.

Sau đó là tìm gặp người môi giới đưa thông tin, tìm căn hộ, xem căn hộ.

Có người môi giới, hiệu suất tìm căn hộ của Kiều Trần tăng lên rất nhiều. Sau một vòng tìm kiếm, cô đã chọn được một căn hộ thích hợp.

Căn hộ này cách trạm tàu điện ngầm không xa lắm, di chuyển từ đây đến trường học hay đài truyền hình đều rất thuận tiện. Diện tích chưa đến 70 m vuông, ở một thời gian ngắn cũng tạm ổn. Quan trọng nhất chính là, quang cảnh trong tiểu khu này tương đối tốt, vấn đề bảo an cũng đảm bảo.

Căn hộ này vẫn còn mới, đồ dùng gia đình bên trong đều đầy đủ. Vừa nhìn một lần Kiều Trần đã ưng ý. Người môi giới nói sẽ liên lạc với chủ hộ, sau đó sẽ bàn đến việc ký hợp đồng thuê căn hộ, tiếp theo là giao chìa khoá căn hộ.

Thời gian thuê căn hộ này sẽ bắt đầu vào cuối tháng 6, thuê trong vòng 2 tháng. Ngay từ đầu chủ căn hộ đã không muốn cho thuê trong thời gian quá ngắn, nhưng không chịu được sự khuyên nhủ của người môi giới, hơn nữa nhìn thấy đáng về Kiều Trần ngoan ngoãn khá ái, lúc này mới đồng ý cho thuê.

*

Sau khi làm hết thầy mọi việc, trường học cũng bắt đầu tổ chức kỳ thi cuối kỳ.

Kỳ thi kết thúc cũng là lúc nghỉ hè, chính là đến giai đoạn hai người "Sống chung" với nhau.

Nhưng ngày đầu tiên sống chung, Kiều Trần liền cảm thấy hối hận. Bởi vì Hàn Tư Hành cái người này, thực sự là quá không chú ý hình tượng.

Thời điểm cậu đi tắm, Kiều Trần đang ngồi ngoài phòng khách xem tiết mục của đài truyền hình S.

Nhận thấy bên cạnh có người ngồi xuống, cô theo bản năng nhìn qua, nháy mắt xuất hiện trước mắt cô là một cậu thiếu niên da dẻ trắng nõn cao gầy nhưng thân thể cường tráng.

Kiều Trần "A" một tiếng, vội vàng quay đầu đi che đôi mắt mình lại.

"Tại sao em không mặc quần áo vào?"

"Em có mặc nha, không tin chị nhìn xem." Hàn Tư Hành trịnh trọng nói làm Kiều Trần hoài nghi vừa rồi chính mình đã hoa mắt.

Cô tách ngón tay ra, nheo đôi mắt nhìn về phía bên cạnh. Vai rộng, eo thon, cơ bụng, chân dài...

Cái đồ lừa đảo này!

Chỉ mặc mỗi cái quần short cũng gọi là mặc sao? Sắc mặt Kiều Trần đỏ bừng, vừa rồi cô không cẩn thận nhìn thấy một chút hình dáng của cái quần lót bên trong...

Trời ạ, chuyện này là như thế nào?!

Kiều Trần gắt gao che đôi mắt lại, mệnh lệnh nói: "Em mau mặc quần áo vào cho chị!"

"Ừ." Hàn Tư Hành chậm rãi đáp ứng, xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Sau khi cậu bước ra, Kiều Trần lập tức đứng lên tiến vào phòng, sắc mặt ửng đỏ, "Chị về phòng trước."

"Đừng đi." Hàn Tư Hành nắm lấy cánh tay cô, "Chị muốn vào phòng, là vì tức giận à?"

"Em, em nên chú ý một chút đi." Kiều Trần thờ dãi, "Nếu em cứ như vậy, chị chỉ có thể vào phòng ngồi ngáy ngốc thôi."

"Đừng mà!" Hàn Tư Hành lập tức khản trương, "Em sai rồi, về sau sẽ không làm như vậy nữa."

Kiều Trần nhìn thấy thái độ thành khẩn nhận sai của cậu, cũng không muốn tính toán nữa, dờn tầm mắt đến TV.

Cả ngày hôm nay lo chuyển nhà và dọn nhà, cô xem TV một lúc đã cảm thấy buồn ngủ.

"Chị muốn đi ngủ, em còn muốn xem không?" Kiều Trần hỏi Hàn Tư Hành.

Sau khi có câu trả lời, Kiều Trần liền vào phòng ngủ.

Hàn Tư Hành ngồi trên sofa, mắt nhìn vào TV, còn tâm tư đã đi theo Kiều Trần vào phòng ngủ.

*

1 giờ sáng, Hàn Tư Hành nhúc nhích đôi chân có chút tê cứng, đứng dậy tắt TV. Cậu đi đến trước cửa phòng ngủ chính, bên trong thấp thoáng truyền đến tiếng hít thở đều đều của Kiều Trần.

Do dự một lúc, cậu nhẹ nhàng vặn chốt cửa, bước chân thật nhẹ đi về phía giường của Kiều Trần.

Cô mặc một cái áo thun rộng và quần short ngắn, trên bụng còn đắp một cái chăn mỏng. Tư thế ngủ của cô rất ngoan, nằm thẳng người, một tay để trên bụng, tay còn lại đặt gần cạnh giường.

Hàn Tư Hành thoáng nhìn qua hàng mi cong của cô, cái mũi nhỏ nhắn, ánh mắt dừng trên đôi môi hồng nhạt. Đôi môi cô rất xinh đẹp, màu môi hồng nhuận, giờ phút này giống như một cánh hoa đang khép kín.

Hàn Tư Hành ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào môi cô, mềm mại, sờ vào thật tuyệt. Cậu hơi dùng sức một chút, dùng ngón trỏ tiến vào trong, dính chút nước bọt cảm giác ướt ướt.

Trong nháy mắt, ánh mắt cậu trở nên sâu thẳm, bắt gặp lại nuốt nước bọt.

Hạ thân.....

Hàn Tư Hành nhắc ngón tay trỏ đặt môi Kiều Trăn lên, bỏ vào miệng, nhẹ nhàng liếm mát.

Ngọt.....

Trong nháy mắt dục vọng càng tăng lên, toàn bộ cơ thể toát ra một sự khát khao đối với cô. Cuối cùng nhịn không được, cậu cúi người kề sát vào khuôn mặt cô.

Làn da của cô trắng mịn như ngọc, bóng đêm che phủ khuôn mặt, nhưng trắng đen đều rõ ràng, càng tạo thêm vẻ mê người.

Hàn Tư Hành cách đôi môi cô càng lúc càng gần, thời điểm sắp chạm phải môi cô, cậu buột miệng phải dừng lại.

Không được, nụ hôn đầu tiên của bọn họ phải phát sinh trong lúc Kiều Trăn tỉnh táo. Cố dời môi mình đi nơi khác, cuối cùng đặt một nụ hôn trên trán Kiều Trăn.

Hàn Tư Hành đứng dậy, khoé môi hơi kiêu lên.

Không vội, thời gian còn dài. Một ngày nào đó, cậu sẽ hôn khắp cơ thể của cô.

—————//———//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Hành hành, tư tưởng của cậu thật nguy hiểm nha (◕◕)...

THÔNG BÁO:

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Cố Chấp Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.